

MAYIS 2022 İKİNCİ DEVRE SAYI:3 FİYAT 20₺

aylıkbaran

fikir ve aksiyon gazetesi

YENİ nizam
insan
yurt

başyücelik devleti

MEVLÜT KOÇ | KÂZIM ALBAY | İBRAHİM TATLI | ÖMER EMRE AKCEBE | FARUK HANEDAR
ÇAKAL CARLOS | TAYYAR TERCAN | ABDULKERİM KIRACI | MUHARREM ÇETİN | HARUN ÇETİN | SAİD BULUT
YAKUP KALDIRIM | HAKKI ÖCAL | RECEP YAZGAN | HÜLYA YAZICI | MEHMED ARİF
CEMAL TOPTANCI | VEHBİ KARA | ABDULLAH TEYFUR AYDOĞDU

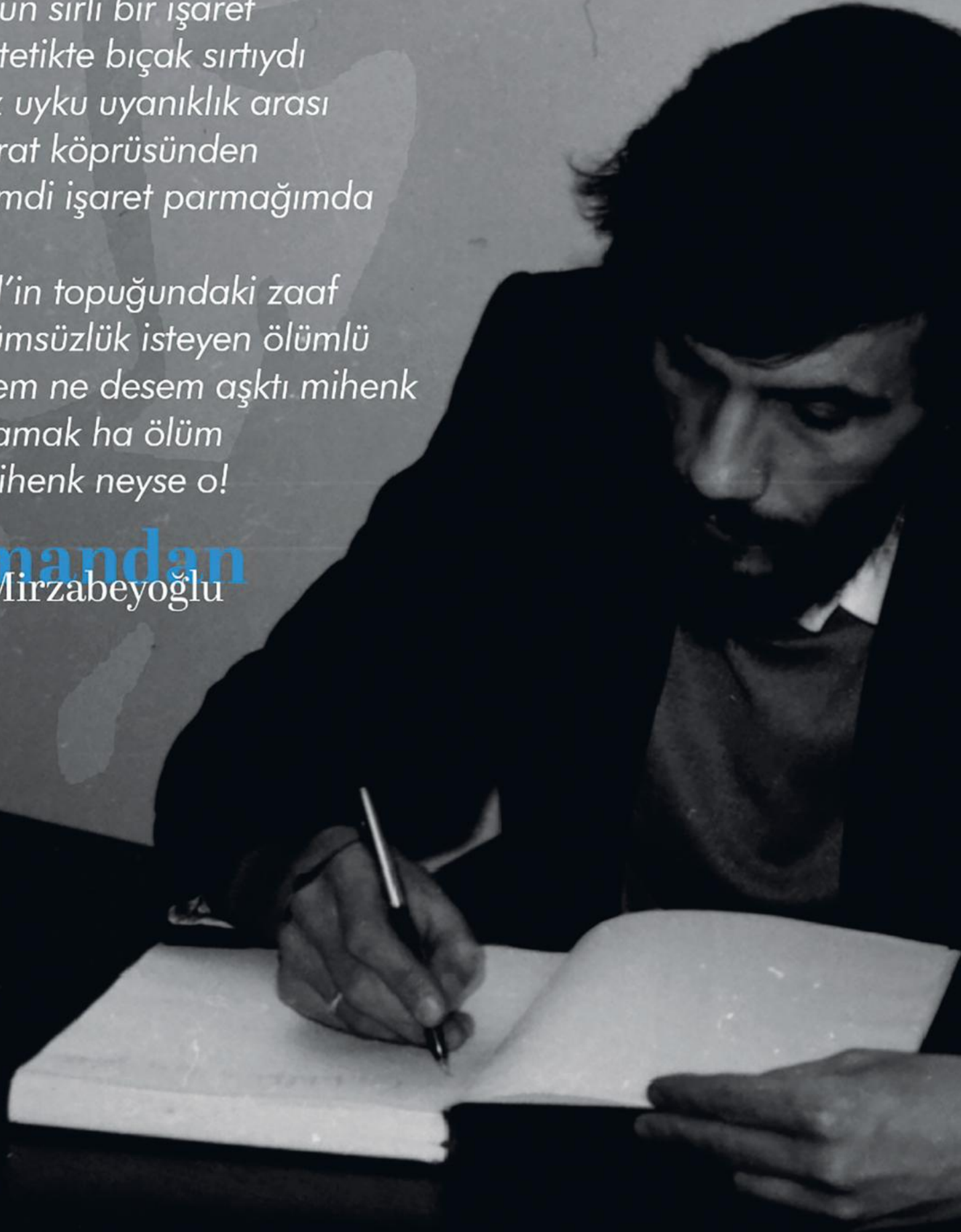


yaşamak rehindi parmak ucunda
öl desen göz kırpmaz ölürdüm
yaşa desen çıldırmamdı belki
müphemdi işaret parmak ucunda!

her sözün sırlı bir işaret
zihnim tetikte bıçak sırtıydı
kaç kez uyku uyanıklık arası
geçti sırat köprüsünden
müphemdi işaret parmağında

sen aşıl'ın topuğundaki zaaf
ben ölümsüzlük isteyen ölümlü
ne desem ne desem aşktı mihenk
ha yaşamak ha ölüm
aşktı mihenk neyse o!

Kumandan
Salih Mirzabeyoğlu



ÖNSÖZ

Selam ile...

Ömürleri Allah yolunda çile, ıstırap ve mücadele içinde geçen iki büyük fikir ve aksiyon adamı Üstad Necip Fazıl Kısakürek ve Mütefekkir Salih Mirzabeyoğlu, tüm dünyaya insanca yaşamının nasilini, nasıl insan olunacağını hem gösterdiler hem de yaşadılar. Yeni bir dünya düzeni teklif ettiler ve o düzenin tesisi adına aksiyon içinde bir ömür geçirdiler.

İdraklerin iğdiş edildiği, toplumun değerlerinden uzaklaştığı küfür devrinde agora meydanına çıktılar ve Büyük Doğu-İbda idealiyle topluma yeni bir şuur ve rerek rol model oldular. “Büyük Doğu-İbda” fikriyatıyla şaheserler bırakıp gittiler.

İki büyük mütefekkeri, hem doğum hem de perde ardına geçişlerinin sene-i devriyesi olan bu ayda rahmet, minnet ve hasretle yad ediyoruz. Bu vesileyle dergimizin 3. sayısında onlardan bize kalan Başyücelik Devleti mücadelesine vurgu yapan bir kapakla okurlarımızla buluşuyor ve “Yeni Nizam Yeni İnsan Yeni Yurt: Başyücelik Devleti” manşetini atıyoruz.

Mevlüt Koç, “Fikir Aristokrasisinin İki ‘Büyük Sesi’ydiler” başlıklı yazısında, tarihte hak ettikleri değeri görmemiş, yaşarken kıymeti bilinmemiş “Büyük Mazlumlar” silsilesinin iki “Büyük Ses”i Üstad Necip Fazıl Kısakürek ve kadim dostu mütefekker Salih Mirzabeyoğlu’nu anlatıyor ve onların bu millete Hakk’ın büyük bir armağanı olduğunu söylüyor.

Kazım Albay “Kumandan Bize Hep Üstad’ı Anlatırdı” başlıklı yazısında İslâmcı mücadele tarihine atıflarla Salih Mirzabeyoğlu’nun Üstad Necip Fazıl’a verdiği kıymetten bahsediyor.

Faruk Hanedar, “Modern Dünyaya En Esaslı Başkaldırı: Başyücelik Devleti” başlıklı yazısında Salih Mirzabeyoğlu ve Necip Fazıl’ın müesses Batı nizamını kökünden sarstığını belirtiyor.

İbrahim Tatlı, “Başyücelik Devleti Modeli ve Raşid Halifelik” başlıklı yazısında Üstad Necip Fazıl’ın ilhamını raşid halifeler devrinden aldığını belirtiyor.

Muharrem Çetin, “Hayat Sahnem-de Açılan Perde: Büyük Doğu-İbda” başlıklı yazısında Büyük Doğu İbda ile nasıl tanıştığını evre evre işliyor.

Akıncılar teşkilatının resmî kurucularından Yakup Kaldırım ile 1970’lere doğru bir pencere açarak İslâmcı mücadelenin tarihini, Üstad Necip Fazıl, Kumandan Salih Mirzabeyoğlu ve Akıncılar teşkilâtını konuştuk.

Ömer Emre Akcebe, “Başyücelik Devletine Doğru Adım Adım” başlıklı yazısında dünyanın ahvalini, yeni dünya düzeni tartışmaları etrafında nereye doğru gittiğimizi ve Başyücelik düzenini işliyor.

Tayyar Tercan, “Suret, Mana ve Farkındalık” başlıklı yazısında resim sanatı ve ressamlık etrafında Salih Mirzabeyoğlu’ndan dinlediklerini aktarıyor.

Harun Çetin, “Yok Edemezsən Çürüt” başlıklı yazısında, küfrün en ayyuka çıktığı zamanlarda Üstad ve Kumandan’ın hakikati haykırdığını ve üç tip grubun Üstad ve Kumandan’ın güttüğü davanın önünde engel teşkil ettiğini söylüyor.

Said Bulut, “İsmailağa’nın Muhafızı Şehid Hızır Ali Muratoğlu” başlıklı yazısında 17 Mayıs 1998’de ders esnasında şehit edilen Hızır Hoca’nın hayatını anlatıyor.

Abdulkerim Kiracı, “Bendeki Sen - Sendeki Ben” başlıklı yazısında, “Necip Fazıl’la Baş Başa” kitabının tahlilini yapıyor.

Üstad Necip Fazıl ve Mütefekker Salih Mirzabeyoğlu’nun doğum ve perde ardına geçişlerinin sene-i devriyesi vesilesiyle Hakkı Öcal, Recep Yazgan, Hülya Yazıcı, Mehmet Arif, Cemal Toptancı, Vehbi Kara ve Abdullah Teyfur Aydoğdu’nun kısa görüşlerini de sizlerle paylaşıyoruz.

Çakal Carlos’un geçtiğimiz haftalarda yayınlanan yazılarından pasajları sizlerle paylaşıyoruz.

AYLIK BARAN
YIL: 1 SAYI: 3 / MAYIS 2022

**SAHİBİ VE
SORUMLU YAZIİŞLERİ
MÜDÜRÜ**
FARUK HANEDAR

YAYIN KURULU
KÂZİM ALBAYRAK
ÖMER EMRE AKCEBE
İBRAHİM TATLI

İDARE YERİ
MİMAR SİNAN MAH.
İMAM NASIR SOK. NO:14/12
(VALİDE-İ CEDİD CAMİİ
YANI)
ÜSKÜDAR/İSTANBUL

İRTİBAT
0533 166 20 50
0216 553 56 71

YILLIK
ABONELİK BEDELİ
STANDART: 250 TL
HIZLI: 320 TL

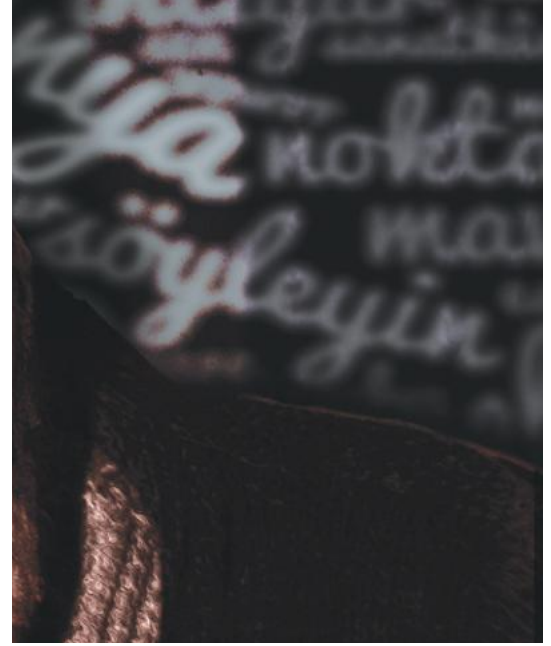
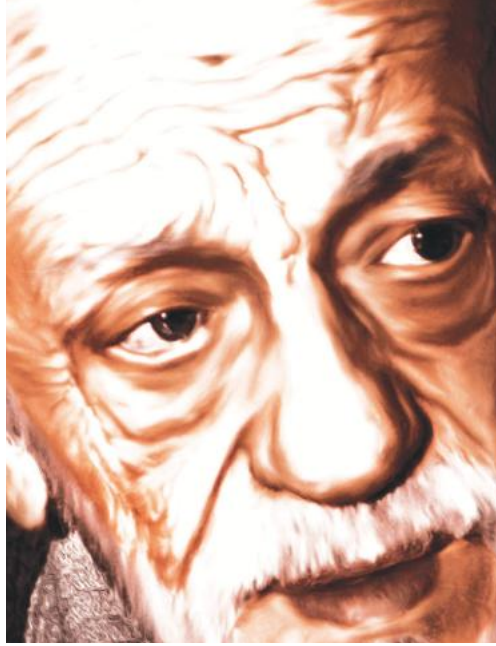
MİZANPAJ
OĞUZ CAN ŞAHİN

BASKI
AKADEMİ
GÜVEN SAN. SİT.
C BLOK NO: 230
TOPKAPI/ İSTANBUL
0212 493 24 68

YAYIN TÜRÜ
YAYGIN, SÜRELİ

WEBSITE
www.aylikbaran.com
www.barandergisi.net
www.aylikdergisi.com

FIKİR



İKİ



MEVLÜT KOÇ

Tarihte hak ettikleri değeri görmemiş, yaşarken kıymeti bilinmemiş, işlemediklerin suçun, işlemedikleri günâhın bedelini ödemek zorunda kalmış insanları düşünmek son derece üzücüdür. Parçanın "bütün"ün habercisi olduğunu bilen, bir parçacık da bir dünya gören, hayatın tüm zıtlıkları içinde barındıran bir teklik, bir bütün olduğunu bize gösteren bu "Büyük Muztaribler" ölümlemlerinden sonra itibarlarına kavuşacak, göklere çıkarılacak, okullarda ders olarak okutulacak olsalar da, artık iş işten geçmiş, çok geç kalınmıştır... Tüm yapılanların tribünlere oynamaktan,

günah çıkarmaktan, susuzluğumuzu giderecek hikâyelerle kendimizi avutmaktan öte bir anlamı yoktur... Suçumuz sabit, özrümüz kabahatimizden büyüktür. Dolayısıyla, tek başına doğru yolda yürüyen ve "gerçek insan" olmanın ağır bedelini ödeyen bu müstesna insanların, kaba hazcılığın peşinde, sürüyle birlikte yanlış yolda yürüyen bizleri affedeceklerini hiç sanmam. Zira bunların sırtından adı tarihe geçenleri yüceltmek, bu gerçek insanları "ölüm odaları"nda ölüme terk etmek, bu da yetmezmiş gibi "zihni linç"e tâbi tutmak, hoş görülecek bir cürüm, kolay

affedilecek bir ceza değildir... Adaletsizliğin tâ kendisidir.

Ne çâre, günümüze gelinceye dek, tarihin her döneminde ruhları hakkında düşünen insanlar ya sürüldüler ya susturuldular ya da ortadan kaldırıldılar... Hâlen de öyle; "yargılı" yahut yargısız infazlarla yok ediliyorlar. Bizler de her zaman olduğu gibi; bir yanda sürüp giden nankörlüğümüz, diğer yanda, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" tarzı pişkinlik ve vurdumduymazlığımızla yapılan tüm haksızlıklara, adaletsizliklere sessiz, tepkisiz kalıyor, hiçbir vicdanî rahatsızlık duymuyoruz. Bununla da

Tarihte hak ettikleri değeri görmemiş, yaşarken kıymeti bilinmemiş "Büyük Mazlumlar" silsilesinin iki "büyük ses"inden biri merhum Üstad Necip Fazıl Kısakürek, diğeri de kıymetli büyüğüm, kadim dost merhum Salih Mirzabeyoğlu'dur. Ben de, kemâl ve istidatları nisbetinde çileleri de büyük olan, anlatılması imkânsız iki "Büyük Muztarib" in hayatlarını kelimelere dökmeye çalışan bir biçareyim... Yazımı da bu çaresizliğin ezilmişliği içinde yazıyorum...

ARISTOKRASİSİNİN



“BÜYÜK SESİ” YDİLER

ulaşmak gibi bir çabamız yok. Aksine, elimize tutuşturulan oyuncakları yüksek ve değerli buluyor, bunlar olmadan yaşayamıyoruz. Kendi içimizdeki nimeti farklı yerlerde, dışarıda arıyoruz!

Hakk ve hakikati de aynı şekilde; halkın iyi niyet beslediği, iltifat ettiği, ilmini iktidara dönüştüren ve bunu dayatma yetkisi olarak kullanan kişilere bakarak tanıyoruz. Bunların sözü yanlış da olsa bu kişilere isnad edilince hiç tereddüt etmeden kabul ediyor, inanıyoruz. Adanmışlık hissiyle dolu, son derece derin ve ayrıntılı düşünen, nadir görülecek bir

cesarete, şahsiyet ve liyâkata sahip insanları ise hor görüyor, söyledikleri hak da olsa kabul etmiyor, reddediyoruz. İslâmî ölçülerin üzerimize oturup oturmadığına, üzerimizde İslâmî bir iz taşıyıp taşımadığına aldırmadan, ruhsuz biçimcilikten öteye gitmeyen, dolayısıyla keyfiyeti “hiç” olan amellerimizin “ecri”ni devşirmeye bakıyoruz! Sansasyonel olanı anlamlı buluyor, anlamlı olana ilgi duymuyoruz. Zihnimize yerleştirdiğimiz belli bir bakış açısıyla sadece görmek istediğimizi görüyor, duymak istediğimizi duyuyoruz. Yalan duymak istediğimiz gibi olunca

da hakikate inanmak zor geliyor.

Oysa inanmak anlamaktır; “iman zevken idraktır.” Anlamadığına inanmak ve onu gerektiği biçimde temsil etmek muhal, tabiatımızın hicabı altında kalan; zevk hâsıl etmeyen amel vebaldir. İnsanı bu yükten kurtaracak olan da, imana has sıradışı bilginin sezgisiyle elde edilen irfandır. Ferd ve ferdlerin demeti olan toplum, “öz irfanını ifraz edecek kıvama ermeden” ilahî tekliflerden zevk almak, İslâmî zevki yansıtan eserler ortaya koymak muhaldir. Hayatın sırrı, inancın gıdası olan ve fikrin yayılmasını sağla-

yacak bu formları ortaya koyacak olan da o fikrin elitleridir. Ancak sanatkarın estetik bilgisi, sanatındaki mahareti ve ortaya koyduğu eserin estetik etkisi, sanatçının zıt biçim, desen, renk ve sesleri eşsiz bir âhenk içinde birleştirebilme yeteneğine bağlıdır. Bu tür eserlerden alınan zevkse, başlangıçta birbirlerinden tamamen farklı gibi duran temalardan sanatçının yeni bir bütün oluşturma istidadı ile ilgilidir. İstidadı da Allah’ın güzel isimlerinin sırtlarına ve nurlarına olan ünsiyeti kadardır. Dolayısıyla, Rahmetli Üstad’ın “Estetik mevzuu baş meselemiz olmalı.” sözü gör-

mezden gelinecek, kuru bir mantıkla üzerinden atlanacak bir söz değildir... Büyük Doğru-İBDA gibi çok katlı-eşsiz, misilsiz, benzersiz bir yapıdan damıtılması gereken zevkin gerekliliğini işaret eder...

Başa, yani yazının ana teması olan asıl konuya dönersek, tarihte hak ettikleri değeri görmemiş, yaşarken kıymeti bilinmemiş "Büyük Mazlumlar" silsilesinin iki "büyük ses"inden biri merhum Üstad Necip Fazıl Kısakürek, diğeri de kıymetli büyüğüm, kadim dost merhum Salih Mirzabeyoğlu'dur. Ben de, kemâl ve istidatları nisbetinde çileleri de büyük olan, anlatılması imkânsız iki "Büyük Muztarib"ın hayatlarını kelimelere dökmeye çalışan bir bîçareyim... Yazımı da bu çaresizliğin ezilmişliği içinde yazıyorum... Bu çabamın onları önemsiz kılmasından, kelimelerin kifâyetsiz kalmasından, gerçek anlamı ile ifade edemesinden korkuyorum. Çünkü, öz irfanını mûsikî nâmeleri gibi ifraz eden bu iki "Büyük Ses"ın, anlamaktan ziyade bütün bir ruhla dinlenmesi, anlaşılaktan ziyade hissedilmesinin lüzumuna inanıyorum.

Hükümü başa alırsak; "fikir aristokrasisi"nin iki müstesna insanı merhum Necip Fazıl Kısakürek ve merhum Salih Mirzabeyoğlu, artık büyük ruhlar doğuramaz olmuş bir millete Hakk'ın meccanen bir armağanıdır. Büyük bir ihtilal-inkılab gerçekleştirme istidadında yaratılmış iki "Büyük Ses"tir. Hayatları boyunca Allah'ı aramaktan, O'nu yüceltmekten başka iş, aşk ve sanatı olmayan, Allah için Allah yolunda hizmet ederken ayıplayanın ayıplamasından asla endişe duymayan şerefli insanlardır. Asrını yenileyen ve yücelten, mükemmel bir bâtinî güzelliğe, zarafet ve asalete sahip mümtaz şahsiyetlerdir. Eserleri de aynı orijinallikte ve ölümsüzdür.

Mübdî'nden etkilenip ibdayı iade ederken hiçbir zaman Batılı felsefecilerin görüşlerine dayanmadılar, onların kullandığı metodu kullanmadılar. Her konuda Allah'ın kitabındaki hükümleri ve Peygamber Efendimizin sünnetini esas aldılar, O'ndan öğrendikleri dil

ve diyalektiği kullandılar. Tarih anlayışlarının kökeninde her zaman Allah ve Resulünün bildirdikleri oldu: Tüm söyledikleri sadece bir milletin değil, bütün insanlığın kaderiyle ilgiliydi. Başka dönemlerden ve başka kültürlerden aldıkları her tülû bilgiyi; "Hakikati söyleyene bakarak öğrenme, önce hakikati öğren, sonra söyleyeni öğrenirsin." doğrusu bağlamında, hakikati esas alan bir yorumlamanın amaçlandığı bir anlayışla ele aldılar, İslâmî bir perspektifle çözüme kavuşturdular.

Dışarıdan aldıklarıyla içeriyi sıfırlamak, parça parça hakikatlerin zihnî inşasıyla bütünlük sağlamak isteyenlere, farklı değişkenlerin korelasyonu ile bütüncül bir yapı kurulabileceğine inananlara; bunun parçayı bütüne takdim etmekten, bütünü parçaya feda etmekten öte bir anlamının olmayacağını, bu tür yapıların eşya ve hadiselerin tesirinde tam bir tanıma sağlamayacağını, Mutlak Hakikat kutbuna bağlı olmayan bir yapının bütüncül bir yapı olamayacağını gösterdiler. Ortaya, Mutlak Hakikat kutbuyla bağlı olan; bilgi edinme ve bilgi sahibi olmayı yeniden düzenleyen, gelişimini, şartlarını ve sınırlarını yeniden belirleyen bir bütüncül yapı; İslâm'a muhatap anlayış'ın "vasıta sistem"i olan "BD-İBDA Dünya Görüşü"nü koydular.

"İslâm'a Muhatap Anlayış"ın dünya görüşü halinde ortaya koydukları sistem, özü itibarıyla tüm insanlığa sunulmuş bir armağandır. Ne var ki, armağanın tesirini gösterebilmesi için bunu kabul edecek bir bünyenin olması, yoksa da öncelikle bunun hazırlanması gerekir. Aksi halde iş havaya etek giydirmekten, baltayı kütüğe vurup kütükten feryat sesi beklemekten farksız bir hal alır. Ne etek havaya tutunabilir ne de kütükten ses gelir. Hayıflanmak boşunadır. Onlar da hayıflanmadılar; hayıflanmak yerine topluma yeni bir ruh, yeni bir kimlik kazandırabilmek, yeni bir hafıza inşa edebilmek için tahammül gücünün üstünde bir çaba gösterdiler. Bıkmadan, yorulmadan seslerine sada olacak





Soldan sağa: Mevlüt Koç, Abdullah Kıracı ve Salih Mirzabeyoğlu

sesleri aradılar. Rahmetli Üstad, sesine sadâ olacak “Büyük Ses”i, fikir çilesi haysiyetinin müstesna genci, “Cumhuriyet sonrası kavruk nesillerin ilk ciddi fikir sesi” olarak topluma takdim ettiği merhum Salih Mirzabeyoğlu’nda buldu.

Merhum Salih Mirzabeyoğlu zatı, hayatı ve ölümsüz eserleriyle muhteşem bir insan, Hakk’ın tüm sıfatlarının tecelli mahalli olan bir “Büyük Sanatkâr”dı. Hazret-i Ali (R.A.)’nin “O’nun rahmeti, evliyasını, azabının şiddeti içinde kapsar.” buyurduğu, “büyük”ler silsilesinin, kemâli nisbetinde çilesi de büyük olmuş, Allah dostu, has bir kuldu. En yüce nura ulaşmış ve bu nurdan yayılan güzel sesleri duyma hassasına ermiş, hâlleri seslere giydirmiş bir “Büyük Ses”ti. En zor zamanlarında bile, mucizevî dünyasını anlayacak, sırrına vâkıf, sesine sadâ olacak, ruhuna eş ruhlar aradı. Ne yazık ki, bu “gerçek insan”a ve ortaya koyduğu “Büyük Gerçeklik”e inanacak cesarete sahip bir ses çıkmadı. Uzak durmak, kaçmak ve kaçış yollarını türlü incilerle süslemek, lehte ve aleyhte olan herkesin daha fazla işine geldi. Hemen herkes, etrafında yükseltilen ve korkaklığın tüm tonlarını taşıyan “sükût senfoni orkestrası”na korist yazıldı. Haline şuuru olmayan, cehline kurban gittiğine de uyanmayan entelektüel kesim adına utanmak merhum Salih Mirzabeyoğlu’na kaldı.

Kendisi gibi imânın cesaretine sahip, mucizevî dünyasını anlayacak, sırrına vâkıf olup buna tâkat getirecek güçte ruhuna eş bir ruh bulması zor-

du. Nitekim ortaya koyduğu “büyük gerçeklik”e inanacak cesarete sahip kimse çıkmadı. Entelektüel ilgi ve meraktan yoksun, entelektüel sahtekârlıklarını bilim kılıfına sokup yutturmakta gayet mahir aydın kesim, lehte ve aleyhte olanı hep birlikte bu “Büyük Ses”in etrafında yükseltilen ve korkaklığın tüm renklerini taşıyan “sükût senfonisi”ne yazılmayı yeğledi.

Bir diğer büyük ayıp ve haksızlık da bizlerden, yani “Büyük Doğu-İBDA Dünya Görüşü”ne mensub olduğuna söyleyen, bağlılığını bildirenlerden geldi. Bir kere görünce câzibesinden kurtulunamayan, insanı Allah’a ve Resûlüne doğru çekip götüren bir güce sahip bu yüce insanı, had bilmezliğin nişânesi hâlinde kendi terazimizde tartmak, yanlış referans noktalarıyla kıyaslamak gafletinde bulunduk. Onu yanlış ölçülerle tanıdık. Keramet göstereni, gelecekle ilgili bir hâdiseden söz edip haber vereni ondan üstün saydık. Bunun “VELİ” için himmeti basit yolda kullanmak olduğunu, insanın Allah’ı sevdiği için değil, Allah tarafından sevilen olduğu için “VELİ” olduğunu, gerçek âlimin bildiren olmaktan gayb’ın bilinemeyeceğini bilen olduğunu bilemedik. Tüm bağlılık iddialarımız, sevgi gösterilerimiz apaçık bir ziyandı, şüphe ve vesveseden başka bir şey getirmedik. Şüphe olunca da yakîn hâsıl olmadı. “Büyük Sanatkâr”ın sırrından ve hakikatinden uzak kaldık, sevilen olmadık. Oysa zatı temiz ve arınmış, sevgisi karşılıksız ve pazarlıksız olan “mürid;

Kendisi gibi imânın cesaretine sahip, mucizevî dünyasını anlayacak, sırrına vâkıf olup buna tâkat getirecek güçte ruhuna eş bir ruh bulması zordu. Nitekim ortaya koyduğu “büyük gerçeklik”e inanacak cesarete sahip kimse çıkmadı. Entelektüel ilgi ve meraktan yoksun, entelektüel sahtekârlıklarını bilim kılıfına sokup yutturmakta gayet mahir aydınım kesim, lehte ve aleyhte olanı hep birlikte bu “Büyük Ses”in etrafında yükseltilen ve korkaklığın tüm renklerini taşıyan “sükût senfonisi”ne yazılmayı yeğledi.

muraddır”, muhabbeti cezbedicidir. Ancak müridin murad olabilmesi için, büyüğünü sırrından, ilminden, cömertliğinden yahut velâyetinden dolayı değil, sırf zatından dolayı sevmesi, hiçbir maksat ve menfaat gözetmeksizin ona yönelmesi gerekir. Büyüğünden istifade edebilmesi buna bağlıdır. Aksi halde onu taklit etmekten öteye geçemez, büyüğün elinden çıkan sanat eserine dönüşemez. Bizler de dönüşemedik, sesine sadâ olamadık. Tahammül gücünün timsâli bu yüce insan bir başına, yapayalnız kaldı.

Cezaevindeki tek kişilik hücresinde de, tahliye edilip yeniden yargılandıktan ve be-
raat ettikten sonra da, bazen iç monologlar halinde, bazen de

sesli olarak kendi kendisiyle sohbet etmeye, muhteşem yalnızlığını sürdürmeye devam etti. Tüm bunları yaparken, bir taraftan da sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi kendi içinde derinleşmekle, ruhunun derinliklerine dalmakla, kendi inşa ettiği çok katlı yapıdan damıttığı “zevk”leri, fikirleri dostlarıyla paylaşmakla yetindi, paylaşmaktan büyük mutluluk duydu. En sakin ve huzurlu olduğu anlar, kalbindeki duyguları, kafasındaki fikirleri paylaşacak birini bulduğu, yoğun bir ruhî çaba, zihnî efor sonrasının getirdiği rahatlama ve huzur anlarıydı.

Tüm dehalar gibi hayatının ve sanatının son döneminde kendisini kimlerin tâkip edip etmediğiyle, anlayıp anlayamadıklarıyla hiç mi hiç ilgilenmedi. Entelektüel ilgi ve merakını tümüyle rafa kaldırmış aydın kesimin, kendini ve fikrini mutlak haliyle değerlendirmek yerine, ne şekilde temsil edildiğine bakarak değerlendirdiklerini, yanlış referans noktalarıyla kıyaslayarak hüküm verdiklerini gördü, onlar adına utandı. Bu konuda kendisi gayet rahattı... Fikirlerin de zamanı olduğunu, vaktinden önce tahlile, tenkide maruz kaldıklarında, fikirlerin de tıpkı erken açan yahut kıymet bilmeyenlerin elinde ziyan olan hassas, nâdide çiçekler gibi solacağını biliyordu. Kelâmın sırlarına ermiş bahtiyar bir ruh olarak, vazifesini yerine getirmiş olmanın zafer ve mutluluğu içinde, kendi isteğiyle bu dünyadan ayrıldı; “asıl yuva”sına, “gerçek hayat”a döndü. Artık burada görülecek bir işi kalmamıştı, bunu kendisi de biliyordu.

Merhum Üstad Necip Fazıl Kısakürek ve değerli büyüğüm Salih Mirzabeyoğlu vakarın gönüllerinde sükûnet bulduğu, keyfiyetinin dillerine ve insanın en şerefli uzvu olan yüzlerine yansıdığı, “fikir aristokrasisi”nin iki “Büyük-Vakur Ses”iydi. Vefatlarının sene-i devriyesinde onları rahmet, minnet, hürmet ve hasretle yâd ediyorum. Mekanları cennet olsun, yüce Rabbim onları şimdi bulundukları yerden daha iyi bir yere yerleştirsin. Âmin.

KUMANDAN BİZE HEP ÜSTAD'I ANLATIRDI

KÂZIM ALBAY

İBDA Mimarı Salih Mirzabeyoğlu'nu anlamak, Büyük Doğu Mimarı Necip Fazıl'ı anlamak olacaktır. Aynı şekilde Necip Fazıl'ın hakikatini anlamak, Salih Mirzabeyoğlu'nu anlamak demektir. Bu meyanda, Salih Mirzabeyoğlu'nun ebediyet âlemine intikalinin 4. yılında (Üstad'ın ise 39. sene-i devriyesinde) bazı anılara ve mevzulara temas edeceğim.

İslâmcı gençliğin bir zuhuru olan Yüksek İslâm Enstitüleri boykotlarına Gölge dergisi kadrosunun verdiği destek vesilesiyle Salih Mirzabeyoğlu'nu tanıdım. Tabii ki Salih Mirzabeyoğlu'nun mücadelesi daha öncelere gidiyor. 1968 yılında Eskişehir'de Milli Nizam Partisinin kuruluşuna aktif olarak destek verip GÖLGELER ismiyle eylemlere imza atarken, bu isim ve nisbetinin izahını ise 1975 yılında çıkacak ve ilk ihtilalci ses olan şanlı GÖLGE dergisinin giriş yazısında şöyle yapmış idi:

"Dava çilekeşinin hamurkârlığını yaptığı gençliğe; 'neredesin' feryadına, aksi sedâ gibi tekrarlayıcı 'neredesin?' cevabıyla değil, 'murad edilenin GÖLGESİ kabul edilebilirsek buradayız, hedefimiz aslı gibi olmaktır.' demek niyetiyle çıktık..." (1)

Salih Mirzabeyoğlu'nu tanıdığım-dan beri bizlere hep Üstad'ı anlatmış idi. Büyük Doğu davasında fâni olması onun temel vasfı idi. Mücadelesi buna canlı misal olduğu gibi eserleri de kalıcı bir delil teşkil etmektedir. Biz onun aşkına-vecdine ve cesareti-ne tâbi olup kendi şahsi fikirlerini de beğenirken, o bize devamlı Büyük Doğu davasından bahsetti. Hatta o zamanlar Üstad ile birebir beraberliği yok idi.



Ancak o, adam tanımanın surat tanımak olmadığını idrak etmiş ve kendinden zuhur halinde Büyük Doğu davasını sırtlanmış idi. Onun bu tavrı, şimdi birçoklarının yapmaya çalıştığı gibi Üstadlık, yani benlik davasından uzaklığına ve samimiyetine bir delil olurken, bir dava ve lidere bağlı olarak hem kendini hem davasını nasıl geliştireceğine de bir misal olmaktadır. Onun ihlas ve samimiyeti o derece idi ki, kendisini Üstad'ın yerine ikame etse biz yine ona tâbi olacak iken buna hiç yeltenmedi; nisbetini (edeb) her zaman muhafaza ettiği gibi, "şairlerden bir şair" olarak görülerek unutturulmak istenen Necip Fazıl'ın hakikatini meydan yerine dikti.

Salih Mirzabeyoğlu, 1979 yılında çıkan Akıncı Güç dergisiyle Büyük Doğu'ya bağlılığını açıkça ilan eder ve Üstadlığa yeltenenlerin defterini düzürken, Üstad'ın konferanslarıyla coşan o zamanın iyi hasletli, ideal ve heyecan nesli bize de gençlik heyecanımızı fikirle kalıcı kılmak ve yürüyüşümüzde pusula olarak kullanmak için Necip Fazıl'ın İdeolocya Örgüsü eserini hararetle okumamızı tavsiye ediyordu. Ve yine aksiyoncu gençliğe pusula değerindeki İdeolocya ve İhtilâl eserini kendisi örgüleştiriyordu. Bu eserle birlikte, Bütün Fikir Gerekliliği eserindeki "iktidar-siyaset-hareket" bahislerini de bütünleştiriyordu. Daha sonra Üstad'ın daveti üzerine dergi-kitap formatında Rapor'larda

İBDA külliyyatını dikkatli okuyanlar görecekler ki, Salih Mirzabeyoğlu'nun İslâm hikemiyatının kurucu vasfı öne çıkmaktadır. Çağımızda İslâm hikemiyatını ilk sistemleştiren isim olarak Allah'ın vehbî bir ilim (ilm-i ledün) verdiği, Üstad'ın "ifrat halde tecrit" diye övdüğü tefekkür dehası Salih Mirzabeyoğlu bu rolü ile İslamcı düşünce ve aksiyon açısından kurtarıcı olmaktadır.

"Necip Fazıl ve Yeni Dostları" olarak 7. ve 12. sayılar arasında Hesaplaşma, Rapor'a Bakış, Gençliğin Birleştirilmesi, Ön Meselelerimiz, İhtilalci Teşkilat Durum Çözümlemesi Strateji ve Taktik Üzerine ile Hedef Vasıta İlişkileri başlıklarıyla İslâmî mücadeleyi sistemleştiriyordu.

Rahmetli Necip Fazıl, başta İdeolocya Örgüsü eseri olmak üzere Büyük Doğu dünya görüşü ile İslâm'a muhatap anlayışın "nasıl"ını örgüleştiren, Üstad'ın izinden giden rahmetli Salih Mirzabeyoğlu ise İBDA fikriyatı ile İslâm'a muhatap anlayışın "niçin"ini ortaya koymuştur. Ondan dolayı Büyük Doğu ismi var iken İBDA ismi ile zuhur etmek ve yine bundan dolayıdır ki, Büyük Doğu davasının yanına muhakkak bitişmek zorunda idi. Biri esas ise öbürü usûl ve birbirlerine muhtaç ve ayrılmaz çifte kanat hikmeti, BD-İBDA birleşik ismi ile tecelli etmektedir.

"Niçin" davası önemli. Zira "nasıl"ı diri tutan ve yürütecek olan "niçin" davasıdır. Öyle ki çağımızda "nasıl"dan ziyade "niçin" sorusu önemli oluyor. Mesela, "Namaz nasıl kılınır?" sorusu yanında, "Namaz niçin kılınır?" sorusu da sorulmaktadır. Çağımızda henüz İslâmî düzen tesis edilemediğinden ve kafa karışıklıkları çok olduğundan birçok meselede "niçin" sorusu ağırlık kazanmakta ve bu da hikmet ağırlıklı bir dil ve diyalektiği gerekli kılmaktadır. Bu mevzuunun şeriatla karşılığı ise hikmet-i teşri olmaktadır. "Nasıl" ağırlıklı olma-



Kâzım Albay ve Kumandan Mirzabeyoğlu

sına rağmen Büyük Doğu'da "niçin" davasının da bulunduğunu, keza "niçin" ağırlıklı İBDA'da da "nasıl" davasının olduğunu da hatırlatalım. İBDA külliyatını dikkatli okuyanlar görecektir ki, Salih Mirzabeyoğlu'nun İslam hikemiyatının kurucu vasfı öne çıkmaktadır. Çağımızda İslâm hikemiyatını ilk sistemleştiren isim olarak Allah'ın vehbî bir ilim (ilm-i ledün) verdiği, Üstad'ın "ıfrat halde tecrit" diye övdüğü tefekkür dehası Salih Mirzabeyoğlu bu rolü ile İslamcı düşünce ve aksiyon açısından kurtarıcı olmaktadır. Çağımızda "niçin" davasının önemine yukarıda değinmiştik. Hitap ettiği çevre açısından uyarıcı ve faydalı olan Yusuf Kaplan'ın aşağıdaki tesbitlerini de bu mevzuda paylaşmak istiyorum:

"Doğrusu ben Salih Mirzabeyoğlu'nun hakkının yendiğini düşünüyorum. Çok esaslı metinleri var. Okunması gereken, harcanan eserler. Eserlerini de okuyorum şu an. Derinlikli bir medeniyet fikri ve çağdaş İslâm düşüncesinin inşası konusunda güzel ipuçları var." (2)

"Niçin" davasının usûl meselesi demek olduğunu ve aslı yürütmek için usûlün şart olduğunu, çağımızda İslâm metinlerinin (Kur'an, Sünnet, icma ve Kıyas) asıllarıyla mevcut olduğunu ancak aynı zamanda anlam ve yorumlama faaliyeti demek olan usûl ve niçin davasının idrak edilmesinin zaruri olduğunu hatırlatalım. Salih Mirzabeyoğlu'nun misyonunu doğru anlamak ve onda derinleşebilmek açısından İslâm diyalektiğinin diline sahip olmak (İBDA Diyalektiği) ve bunun vasıta fikri olarak İslâm hikemiyatını özümsemek

(İslâm'a muhatap anlayış davası) hayatî önemi haizdir.

İslâmî düşünce ve ilimlerdeki dağınıklığı da giderici (bu mevzu dünya görüşü ile alakalıdır) ve bilgi teorisine de işaret edici şu tesbitler İBDA Mimarı'na aittir:

"İlim, içten ve dıştan kavrayıştır; içe dair olursa ona 'hikmet' adı verilir. Topluma göre hükümetin rolü ne ise, ilimler arasında da hikemiyatın rolü odur." (3)

Kuru bilgi ve malumatı değil, içselleştirilmiş bilgi ve marifeti (irfan) önceleyen ve iman nuru ile hâlelenen İBDA Mimarı Salih Mirzabeyoğlu'nun bilgi anlayışı eserlerinde tebellür eder. Özetle İBDA fikriyatı malumat ve bilgi yükü değil, inanç hâline geçmiş-gelmesi gereken fikirler manzumesidir. Hakikî İBDA mensubu, dava aşkıyla birlikte fikirleri içselleştirendir. İBDA fikriyatını iman aşkı ve ahlâkıyla yaşmayanlar, fikriyatı meta olarak kullanıp onunla dışa üstünlük kursalar bile kendi tekamülleri açısından bir fayda elde edemezler. BD-İBDA dünya görüşü, dış oluşumuzun manivelası ve sistemli bir cemiyet modeli olurken, öncelikle iç oluşumuzun yakıtı olmalı ve bizi yakmalıdır. Salih Mirza-

beyoğlu'nu böyle anlamalı ve İBDA fikriyatını dışta bilgi değil, içte marifet ve hikmet olarak bünyeleştirmeliyiz.

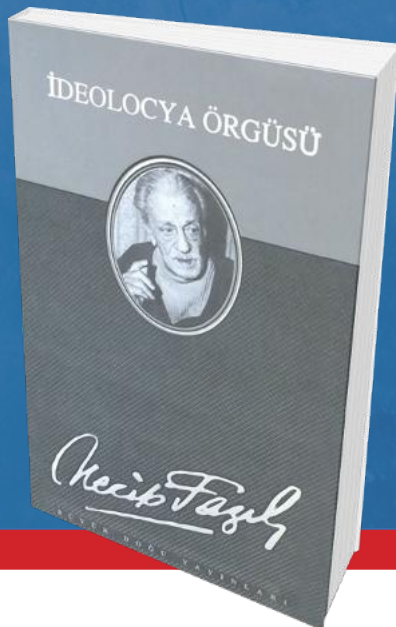
Modernizmin ve günümüz eğitim sisteminin (buna ilahiyatlar da dahil) bilgi anlayışı İslâmî değildir. Dekartçı diyebileceğimiz kartez-

yen anlayışa bağlı olduğu için malumat ön plana çıkmakta ve ahlâk geri plânda kalmaktadır. Kısaca ilim var, irfan yok; öğretim var, eğitim yok diyebileceğimiz bir hâl. İşin ilginç bundan rahatsız olması gereken ve vahyi öncelediğini söyleyen bazı ilim ehli, İslâmî ilimlere de salt bilgi gözüyle bakmakta, ne kadar malumatı fazla olan varsa o kadar rağbet görmekte; bu da Batı'nın scien-tism-ilimsellik anlayışına benzer bir sapkınlığa yol açmaktadır. Kendi aklına tapan, her biri ayrı bir anlayış-mezhepte olan putperest bir ilim anlayışı revaçta olmakta ve bu durum Müslümanların zihninde devamlı problem üretmektedir. Bu hususta Tahsin Görgün'ün "İslâm, Modernizm ve Batılılaşma" eseri güzel tesbitler barındırmaktadır. Tahsin Görgün söz konusu eserinde, modernizm veya post-modernizmin varoluş ve amaçları olarak artık sonlandığını, dünyanın ve bizim de artık Batılılaşacak bir mevzusunun kalmadığını, kendimizin bir şeyler ortaya koymak zorunda olduğumuzu söylüyor. (4) Eserin son bölümünde ise, dinî ilimlerin durumunu ele alıyor. Molla Fenârî ve Teftâzânî'nin tümünden gelimci ve ahlâkçı görüşünden ziyade Dekart'ın kartezyenci görüşüne tâbi olduğunu ve dinî ilimlerin sorununun 'epistemik' ve 'metotik' olmadığını bilakis 'varlık' meselesi olduğunu söylüyor. Bu yazımızda bu hususu mevzu etmemizin sebebi ise, modernizmin bilgi anlayışıyla İslâmî ilimlere ve BD-İBDA külliyatına yanaşılmayacağı hususudur.

Hasılı kalbimizi dolduran iman nuruyla gözlerimiz ışıldarsa, nefsimizin baskısından ve ataletten kurtulup hak ve hürriyet yolunda ilerleme sağlarız. Üstad ve Kumandan'ın bâtin hakikati budur ve bağlilarından kuvvetli bir iç sestten kaynaklı gür sesler (cemiyet nizamı) beklemektedir.

Kaynakça:

- 1-Salih Mirzabeyoğlu, İdeolocya ve İhtilal, İBDA Yayınları, İstanbul, 2017, s. 18.
- 2- My Mecra, Sezai Karakoç Özel Yayını, Yusuf Kaplan, 2021.
- 3) Salih Mirzabeyoğlu, Damlaya Damlaya, İBDA Yayınları, İstanbul, 1997, s. 122.
- 4) Tahsin Görgün, İslâm, Modernizm ve Batılılaşma, Tirekitap Yayınları, İstanbul, 2021, s. 176-203.





▣ **Üstad** Necip Fazıl Kısakürek, 26 Mayıs 1904 günü İstanbul'da doğdu.

▣ **Dedesesi** İstanbul'un meşhur kadılarından Maraşlı Kısakürekzâde Mehmet Hilmi Efendi.

▣ **Necip Fazıl**, dini eğitimini dedesinden aldı. Öğrenimine mahalle mektebinde başladı.

▣ **Mekteb-i Hukuk** mezunlarından olan babası Abdülbaki Fazıl Bey, Bursa'da âzâ mü-lazımlığı, Gebze savcılığı ve Kadıköy hâkimliği görevlerinde bulundu.

▣ **Annesi** ise Girit muhacirlerinden bir ailenin kızı olan Mediha Hanım'dır.

▣ **1912'de** Gedikpaşa'daki Fransız Frerler Okulu'na gitti.

▣ **1916'da** Mekteb-i Fünûn-u Bahriye-i Şahâ-neye imtihanla alındı.

▣ **1921'de** Darülfünun Felsefe Şubesi'ne kaydoldu. O yıllarda Yeni Mecmua dergisinde şiirleri yayınlandı.

▣ **1922'de** İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nde eğitim almaya başladı.

▣ **1924'te** İstanbul Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi.

▣ **1925'te** Paris Sorbonne Üniversitesi'ne gitti. Orada Henri Bergson'la tanıştı. Bir müddet sonra geri döndü. İlk şiir kitabı "Örümcek Ağı"nı bu yılda bastırdı.

▣ **1928'de** "Kaldırımlar" isimli ikinci şiir kitabı yayınlandı.

▣ **1929'da** İş Bankası Ankara Şubesi'nde Umum Muhasebe Şefi olarak görev yaptı.

▣ **1931** ile 1933 yılları arasında 18 aylık askerlik yaptı.

▣ **1932'de** "Ben ve Ötesi" isimli şiir kitabı yayımlandı.

▣ **1934'te** şiirleri ve yazılarıyla Bâb-ı Âlî'nin önde gelen isimleri arasında yer aldı. Yine bu yılda Es Seyyid Abdülhakîm Arvâsî Hazretleri ile tanıştı. Bu tarihten sonra kalemini ve tüm hayatını İslâm davasına adadı.

BİR MİLLETİN VAROLUŞ HARCINI YOĞURAN ADAM: *Necip Fazıl Kısakürek*

■ **1935**'te kitaplık çaptaki Tohum eserini verdi.

■ **1936**'da "Ağaç" Mecmuasını çıkardı.

■ **1937**'de üç perdelik oyundan müteşekkil "Bir Adam Yaratmak" eseri yayımlandı.

■ **1937** ve 1938'de "Bir Adam Yaratmak" piyesi sahnelendi.

■ **1939**-1943 yılları arasında Robert Kolej, İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi, Ankara Devlet Konservatuvarı, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde hocalık yaptı.

■ **1939**'da Çile şiiri yayımlandı.

■ **1940**'da "Namık Kemal" isimli bir eser kaleme aldı.

■ **1942**'de askerken yazdığı siyasi bir yazı sebebiyle mahkûm oldu ve ilk hapis yattı. Bu yılda "Para" adlı tiyatro eseri yayınlandı.

■ **1943** yılında "Büyük Doğu Dergisi" serüveni başladı.

■ **1978** yılına kadar devre devre toplam 512 sayı yayımlandı.

■ **1944**'te "Allah'a itaat etmeyene itaat edilmez" mealinde bir hadis-i şerif Büyük Doğu Dergisi'nde yayımlandı ve dergi Bakanlar Kurulunca kapatıldı. Ardından Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Mimari bölümündeki hocalığından el çektilirdi.

■ **1946**'da "Başımıza kulak istiyoruz!" yazısı sebebiyle dergi kapatıldı. Yine aynı yıl içinde Büyük Doğu dergisinde tefrika edilmeye başlamış olan "Sır" isimli piyesi sebebiyle "milleti kanlı ihtilale teşvik" suçlamasından dolayı mahkemeye çıkarıldı.

■ **1947**'de "Abdülhamid'in Ruhaniyetinden İstimdat" başlıklı Rıza Tevfik'e ait bir şiirin neşri sebebiyle Büyük Doğu mahkeme kararıyla tekrar kapatıldı; kendisi de tutuklanarak hapse atıldı.

■ **1949**'da "Büyük Doğu Cemiyeti"ni kurdu.

■ **1950**'de bir yazı bahanesiyle tutuklandı bir süre sonra hapse atıldı.

■ **1954**'de Demokrat Parti'nin içindeki Yahudi ve masonlar tarafından kumar komplosu tezgahlandı ve "Kumarhane Baskını" diye basına verildi.

■ **1957**'de çeşitli davalardan gecikmiş cezaları nedeniyle 8 ay 4 gün daha hapis yattı.

■ **1959**'da "İdeolocya Örgüsü" isimli eseri yayımlandı.

■ **1962**'de "Çile" isimli eseri yayımlandı.

■ **1964**'te Adnan Menderes için kaleme aldığı "Zeybeğin Ölümü" şiirinden dolayı takibata uğradı. Bu yılda "Reis Bey" isimli eseri yayımlandı.

■ **1968**'de "Vatan Dostu Sultan Vahidüddin" isimli eserinden dolayı takibata uğradı ve kitapları toplatıldı. Mahkeme ise beraat kararı verdi.

■ **1969**'da "Abdülhamid Han" ve "Son Devrin Din Mazlumları" isimli eserleri yayımlandı.

■ **1970**'te "Cinnet Mustatili: Yılanlı Kuyudan" isimli eseri yayımlandı.

■ **1973**'te "Hac" isimli eseri yayımlandı.

■ **1975**'te İhtilal ve Babıâli isimli eserleri yayımlandı.

■ **1976**'da aynı eserin üçüncü baskısından sonra tekrar takibata uğradı ve 1,5 yıl hapis cezası aldı.

■ **1976**-1980 yılları arasında içerisinde Salih Mirzabeyoğlu'nun da yazılarının yer aldığı 13 sayılık "Rapor" çıktı.

■ **1979**'da Akıncı Güç vesilesiyle Salih Mirzabeyoğlu ile ilk kez tanıştılar ve Ortadoğu Gazetesi'nde "Müjdelerin Müjdesi" başlığıyla Salih Mirzabeyoğlu'nu müjdeledi.

■ **1980**'de Kültür Bakanlığı Büyük Ödülü aldı.

■ **1981**'de "İman ve İslâm Atlası" adlı eseriyle fikir dalında Milli Kültür Vakfı Armağanı aldı. Yine bu yılda "Atatürk'ün manevi şahsına hakaret" suçundan hüküm giydi.

■ **1982**'de Türkiye Yazarlar Birliği Üstün Hizmet Ödülü'nü aldı. Yine aynı yılda "Sultan-üş Şuara (Şairlerin Sultanı)" unvanı verildi.

■ **25 Mayıs 1983**'te vefat etti ve Eyüp Sultan Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Salih Mirzabeyoğlu
(1950-2018)
İslâm'a Muhatap Anlayış
Davası'nın mimarı...



Her şeyi yerli yerine
oturtma gayretinde olan
hakikat avcısı,
inkılâb savaşçısı...

İNANCI UĞRUNA DİMDİK DURAN KUMANDAN: SALİH MİRZABEYOĞLU

İSMİ

Salih Mirzabeyoğlu, 9 Mayıs'ın 10 Mayıs'a, Salı'nın Çarşamba'ya bağlandığı gece, saat 00.22'de Erzincan'da doğdu. Salih İzzet isminin konuluşu 24 Mayıs 1950'de. Çocukluğundan beri kendisine yabancı gelen soyadı: Erdiş... "İzzet" ismi için "ne kadar güzel" der, ancak "Salih" isminin yeri bambaşka. Öyle ki hem asıl ismi hem de Üstad Necip Fazıl'ın kendisine liyakat nişanı gibi biçtiği ismi: Salih...

Mirzabeyoğlu, Erdiş soyadına niçin yabancı durduğunu şöyle izah eder: "İsmim, Salih İzzet... Soyadım, eğreti soyadım: Erdiş... İsmim bir yana, Cumhuriyet zorlaması Erdiş, bana çocukluğumdan beri hep yabancı geldi, benimseyemedim... Babamın soyadı başka, İzzet Bey'in diğer hanımlarından olan kardeşlerinin başka, İzzet Bey'in kardeşleri ve amcalarının başka... Soysuz ve kelimenin hakikatiyle piç olanların, neseb bağına darma-

dağın etmek ve milleti kendileriyle eşitlemek için tuttuğu bir yoldur Soyadı kanunu... Soyadı kanunu olmaz mı?.. Elbette olur... Olur da, şu soyadı olmaz, bu soyadı olmaz, sana şu, öbürüne bu, köklerle alâkalar kesilmiş, aynı aileden gelenler darmadağın edilmiş, hattâ bazıların payına da maskaralık ifade eden soyadları düşmüş!..

Erdiş... Ne kadar yavan... Acaba ne demek ola?.. Asker dişi mi?... Lügat tiryakiliğim içinde, elbette buna da baktım... Erd: Öfke, kahr, kızgınlık, hiddet. Un... Bu takdirde Erdiş, öfkeli mi demek?..

İzzet, ne kadar güzel isim... Ya Salih?... O, bambaşka güzel!.. Asıl ismim olmaktan başka, Üstadım'ın liyakat nişânı gibi biçtiği!.." (S. Mirzabeyoğlu, *Tilki Günlüğü 3: Ufuk ile Hafife*, s. 333)

NESEBİ

Babasının adı, Muhammed Şerif... Said-i Nursî Hazretlerinin kucağında, onun okuduğu ezanın ardından kulağına bu

ismin seslenilişi. İş nüfus memuru safhasına geldiğinde, o zamanın şartları icabı nüfus memuru bu ismin verilemeyeceğini söylüyor ve Muhammed ismini "Muammer" olarak değiştiriyor.

Babaannesi, rahmetli Hanife Süphandağı... Rahmetli Babaannesinin annesi, Hazret-i Ebû Bekir soyundan... Babaannesinin süt annesi de -aynı zamanda babasının diğer eşi olur- Abdülhakîm Arvasî Hazretlerinin kız kardeşi... Yani, Abdülhakîm Arvasî Hazretleri Mütefekkir Salih Mirzabeyoğlu'nun babaannesinin dayısı oluyorlar...

Mutkî Aşireti Reisi Hacı Musa Bey, onun oğlu İzzet Bey, onun oğlu Hacı Muammer Bey ve onun oğlu Salih Mirzabeyoğlu... Büyük sahâbî "Seyf-ül İslâm- İslâm'ın kılıcı" lâkaplı Halid bin Velid Hazretlerine kadar uzanan bir şecere...

Musa Bey, Mustafa Kemal'in Nutuk'unda bahsi

geçen pek sevmediği biridir. Erzurum ve Sivas Kongrelerinde teşkil edilen "Heyet-i Temsiliye" isimli, 23 Nisan 1920'de Meclis açılana kadar hükümet mevkiinde bulunan kurulun 16 üyesinden birisi... Yani, bugünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda yer ve söz sahibi olan zatlardan...

ÖĞRENİM

Diyarbakır, Bursa ve Eskişehir illeri çocukluk ve delikanlılık dönemlerine mekân. Hem köklerinden gelen siyasi şartlar hem de içtimai mevzular, göçü andıran bu yer değiştirmelere sebep... Nihaî yerleşim yeri olan İstanbul'a gelinceye kadar Eskişehir, en uzun kalınan yer. Ortaokul ve lise hayatının tamamı orada.

Öğrenim hayatına Eskişehir'de Fatih Sultan Mehmet İlkokulu'nda başlayan Mirzabeyoğlu 1962'de buradan mezun olarak Mehmetçik Ortaokulu'na başlar 1965'te başladığı Atatürk Lisesi'nden ise, 1968'de mezun olur. Ar-



Kumandan Baba

dından Hukuk Fakültesini kazanır ve İstanbul'a gelir. Ancak Hukuk fakültesine ilerleyen yıllarda devam etmez ve yarıda bırakır. Şehadetine kadar kalemini hiç elinden bırakmayan Mirzabeyoğlu'nun ortaokul yıllarında Bâbüalî'de Sabah Gazetesinde yazı ve şiirleri yayınlanmaya başlar. İlk şiiri Fatih Sultan Mehmet İlkokulu üçüncü sınıfta Hocası Muhsine Altunbulak Hanım'ın takdirleri ve teşvikleri ile. Ve okul içi etkinliklerde zaman zaman kendi şiirlerini okumalar. 1982 yaz aylarında mücerred fikrin tezahürü halinde gelişen resme dair ilgisi ise ortaokul sıralarından. Mehmetçik Ortaokulu'nda Naime Sultan Hanım ve Hasan Saltan Bey ilk hocaları.

ÜSTAD İLE İLK BULUŞMA

Babası Şerif Muammer, Üstad Necip Fazıl'ı pek seviyor. 1965 senesinde, bu vesileyle Üstad'ın verdiği bir konferransa ilk defa iştirak ediyor. Eskişehir yahut yakın vilayetlere geldiğinde, o ve arkadaşları Üstad'ın güvenliğiyle ilgileniyorlar. Kendisini gösterme veya olmadığı mânânın mâliki görünme huyu olmayan Mirzabeyoğlu, dâima vazifesi ile meşgul. Onun en yakınında oluyor, aynı karede bulunuyor; fakat kendisiyle şahsen tanışması 1979 senesinde kısmet oluyor.

MİLLÎ NİZAM PARTİSİ

Necmettin Erbakan ile tanışması da Eskişehir'de, Millî Nizam Partisi vesilesiyle. O dönem çevre vilâyetlere nâm

salan Eskişehir Gençlik Kolları'nın başında... Öyle ki, Erbakan, diğer vilâyetlerdeki açılış ve toplantılar için, onun ve arkadaşlarının gelmesini mutlaka istiyor.

MNP'nin Konya'daki bir meydan toplantısında kalabalığı dağıtmak için hâdisiye çıkartmaya çalışan 40-50 kişilik grubun içine tek başına dalması ve çıkan kavga ertesi bazı İslâmcı geçinen çevrelerden gördüğü "bizde kavga etmek var mı, Müslüman kavga etmez!" garabeti... Bugünden bakıldığında -Üstad Necip Fazıl hariç- hep savunmacı bir pozisyonda kalan Müslümanlara, Üstad'tan sonra ilk defa şahsiyetli duruşu ihtar eden Salih Mirzabeyoğlu, 1975 senesinde MNP'nin devamı olan MSP'nin gençlik teşkilatı hâlinde Akıncılar Derneği'nin kuruluşuna da ön ayak oldu... Onun Türkiye'deki İslâmî hareketin hem fikir hem de aksiyon bahsinde itici gücü olduğu tartışmasız bir hakikat!

GÖLGE DERGİSİ

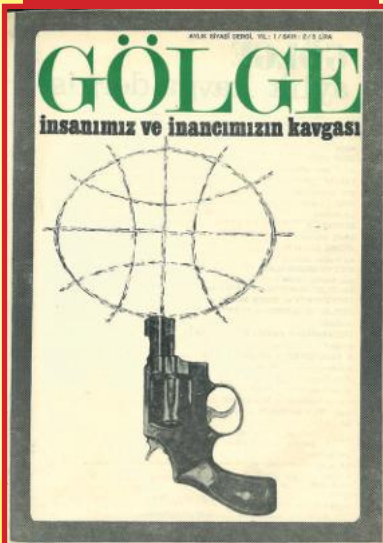
Sene 1975-1976, "dava çilekeşinin" hamurkârlığını yaptığı gençliğe; "neredesin?" feryadına aksi seda gibi tekrarlayıcı "neredesin?" cevabıyla değil; "Murad edilenin GÖLGE'si kabul edilebilirsek buradayız, hedefimiz ASLİ gibi olmaktır." niyetiyle yola çıkışın mühim mihenk taşı olarak Gölge Dergisi...

Partiye yamanmış bazı çevrelerden yükselen "Müslüman kavga etmez." sümsüklüğü ile Hazreti Ömer'in mahkûm tavrı reddeden şahsiyet tipi arasında, Hazreti Ömer'in mizacına sınıksız tutunarak Müslümanların çıkardığı ilk kavga dergisinin kadrosu oluşturuluyor ve dergi yayın hayatına başlıyor... Çıktığı yıllara yetişen herkesin bugün hâlen aynı heyecanla hatırladığı bir efsane olan Gölge Dergisi, hâkim fikri temsil eden Müslümanların, mahkûm tavırlarını terk etmesinin tohumlarının ekildiği yayın organı...

Gölge Dergisi, aynı zamanda Türkiye'deki Müslümanların, dünyadaki Müslümanların kavgalarından da haberdar oluşunun vesilesi olmuştur.

“

Hazreti Ömer'in mizacına sınıksız tutunarak Müslümanların çıkardığı ilk kavga dergisinin kadrosu oluşturuluyor ve dergi yayın hayatına başlıyor... Çıktığı yıllara yetişen herkesin bugün hâlen aynı heyecanla hatırladığı bir efsane olan Gölge Dergisi, hâkim fikri temsil eden Müslümanların, mahkûm tavırlarını terk etmesinin tohumlarının ekildiği yayın organı...



AKINCI GÜÇ

Gölge Dergisi'nin ardından ise İslâm'a Muhatab Anlayış'ın bayrağını taşıyan Akıncı Güç Dergisi... Sene 1979... Türkiye'de sağ-sol kavgasının hızla yükseldiği bir dönemde, her iki kesimin hedefinde olan Müslümanların bir araya gelmesi, ideolojik eğitim ve haberleşmek adına Salih Mirzabeyoğlu'nun güdücüsü olduğu Akıncı Güç Dergisi, "İyi, Güzel ve Doğru Yolunda" mottosuyla yayın hayatına girmiştir. Bugün için bile inanılmaz gibi gelen bir rakamla, 100 bin civarında bir satış başarısına erişen Ak-Genç'in yayın organı Akıncı Güç... Gölge ve Akıncı Güç, en başta Müslümanların hayatının aksiyona bakan veçhesi olan "Akin ve Akıncı" kavramlarını, senelerdir içinde oldukları donuk kalıplarını kırıp, pratik örnekleriyle beraber yeniden canlandırmıştır.

RAPORLAR

"Rapor"lar, 1976-1980 arasında Üstad Necip Fazıl tarafından toplamda 13 sayı çıkan kitap-dergi formatında bir yayın organı. Siyasi, içtimai ve kültürel mevzuların işlendiği bu yayın organının 5. sayısında, Üstad tarafından "Müjdelerin Müjdesi" başlıklı bir yazı yayımlanır. Bu yazı, Üstad'a Mirzabeyoğlu'nun haberi olmadan götürülen "Gölge" ve "Akıncı Güç" dergilerinin Üstad'da bıraktığı tesirin görünen yüzüdür. Bu dergiler, baştanbaşa Büyük Doğu koktuğundan Üstad aradığını bulmuş olmanın heyecanı ile sevenlerine müjdeyi verir: "Onlar benim ardından gelmeyecek, ben onların ardından koşacağım." Necip Fazıl, bir sonraki sayıda (Rapor 6) "Işık" başlığıyla bir yazı kaleme alır ve Akıncı Güç kadrosunun "Deklârasyon"unu "...kendilerini ve yollarını belirtici karşılık yazıları" takdimiyle yayımlar. Üstad, derginin 7. sayısından itibaren, başta Salih Mirzabeyoğlu olmak üzere Akıncı Güç dergisi kadrosuna yer verir ve bunu dergi kapağında "Necip Fazıl ve Yeni Dostları" başlığıyla ilan eder. Bu sayıdan itibaren her sayıda yazısı yayınlanan

Mirzabeyoğlu, Raporlarda Gölge ve Akıncı Güç dergilerinden farklı bir profil çizmez; “fikri yaşamak, yaşamayı fikir bilmek” anlayışını en ince hassasiyetle ve bir nakkaş misâli nakış nakış işler.

Mirzabeyoğlu, Üstad’ın sayısız iltifatına mazhar olur. Üstad, Mirzabeyoğlu’nun “Bütün Fikrin Gerekliliği” adlı eseri için “Mücerred Fikir istidadı tamam” derken, “Kültür Davamız” adlı eseri için “Bu kitap, Cumhuriyet sonrası kavruk nesillerin ilk ciddi fikir sesi ve ilk çileli nefis murakabesi eseridir”, “Necib Fazıl’la Başbaşa” adlı eseri için ise “Hakkımda yazılmış tek harika kitap” demiştir.

1 ŞUBAT 1991

1991 senesinin 1 Şubat günü, Türkiye’nin Körfez Savaşı’na katılmasına karşı ayaklanma başlatıyor gerekçesiyle, dava arkadaşlarıyla beraber Mirzabeyoğlu’nun tutuklanması. Mütefekkir Salih Mirzabeyoğlu’nun “Amerika karşıtı izinsiz gösterileri, başörtüsü ve Aya-sofya eylemlerini tertib etmek ve İBDA-C adlı yasadışı İslâmî bir örgüt kurarak laik demokratik düzeni yıkıp Türkiye dâhil bütün Ortadoğu’yu kapsayan federe bir İslâm Devleti kurmak için faaliyetlerde bulunduğu” iddialarıyla gerçekleştirilen “Panik Operasyonu” kapsamında gözaltına alınışı. Ardından gözaltına alınan 17 kişiden 6’sı tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi’ne götürülmüştür; Mütefekkir Salih Mirzabeyoğlu’nun yanında kadim dostu Mevlüt Koç da tutuklanmıştır! Salih Mirzabeyoğlu bir süre tutuklu kaldıktan sonra 12 Nisan 1991’de 163. madde kaldırılır, bu sebeble Salih Mirzabeyoğlu, dostu Mevlüt Koç ile beraber tahliye edilmek zorunda kalınır.

İBDA hareketi, 90’lı yılların başlarından itibaren İslâmcı mücadelenin ivme kazanması hususunda öncü rolü ile hadiseler yön vermiş ve mevcut katı Kemalist yapıya karşı nasıl dik durulması gerektiğinin örneğini sergilemiştir.

28 ŞUBAT 1997

Üstad Necib Fazıl’ın tüm



Kumandan Salih Mirzabeyoğlu’nu şehid ettiler; fakat “Mutlak Fikir”den beslenen fikirlerin de şehidler gibi ölümsüz olduğunu unuttular. Son birkaç yıldır büyük bir kaos yaşanıyor, yalnız Türkiye’de değil, dünya çapında.

imkânsızlıklara mukâbil bir yokluk arsasında başlattığı ve örgüştirdiği kavga, İBDA çizgisinde sürdürülmekte ve ustada kalmayan öksüz yapı yükselmekteydi. Türkiye’nin millî unsurlar tarafından idare edilmesinin kavgası sürerken, 1990’larda Müslümanlar hedef tahtasına oturtuldu ve 28 Şubat süreci işletildi.

Kendisi ile İBDA arasında nisbet kuran ve kendilerini cephe olarak tanımlayan çeşitli yapılar “hâkim fikrin mahkûm tavır takınmayacağı” her planda 28 Şubatçıların yüzüne çarpıyor ve bu işin istiklâl Mahkemeleri zamanındaki gibi kolay olmayacağını, bu sefer pabucun pahalı olduğunu her planda 28 Şubatçıların suratına bir tokat gibi indiriyordu.

90 ve 95 seneleri arası İBDA cephelerinin Kemalist kemikleşmiş yapı ve unsurlarına devamlı tacizleri, yıpratması ve “dik duruşun” nasıl sergileneneğini göstermesi bakımından çok ehemmiyetlidir. Bu devre, sosyolojik açıdan da ayrıca incelenmesi gereken bir devredir; Batı’ya adaptasyon ile harâbe hâline gelen memleketten bir zümrenin çıkışı, İslâmcı camia başta olmak üzere herkesi abandone edişi... Bir yandan küfrün en haşın yüzüyle Müslümanlara



saldıran Kemalist yapının şaşkınlığı, diğer yanda ise İslâmcı mücadeleyi “ılıman” bir havaya sokmaya çalışan yapıların ne yapacağını bilememesi...

Hasmını iyi bilen düşman, 28 Aralık 1998’de, bir Ramazan günü İbda Mimarı Mirzabeyoğlu’nu “Terör Örgütü Lideri” olmak iddiasıyla tutukladı. 28 Şubat 1997’de “bir saat içinde 60.000 kişiyi, bir hafta içinde 140.000 kişiyi imha etmeyi” hedefleyen İslâm düşmanları, İBDA’nın öne atılışı ile hamlesine vücut bulamamış ve işlerini rizikoya sokmamak için geri adım atmıştı... 28 Şubat’ın sonradan “post-modern darbe” olarak isimlendirilmesi de bu yüzden; aksi durumda, gayet modern (!) bir şekilde katliam yapacaklardı...

1999’a gelindiğinde, Kumandan Salih Mirzabeyoğlu,

bu seneyi “Ümmetin Kurtuluş Yılı” olarak ilan etti... “1999 Ümmetin Kurtuluş Yılı” nidası, tüm memleket çapında bir hareketliliği ve rejim ile Müslüman çatışmasının ayyuka çıktığı bir süreci doğurdu. 5 Aralık 1999’da Kemalist askerlerin Metris Cezaevindeki bir avuç İbdacının üzerine çullanıp mağlup olması Türkiye’deki İslâmcı mücadele açısından bir dönüm noktasıdır. Akabinde bu hezimetli hazmedemeyen Kemalist rejimin 25 Ocak 2000’de Metris’e düzenlediği Noel Baba Operasyonu ve Kumandan Salih Mirzabeyoğlu’nun öldürülmesiyle işkence görmüş halinin tüm dünyanın gözüne sokulması...

28 Şubat’a karşı direnenler şu yahut bu şekilde kendi çevrelerinde direndi; fakat koca puntolarla yazılması ve hatırdan çıkarılmaması gereken bir şey; 28 ŞUBAT’A KARŞI ALENEN



SAHADA, CEMİYET MEYDANINDA DİRENEN, BUNUN BAYRAĞINI AÇAN şehid ve gaziler veren hareketin Mirzabeyoğlu'nun şahsında İBDA hareketi olduğudur.

İDAM CEZASI

Mirzabeyoğlu, öldüresiye işkence görmüş o hâliyle, herhangi bir tedavi yapılmaksızın önce mahkemeye çıkartıldı ve ardından da Kartal F-Tipi Cezaevine sevk edildi.

O zamanın 6 no'lu DGM'si, 2 Nisan 2001 tarihinde, Salih Mirzabeyoğlu'nun yargılandığı davada dünya hukuk tarihine kara bir leke olarak geçecek şu kararı verdi:

"Her ne kadar bir eylemi ve eylem talimatı olduğu tespit edilememiş olsa da (...) hiç bir örgütün leadersiz olduğu düşünülmemeyeceğinden TCK'nun 146/I maddesi gereği idam cezasına çarptırılmasına."

Yani, biz onun hakkında mevcut kanunlara göre suç teşkil edebilecek hiçbir şey bulamamış olsak da ona idam kararı vermek zorundayız; bir suç tesbit edemedik ama zaten bu mahkemeye çıkartılan birisi peşinen suçludur gibi...

TİYATRO BİTTİ

2 Nisan 2001, Başyücelik Devleti'ni kurmak için anayasal düzeni değiştirmeye teşebbüs etmek suçlamasıyla, herhangi bir somut delile dayanılmaksızın, dönemin DGM'si tarafından idam cezasına çarptırıldı. Mirzabeyoğlu, karar duruşması sonrası cezaevine nakledilmek üzere mahkemeden çıkarken, tarihe geçecek iki kelimelik bir açıklama yaptı:

"Tiyatro bitti!"

1998 senesinde Metris'te başlayan tutukluluk hâli sona erdi ve bu sefer hükümlü olarak Kartal F-Tipi Cezaevine döndü.

Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde kendisine verilen idam hükmü, "ölünceye kadar" müddetnameyiyle, ağırlaştırılmış müebbette çevrildi.

Mirzabeyoğlu'na yalnız ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası kesilmedi, aynı zamanda bir de Türkiye'de bir ilk olarak gizli koridorlarda kulaktan kulağa ilân edilen "ademe mahkûm etme" cezası kesildi.

TELEGRAM

Salih Mirzabeyoğlu, Kartal Cezaevine naklinin ardından farklı bir işkenceye muhatap kaldı. Eylül 2003, Telegram adlı eserini kaleme alarak, mustarip olduğu işkencenin bir yandan adını koyarken, diğer taraftan da ne ile muhatap olduğunu kamuoyuna ilân etti.

Telegram, kabaca tarif etmek gerekirse, İngilizce literatürde 'öldürücü olmayan elektromanyetik silâhlar' arasında gösterilmekle beraber, yol açtığı tesirler bakımından ölümcül potansiyel taşıyan bir silah. Bu aslında bir zihin kontrol tekniği; fakat klasik telkin metodlarını aşan, hedeflenen kişinin hem zihnini okumaya yarayan ve hem de



NEDEN SALİH MİRZABEYOĞLU HEDEF?

Kumandan Salih Mirzabeyoğlu, bütün İslâm aleminde yankısını bulacak bir fikrin, bir fikriyatın, yani Büyük Doğu'nun bayraktarlığını yapıyor ve bunu da alışıldık fikir adamları gibi kendisini müesses nizamın, dünya düzeninin yedeğine sokarak değil, mevcut dünya düzeninin yerine alternatif ve yaşanmaya değer bir dünya düzeni teklif ederek yapıyor. Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun 1991'de gözaltında maruz kaldığı fizikî işkence ve tutuklanmasının da, 1998 senesinde tutuklanmasının da, 2000 senesinde Metris Cezaevinde Noel Baba operasyonuna maruz kalmasının da, bu operasyondan sonra Kartal F-Tipi Cezaevine sevk edilmesiyle beraber başlayan Telegram işkencesinin de, 2014 senesinde yeniden yargılanma gerekçesiyle tahliye edilmesinden sonra bu işkencenin dışarıda devam ettirilmesinin de arkasında hep bu aynı sebep vardı. İslam'ı yeni şartlara tatbik edecek bir vasıta sistem geliştirdiği, mevcut olanın yerine yeni bir dünya düzeni teklif ettiği için bu işkenceye maruz bırakıldı.

hedeflenen kişinin vücudunda ve duygularında telkini tesirli kılabilen adına değişimler meydana getirebilen bir zihin kontrol tekniği. Bu zihin kontrol metodu başarılı olduğu takdirde hedef alınan kişi tarafından fark edilmesi mümkün olmayan, başarısız olduğunda ise Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun anlattıklarından öğrendiğimiz kadarıyla insanlık tarihî boyunca geliştirilmiş en şiddetli işkence vasıtasına dönüşebilen, öldürücü bir silah aynı zamanda.

CEZAEVİ SÜRECİ

Salih Mirzabeyoğlu, ömrünün cezaevinde geçen 16 senesini "heba" etmedi. Metris Cezaevinden başlayarak, Bolu F-Tipi'ndeki hücreden tahliye oluncaya kadar geçen zaman zarfında, kendi ifâdesiyle "fikir damıtmaya" devam etti. Bir yandan 18 adet eser kaleme aldı, bir yandan da tarihe geçecek olan ve sonunda onun bir suikast neticesi şehid edilmesine sebep olan Telegram işkencesine karşı sessiz direnişine imza attı. Ne kimseden tahliye edilmesini bekledi ne de kimseden tahliye edilmesi için herhangi bir faaliyet içine girmesini...

22 TEMMUZ 2014

Nihayet, yine gözaltına alındığı gibi bir Ramazan gününde, mahkemeye verilen yeniden yargılama dilekçesi kabul edildi ve Salih Mirzabeyoğlu'nun 16 sene boyunca kaldığı Yılanlı Kuyudan tahliyesi gerçekleşti.

22 Temmuz 2014 Salı günü,

gün dönüp Kadir Gecesi'ne doğru akarken Türkiye'deki tüm ajanslar "Anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmeye kalkışmak suçundan aldığı idam cezası, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çevrilen Mü-



29 Kasım 2014, Haliç Kongre Merkezinde, tarihî bir katılımın olduğu “Adalet Mutlak’a” başlıklı konferans gerçekleşti. Haliç Kongre Merkezi’nde düzenlenen konferansa, yoğun ilgi gösteren sevenleri, merdivenler dâhil olmak üzere salonu hınca hınç doldurdu. Bazı vatandaşlar konferansı ayakta dinlemek zorunda kalırken, salona giremeyen çok sayıda kişi ise Salih Mirzabeyoğlu’nu salon dışına kurulan ekranlardan izleme imkânı buldu.

tefekkür Salih Mirzabeyoğlu, avukatlarının yeniden yargılama talebinin İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesince kabul edilmesi üzerine 16 yıl sonra cezaevinden çıktı.” şeklinde haber geçti

ADALET MUTLAK’A

29 Kasım 2014, Haliç Kongre Merkezinde, tarihî bir katılımın olduğu “Adalet Mutlak’a” başlıklı konferans gerçekleşti. Haliç Kongre Merkezi’nde düzenlenen konferansa, yoğun ilgi gösteren sevenleri, merdivenler dâhil olmak üzere salonu hınca hınç doldurdu. Bazı vatandaşlar konferansı ayakta dinlemek zorunda kalırken, salona giremeyen çok sayıda kişi ise Salih Mirzabeyoğlu’nu salon dışına kurulan ekranlardan izleme imkânı buldu. Aşırı alakadan ötürü önlem için kapılar kapatılarak daha fazla misafir alınmadı!

ŞEHİD KUMANDAN!

Cezaevinden çıktıktan son-

ra da fikir damıtmaya devam eden Kumandan Salih Mirzabeyoğlu, şehadetinden bir ay evvel bir konuşmasını bilhassa kayıt altına almış ve burada “Vücudum sapasağlam. Bende bir şey yok. Eğer başıma bir şey gelirse bilin ki bu TELEGRAM’dan” diye özellikle vurgulamıştı.

4 Mayıs günü bir Telegram suikasti neticesinde geçirdiği beyin kanamasının ardından Yalova Devlet Hastahanesinde ameliyata alındı ve uyutuldu. 7 Mayıs tarihinde ise yapılan tüm müdahaleye rağmen uyandırılmadı ve beyin ölümü gerçekleşti. Sonrasında İstanbul Dr. Siyamî Ersek Hastahanesine nakledilerek burada tedavisine devam edildi. 1 Ramazan-16 Mayıs tarihinde, vücut fonksiyonlarında da bozulma başlayan Büyük Müttefekkir, yapılan tüm müdahaleye rağmen “Ölüm Odası”ndan çıktı ve ebedî hayata kavuşmak üzere, perde arkasına geçti.

KUMANDAN SALİH MİRZABEYOĞLU’NU NİÇİN ŞEHİD ETTİLER!

Üstad Necib Fazıl’ın Büyük Doğu ile başlattığı ve Kumandan Salih Mirzabeyoğlu’nun meydan yerinde kavgasına soyunduğu İslâm İhtilâli ve İnkılabı’nı inkıta uğratmak için siyonist ve emperyalistler ile onların içimizdeki kuyrukçuları sürekli olarak Müslüman milletimizin bu akışta demetlenmesine mâni olmak üzere

tahliye kanalları açtılar. Müslümanların kendi düzenleri içinde yaşaması değil de, mevcut dünya düzenine entegre edilerek yaşaması yönünde hareket eden statükocu “İslâmî” hareketleri hem içeriden ve hem de dışarıdan maddî manevî destekleyerek, “her şeye sahtesinin musallat olması” ölçüsünü bir strateji hâline getirip, tüm dünya Müslümanlarının karargâhı konumundaki Anadolu’da İslâmî bir düzenin tesis edilmesine bugüne kadar mâni oldular. Bilhassa etkileyici konumunda olanlar da kendilerini bu risksiz ve bol mamalı stratejinin bir parçası hâline getirmekte bir beis görmediler. Müslüman Anadolu’da hakiki bir İslâm İhtilâli ve İnkılabı kadrosunun buluşması için açılan onlarca tahliye kanalından en kullanışlısı FETÖ oldu. 28 Şubat sürecine rağmen 1999 senesinin Kumandan Salih Mirzabeyoğlu tarafından “Kurtuluş Yılı” ilân edilmesi ve Kemalistlerin ellerindeki emniyet, yargı ve ordu üçlüsüne rağmen muvaffak olamayışları neticesinde FETÖ’nün işlevinde de değişikliğe gitmek zorunda kaldılar.

28 Şubat’a kadar birçok tahliye kanalı desteklenirken, 28 Şubat’tan sonra FETÖ’nün merkeze alınmasıyla birlikte diğer kanallar önemini kaybetti ve onlara olan desteği de geri çekmekte bir sakınca görmediler. FETÖ de istenildiği ölçüde büyümek için tabî

olarak alternatiflerini ortadan kaldırmak zorundaydı. İş bir noktadan sonra Büyük Doğu-İbda’ya tahliye kanalı açmaktan çıkmış, onun yerine Müslüman milleti İslami bir düzene değil de küfür düzenine akıtacak müstakil bir kanal inşasına dönmüştü. Bu esnada Ergenekon ve Balyoz operasyonları da laik, kemalist, batıcı diğer unsurların bu kanala taşınması için gerçekleştiriliyor, uşaklık noktasındaki görev değişimine direnen “yobaz” kuyrukçular bu yolla tasfiye ediliyorlardı.

Tam da Arab Baharı ile beraber İslam aleminin dizaynı işine girilmiş ve adım adım Anadolu’yu da bu işin bir parçası ve lideri olarak FETÖ idaresinde sahneye sürmeye hazırlanırken, iktidar ile FETÖ arasında MİT Krizi ile beraber kopan kavga bir çuval incirlerini berbat etmeye yetti. 15 Temmuz’a kadar, Türkiye’de iktidarı alaşağı etmek, FETÖ’yü olması gereken konuma getirmek üzerinden bütün İslam alemini yeniden dizayn etme ve böylelikle global küfür düzenine entegre etme stratejilerini korudular; fakat 15 Temmuz’da, bizim de üstün gayretlerimizle film koptu.

15 Temmuz’da yalnız FETÖ’den olmadılar, 2000’den beri FETÖ’yü bu pozisyonda tek kılmak için onun dışındaki bütün tahliye kanallarını ister istemez iptal etmişlerdi. FETÖ’nün gerçek yüzü görülün-





ce, bu sefer Anadolu ufkunda, İslâm İhtilali ve İnkılabına doğru hakiki bir akışta bütün Müslümanların buluşması, sel hâline dönüşmesi ve önüne çıkan her şeyi ezip geçmesi ihtimali belirdi ve bu müesses nizamın efendileri tarafından kabul edilemezdi. Hem zaten 2014 senesinin Kasım ayında, Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun "Adalet Mutlak'a" başlıklı konferansına gösterilen teveccüh, bugüne kadar izledikleri bütün strateji ve taktiklerin aslında hiçbir işe yaramadığını da göstermemiş miydi?

Türkiye'de meşruiyet dairisinin merkezinde Üstad'dan sonra bu kez Kumandan tek başına kalınca, şartlar onlar için bu tehlikeli noktaya evrilince, aslında bir bakıma çaresizliklerinin de ifâdesi olacak şekilde, İslâm İhtilâli ve İnkılâbının önünü kesebilmek için ellerindeki son kurşunla, manyetik bir kurşunla, son bir can havliyle İbda Mimarı Salih Mirzabeyoğlu'nu hedef aldı ve şehid ettiler.

Dikkat ediyorsanız, FETÖ'den sonra ellerinde kullanabilecekleri Müslüman görünümüne bir aparat kalmadığı için, bugün Millet İttifakı falan gibi yollara tevessül edip, hiçbirini birbirine benzemez unsurlardan müteşekkil saçma sapan ittifaklar tesis edip, hiç olmazsa silinip gitmemek adına bu topraklarda tutunabilmeye çalışıyorlar.

Bu arada unutmadan, FETÖ devlete paralel değildi, çünkü aslında rejim zihniyetinin ta kendisiydi. O, aslında Büyük Doğu İbda'ya paraleldi. Her ne kadar Said-i Nursi'ye bağlılık iddiasında olsalar da, iş düzen kurmaya gelince, ellerinden gelen, kavramlarını eğip büküp kendilerine mâl etmeye çalıştıkları, ruhundan ve iddiasında arındırılmış, yalnız şekil planına mahkûm edilmiş bir Başyücelik Devleti tesis etmekte.

Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nu şehid ettiler; fakat "Mutlak Fikir"den beslenen fikirlerin de şehidler gibi ölümsüz olduğunu unuttular.

Son birkaç yıldır büyük bir kaos yaşanıyor, yalnız Türkiye'de de değil, dünya çapında. Müesses nizâmın banileri, 15 Temmuz ile beraber Müslümanları kendi düzenlerine entegre edememiş olmanın maliyetleri ve neticeleriyle yüzleşiyorlar aslında, çünkü düzen mevcut hâliyle artık kendi kendisini bile taşımaktan aciz bir vaziyete gelmiş bulunuyor. Evet, sancılı bir süreçten geçiyoruz; fakat Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun şehadetinden evvel birçok kez dediği gibi, 40 yıllık bir gerginlikle 15. İslâm asrını idrak ediyoruz.

Bu süreçte daha neler göreceğiz, neler yaşayacağız meçhul. Bir tek hususu Müslümanların göz ardı etmemesi gerekiyor, bugün ellerinde bize karşı kullanabilecekleri



Daha neler göreceğiz, neler yaşayacağız meçhul. Bir tek hususu Müslümanların göz ardı etmemesi gerekiyor, bugün ellerinde bize karşı kullanabilecekleri hiçbir stratejileri yok! Emin olun ki, bön bön, çaresizlik içinde onların ipini ne zaman çekeceğimizi bekliyorlar. Bu süreci artık daha fazla uzatmadan, can çekişen Batılı düzenin fişini çekmek ve onun yerine bütün insanlığa yaşanmaya değer bir hayat vaad eden kendi düzenimizi tesis etmek bizim boynumuzun borcudur.

hiçbir stratejileri yok! Emin olun ki, bön bön, çaresizlik içinde onların ipini ne zaman çekeceğimizi bekliyorlar. Bu süreci artık daha fazla uzatmadan, can çekişen Batılı düzenin fişini çekmek ve onun yerine bütün insanlığa yaşanmaya değer bir hayat vaad eden kendi düzenimizi tesis etmek bizim boynumuzun borcudur.

Allah imanımızı muhafaza etsin, bizleri istikâmet üzere sabit kılsın ve İslâm İhtilâli ve İnkılabı ile beraber Kumandan başta olmak üzere bütün Müslümanların intikamına da memur ettiği kullarından eylesin. Biz, bu sürecin İslâm'ın lehine tarihe geçecek büyük bir zaferle neticeleneceğinden hiç ama hiç şüphe duymuyoruz. Bir daha asla muvaffak olamayacaklar!

Allah'tan başka galib yoktur!

RECEP YAZGAN: BÜYÜK DOĞU-İBDA KURTULUŞ YOLU

Bizi bu kimsesiz, sahipsiz ve dilsiz yaşadığımız, yabancı olduğumuz için bir türlü intibak edemediğimiz dünyada, eşya ve hadiseler tesir kabiliyetine erdirerek; karşımızdaki sürüngenlerin önüne dimdik çıkabilme oluş şartlarına erdiren ve onların karşısında bizi daha hür ve -fikirse fikir, kavgaysa kavgaya daha imtiyazlı kılan bu iki isim...

Bizi, nereden bakarsan küfürle yoğrulmuş, vahşi kapitalist ve ruhsuz komünist idealleri elimizin tersiyle iterek, bir rüyanın peşinde koşturan ve o rüyanın ve o yolun bütün kıvrımlarının sonunda Allah ve Resulüne bağlayan bu iki dava adamı...

Bizi bu renksiz ve kokusuz, siyah beyaz sanal gerçeklik içinde, hakikatin hakikati sırrına ulaştırarak, hakikatin hatırının da her şeyin üstünde olduğunu ihtar eden; yaşamayı şiir ve şiirin de yaşamak olduğunu sır idrakiyle gösteren bu iki şair adam...

Ve bize doğru yolu, sapık kollarıyla birlikte öğretmek, Allah için buğz ve Allah için nefret kutuplarını zevken idrak yoluyla işaretleyen iki Allah dostu...

Ve bize bir duruş, bir bakış, bir dil ve diyalektik, bir dil ve anlayış bir ideolocya örgüsü miras bırakan ve Kurtuluş Yolu'nu çileyen, ıstırapla, ehli fikir ve ehli sünnet rikkat ve hassasiyetiyle ve bütün dünya tefekkürlerinin içinden kalemlerine kan çekerek çizen bu iki Çilekeş Mütetekfir...

Allah ikisinden de razı olsun, amin...

MODERN DÜNYAYA EN ESASLI BAŞKALDIRI:

Başyücelik Devleti

FARUK HANEDAR

İslâm bir kimlik, bağlılık, sosyal hayat, idare sistemi, hukuk sistemi, ekonomi sistemi vazedir; kısacası ilhamını "Yüce" olandan alan bir hayat tarzıdır.



Batı medeniyetinin çöküşün eşliğinde olduğu ile alakalı tesbitlere sıklıkla şahit olurken bunun artık bir tekerleme hâlini almış olması meselenin sulanmasını da beraberinde getiriyor. Bir yönüyle doğru olan bu tesbit nereden bakıldığına nisbetle değişkenlik gösterebilir. Eğer hâlâ dünyada siyasî ve askerî gücün Batı'nın elinde olmasına mukabil bir gerilemenin yaşandığı düşüncesinden hareketle meseleye yaklaşırsak, Batı medeniyetinin çöküşün eşliğinde olduğu tesbiti bihakkın doğrudur, diyebiliriz. Fakat Batı medeniyetinin maddeye tahakküm kurmak gayesiyle çıktığı yolda ruhu öldürüp maddenin hâkimiyetine girmiş

olduğunu düşünürsek, yükseliş diye gördüğümüz devrenin çöküşün asıl başlangıcı olarak anlaşılması muhaldir. Çünkü, müteal-aşkın olan ile tüm bağları koparmanın müntehasında varacağı nokta kaçınılmaz olarak bir çöküş ve şeytanî diye nitelendirilebilecek bir düzensizliktir. Modernleşme diye adlandırabileceğimiz bu sürecin neticesinde ise iş o noktaya çoktan varmıştır.

İşin acı tarafı ise, öve öve bitirilememesine mukabil modernleşme, bünyeye girdikten sonra sinsi sinsi yayılan bir hastalık misali tüm bedeni, tüm dünyayı esir almıştır. Madî ve manevî bütün değerlerin tahrip edildiği bu serencamda düzensizlik şuurunda norm

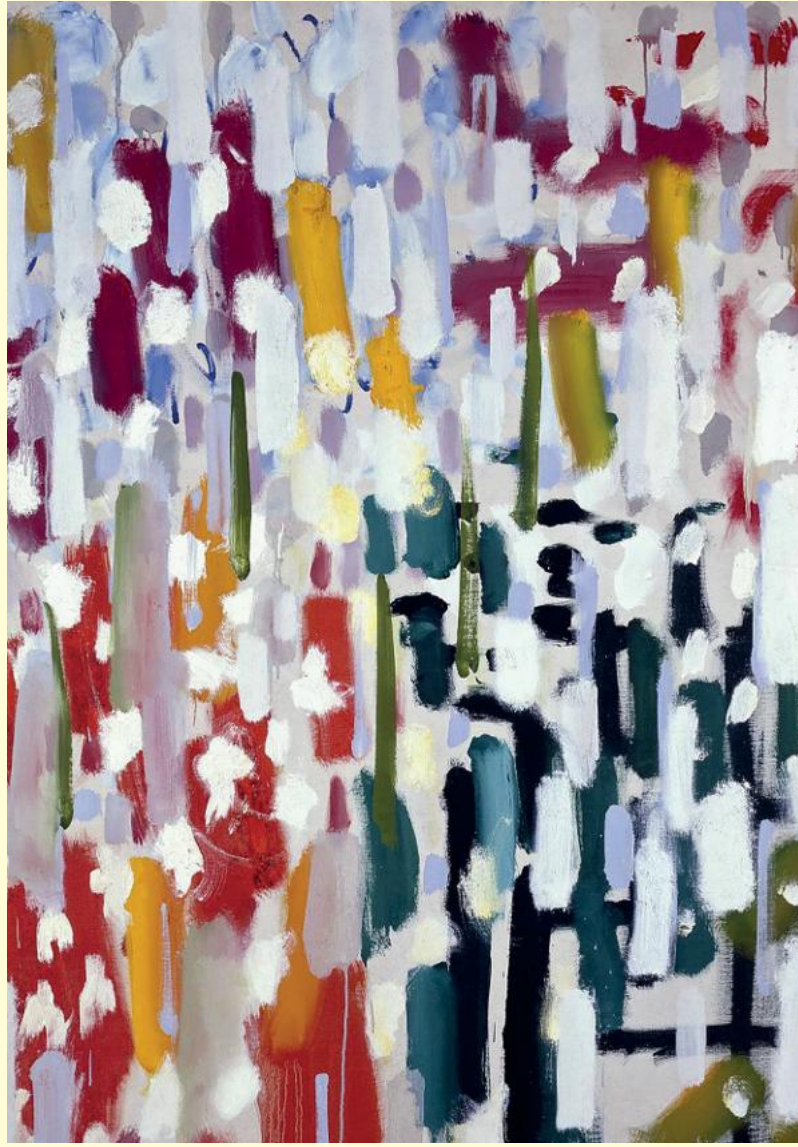
hâline gelerek "normal" olanın tüm dünyada "anormal" olarak telakki edilmesini beraberinde getirmiştir. Esasa dair bir misal vermek gerekirse; zannediyorum beşerî olanın ilâhî olana ittibası gerekir iken bugün beşerî olanın ilâhî olandan üstün tutulması, cemiyetlerin tersine ehram ifade eden vaziyeti başka türlü izah edilemez. Çünkü aşkın olan ile tüm bağlarını koparan modern insanın "gerçek"lik düşüncesi de ancak ve ancak aklın idrak edebildiği ile, nesneler dünyası ile sınırlı olacaktır. Oysa maddenin zarureti, onun aşkın olana ulaşmak için bir vasıta olmasından gelmektedir. Kanunların "Yüce"den gelip "Yüce"ye yönelik olması, böy-

lelikle de nizamın tesis edilmesi gerekirken, maddenin vasıta olmaktan çıkarılıp ideal hâline getirildiği anlayış üzerine bina edilen nizam ise, düzensizliğin düzenidir. Bu düzenin ortaya çıkışında hem aşağıdan-cemiyetten gelen etkenlerden hem de dinin siyasetten tecrit edilerek din-dışlaşması sebebiyle tepeden-devletten gelen etkenlerin tesirinden söz edilebilir. Nitekim, bu nizam, başta devlet olmak üzere mevzu bahis anlayış üzerinde yükselen ve maddî gücü merkeze alan yapılar vasıtasıyla sözde değerler inşa etmek suretiyle bugüne kadar yaşatılmış ve yaşanan büyük buhrana mukabil hâlâ da yaşatılmaya çalışılmaktadır. Bahsedilen "evrensel hukuk

normları” gibi sözde “değerler” de sadece ve sadece retortiktir, esas olan güçtür.

Tüm bu süreç, Avrupa’nın İslâm karşısındaki geri kalmışlığını tersine çevirmek adına başlattığı arayışın bir neticesidir. Zira Avrupa, Katolik Kilisesi’nin baskısı altında Orta Çağ karanlığını yaşar ve bu karanlıktan kurtulmak için yenilikler ararken, Doğu özellikle de İslâm toplumları aynı dönemde ilmî, iktisadî, siyasî ve harsî sahada büyük bir gelişme göstermiştir. Osmanlı Devleti’nin başını çektiği bu gelişmenin en ehemmiyetli unsuru merkezinde bulunan İslâm dinidir. İslâm, hayatı tüm veçhelerden kapsayan bir anlayışa sahiptir. Dolayısıyla hangi cemiyet tarafından inşa edilmiş olursa olsun, Müslüman toplumlar tarafından inşa edilen medeniyetin merkezinde mutlak surette İslâm dini bulunmaktadır ve bu medeniyetin “İslâm medeniyeti” çatısı altında zikredilmesinde bir beis yoktur. Osmanlı da İslâm medeniyetinin gerek sistemli siyasî yapı gerekse de ondan doğan siyasî hâkimiyet açısından zirve noktasına ulaştığı devlet niteliğindedir. Bu hâliyle Batı’nın ilmî, iktisadî, siyasî ve harsî gelişiminde de tesir sahibi olmuştur.

Batı’nın güç kazanmaya başladığı demler, Osmanlı’nın da izafi olarak zayıflamaya başladığı demlere tekabül eder. Bu sürece kadar tahakküm altına aldıkları, istediklerini yaptırabildikleri ve yeri geldiğinde yönettikleri Batı’ya dâir bilme ihtiyacı hissettikleri her şeyi öğrendiği kanaatine sahip olan, başka bir ifadeyle gücün/hâkimiyetin zafiyetine kapılan Müslüman toplumlarda donma baş göstermiştir. Askerî ve siyasî geri çekilme ile beraber, Batı’nın yükselişinin sebepleri aranmaya başlandığında ise iş işten geçmiştir. İlk olarak askerî açıdan yapılan reformlar ile Batı hâkimiyetinin önüne geçilmeye çalışılmış, ardından hukukî, iktisadî ve siyasî değişiklikler ile beraber modernleşmek için Batılılaşmak adına atılan adımlarla Batı hayat ve düşünce tarzı Müslüman toplumlara sirayet etmeye başlamıştır. Osmanlı’nın dağılması, Batılılaş-



manın benimsenmesi ve imân merkezli millet anlayışının yerini neseb merkezli millet anlayışının almasıyla Müslümanların yaşadığı coğrafyada ulus devletler kurulurken, modernleşme ile birlikte seküler düşünce de elitler ve yöneticiler tarafından kabul görmüştür. Buna karşın, İslâm ve Hristiyanlığın hayata bakışı arasındaki farklılık merkezde olmak üzere, Batı ile İslâm toplumlarının yaşadığı tarihî ve kültürel tecrübelerin uyuşmaması sebebiyle Batı’da doğan fikirlerin İslâm toplumları tarafından algılanışı Batı toplumlarındaki algılanışıyla aynı yönde olmamıştır. Tüm dayatmalara rağmen İslâm toplumları sekülerizmi Hristiyan toplum gibi algılamamış, her ne kadar bugün Müslümanların modernitenin kısıncasında olduğunu rahatlıkla söyleyebilirsek de dini hayatın merkezinden çıkarmayı kabullenememiş, tam anlamıyla “yeni dünya”ya an-gaje olamamıştır. Çünkü İslâm bir kimlik, bağlılık, sosyal hayat, idare sistemi, hukuk sistemi, ekonomi sistemi vazeder; kısacası ilhamını “Yüce” olandan

alan bir hayat tarzıdır.

Her ne kadar Batı düşüncesi bir kesim tarafından peşin kabul görse de, sömürgecilik dönemi ve I. Dünya Savaşı sonrasında Batı’nın gücüne karşılık veremeyen ve Müslümanların dininden dolayı Batılılar tarafından baskı altına alındığını düşünen Müslüman düşünürler, “öteki” olarak nitelenen Batı’dan gelen fikirlerin benimsenmesini de mahzurlu görmüşlerdir. İslâm dünyasındaki devletlerin yaşadığı problemlerin temelinde İslâm’dan uzaklaşmanın yattığı ve köklere dönülmesi gerektiği fikri çokça dile getirilmiştir-getirilmiştir. (Lewis, 2017, 11-43)

Yakın Türkiye tarihinin en önemli iki mütefekkeri olan Necip Fazıl ve Salih Mirzabeyoğlu’nun hayatları pahasına yeni bir fert, cemiyet ve ona mutabık bir devlet inşası merkezde olmak üzere, insan ve toplum meselelerinin hâline dâir ortaya koymuş oldukları Büyük Doğu-İbda dünya görüşünün farkı ve ehemmiyeti de buradan gelmektedir. Moder-

nizm varlığını, ilahîyi beşeriye irca ederek bugünkü devlet anlayışının ortaya çıkış serencamında bulmuş ve yine varlığını liberal devlet sayesinde sürdürmüştür. Büyük Doğu-İbda, tüm bu süreci tersine çevirecek biçimde ortaya koyduğu yeni insan-cemiyet modeliyle ve İslâm geleneğine sıkı sıkıya bağlı Başyücelik devleti teklifiyle tüm dünyada modernizme en esaslı başkaldırının ifadesidir. Yine gelenekten gelen “idare şekli”nden ziyade idare ruhu” düsturundan da anlaşılacağı üzere yeniyi de asla reddetmeyen çift kanatlı bir anlayışa sahiptir. Necip Fazıl ve Salih Mirzabeyoğlu’nun, ismi itibariyle son ve en sistemli İslâm devleti olan Devlet-i Aliyye (Yüce Devlet) Osmanlı’yı da tedâi ettiren Başyücelik modeli, Müslümanların Müslümanca yaşayabilmesi adına hem meselenin esasını tesbit hem de usulünü teklif açısından yegânedir! Çünkü bu model ile ilhamını bağlı akıldan değil, ismiyle (Başyücelik) müsemma bir şekilde “Yüce”den almakta ve “Yüce”ye yönelik bir hayatı telkin ederek ters-yüz edilen her şeyin yeniden “normal” hâline getirilmesi teklif edilmektedir. Zira ilhamını ilâhî olandan almayan bir sistemde bugün olduğu gibi düzensizlik, başka bir ifadeyle güçlü olanın haklı olduğu bir düzen doğar-doğmuştur. Bu düzen şuurları alabildiğine tahrip etmiş ve şuuru bu denli bozulmuş olan insanı güç tekeli elinde bulunduran siyasî bir otoritenin, müteal olana muhatap bir devletin -tepeden- yeniden nizama sokması mümkündür. Dolayısıyla Müslüman’ın Müslümanca yaşayabilmesinin, Müslüman bir cemiyetin inşa edilmesinin ve sadece Müslümanların değil tüm insanlığın kurtulabilmesinin yolu da buradan geçmektedir.

“İslâm’da devlet” bahsinin köklerine inmek suretiyle hem bu iddiaların ispatına dair izah getirilebilir hem de esas bakımından Başyücelik devletin temellerine inilebilir. Zira İslâm’da din ve devleti birbirinden ayırmak mümkün değildir; Müslüman bir cemiyet için devlet gerekliliktir. Üstad Necip Fazıl bunu şu sözlerle ifade eder: “İslâm, devlete, ruhun uzviyete

yapışık olması gibi sımsıkı bağıdır; asla ayrılmaz ve onsuz uzviyet düşünülemez.” (Kısakürek, 2010, 118) Devlet dinin ilahi mecrasına doğru yol almasını sağlayıcı müessesedir.

Arap yarımadasında müesseseseleşmiş ve sistemleştirilmiş devlet anlayışı İslâm ile birlikte ortaya çıkmıştır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) aynı zamanda devlet başkanı ve komutandır. Din ve devlet bütünlüğü raşid halifeler döneminde de devam etmiştir. İslâm devletleri, fetihler yapıldıkça ve büyüdükçe daha kurumsal yapılar hâline dönüşmeye başlamış; siyaset ve dış politika anlayışı da gelişmiştir. Bu gelişim, özü itibarıyla İslâm’da fert ve cemiyet arasındaki muvazeneyi tesis edici ve dinin faydasını gözetici bir pragmatizm ile yaşanmıştır. (Akdevelioğlu, 2008, 14-21)

İbni Kuteybe, “devlet ve din iki kardeş gibidir” derken, devletin ehemmiyetine ve sahip olması gereken vasıflara dair şunları söyler; “Şu beş şey olmayan yerde bulunmayınız: Güçlü bir hükümdar, adil bir kadı, sabit bir pazar, bilgili bir hâkim, akan bir ırmak.” (Black, 2010, 93) Yani, toplumu iyi, doğru ve güzel için sevk ve idare edecek bir devlet otoritesi, o otoritenin tesis ettiği kusursuz bir adalet ve ekonomi anlayışı, devletin medeniyet tasavvuru üzerine bina edilmiş bir eğitim sistemi ve en önemlisi insanın üzerinde hayatını rahatça idame ettirebileceği kaynaklara sahip toprak-vatanın olması zaruridir.

İslâm’ın din ve siyaset ilişkisine dair anlayışı, üç devlet ve fikir adamının düşünceleri üzerinden okunabilir ki, onlar yüz yıllarca mazisi olan kadim bir gelenekten beslenerek, yaklaşık bin yıllık geleceğe ilham olmuştur. Bu isimler Maverdî, Nizamülmülk ve Gazalî’dir. Bu isimler, İslâm’da devlet, din ve siyaset ilişkisi bağlamında hem esasta hem de usulde müşterek paydada buluşmaktadır. Bu da İslâm dininin kadim gelenekle

birlikte yoğurulmuş bir din ve siyaset ilişkisi anlayışı olduğunu göstermektedir. (Black, 2010, 127-264)

Maverdî, Edebü’l-Dünya ve’l-Dîn isimli eserinde, tıpkı İbni Kuteybe gibi din ve devlet ilişkisini merkeze alarak, insan, din, siyaset ve adalet kavramları hakkında altı maddede şunları söyler: “1-İnsanın nefsinin dizginleyen din, 2-insanları yanlış yapmaktan alıkoyacak ve dini koruyacak güçlü bir otorite-hükümdar, 3-otoriteye gönül rahatlığı ile boyun eğmeyi sağlayabilecek bir adalet sistemi, 4-tüm insanlığa güven veren kanunlar ve nizam, 5-ekonomik refah, 6-medeniyetin devamlılığı için sürekli ilerleme arzusu...”

İslâm siyaset anlayışının yaklaşık bin yıllık süresine (Selçuklu ve Osmanlı dönemi) tesir eden Nizâmü’l-mülk’e göre; halkın menfaatlerini önceleyen ve halk tarafından da benimsenerek desteklenen güçlü bir merkezî siyasî otoritenin varlığı zarurîdir. İnsanların iyi, doğru ve güzel olana ulaşabilmesi için baskıcı bir gücün varlığında bir beis yoktur; hatta böyle olmak zorundadır. Fakat bu zulüm mânâsına gelmemelidir; çünkü bir devlet

İslâm’da hakimiyetin kaynağı halk değil, Hakk’tır. “İslâm’da halk, hakkın zahiri; ve hak, halkın bâtını olduğuna göre, İslâmî bir devletin tek ölçüsü Haktır ve biricik hâkimiyet onundur. Halkın değil, Hakkın hâkimiyeti.” (Kısakürek, 2010, 118) Başyücelik modeli bu esas çerçevesinde teklif edilmiş bir kurtuluş reçetesidir.

für ile yaşayabilir, ama zulümle asla. Bunun için tek koşul gücün doğru ellerde olmasıdır. Doğru kişi, halkın duâsı sayesinde Allah’ın ona daha fazla güç bahşedeceğinin şuurunda olan ve Allah’ın bahsettiği gücü yine onun davasına hizmet etmekte kullanacak olan kişidir. Hükümdarın, bu şuurunu muhafaza edebilmesi için ulema ile sürekli irtibat hâlinde olması gereklidir; zira bu onun adaletsizlik ve zulümde bulunmasına mâni olacaktır. (Nizâmü’l-mülk, 2013, 8-40) Nizâmü’l-mülk’ün görüşleri bize gösteriyor ki; İslâm dini devlet otoritesini daha güçlü kılmaktadır; çünkü hükümdarın Yaratıcıdan başka bir korkusu yoktur ve bu korku korkuların en büyüğü, adaletin tesisi ve zulmün ortadan kaldırılmasının birinci şartıdır. Başyücelik modelindeki “Başyüce” sıfatını haiz lider de Nizâmü’l-mülk’ün tasviriyle mutabıktır.

İslâm dünyasında fikirleri yaklaşık bin yıldır merkeze alınan İmam-ı Gazalî’ye göre ise; din ile devlet birbirine yapışık ikiz gibidir. Temelde din vardır; fakat onu koruyacak olan da güçtür ve güç devlete aittir. Uhrevî dünya

önemlidir; fakat beşerî dünya da insanların uhrevî dünyada saadete ulaşmak için tohumlar ektikleri yer olduğu için önemlidir. Bu tohumların ekilebilmesi için hükümdarın gücünün varlığı zorunludur; çünkü insanoğlu tabiatı gereği kavgacıdır. Bilhassa insanlar birbirleriyle ekonomik ilişki içinde ve bu bakımdan bağımlı olduğundan, ekonomik çıkarlar devreye girer ve daha çok çatışma çıkar. Hükümdarın bir gücünün varlığı söz konusu olmadığında çatışmalar artar, hükümdarın güç ise zorbalık ile yönetmez; ulemanın ve mutasavvıfların tavsiyelerini dinler. (Gazali, 1969, 23-36)

Hülâsa İslâm’da hakimiyetin kaynağı halk değil, Hakk’tır. “İslâm’da halk, hakkın zahiri; ve hak, halkın bâtını olduğuna göre, İslâmî bir devletin tek ölçüsü Haktır ve biricik hâkimiyet onundur. Halkın değil, Hakkın hâkimiyeti.” (Kısakürek, 2010, 118) Başyücelik modeli bu esas çerçevesinde teklif edilmiş bir kurtuluş reçetesidir.

Üstad Necip Fazıl ve Salih Mirzabeyoğlu’nun tüm ömürleri boyunca ezaya muhatap bırakılmalarının, ademe mahkûm edilmelerinin sebebi de tüm değerleri yıkan ve tüm doğruları boğup açığa çıkmasını engellemeye çalışan dünya sistemine en esaslı başkaldırıyı yapmış olmalarıdır!

Kaynaklar:

Akdevelioğlu, A., İslâm’da Dış Politika Anlayışı: İran Örneği, Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi, 2008.

Black, A., Siyasal İslâm Düşüncesi Tarihi (1. Baskı), Dost Yayınları, Ankara, 2010.

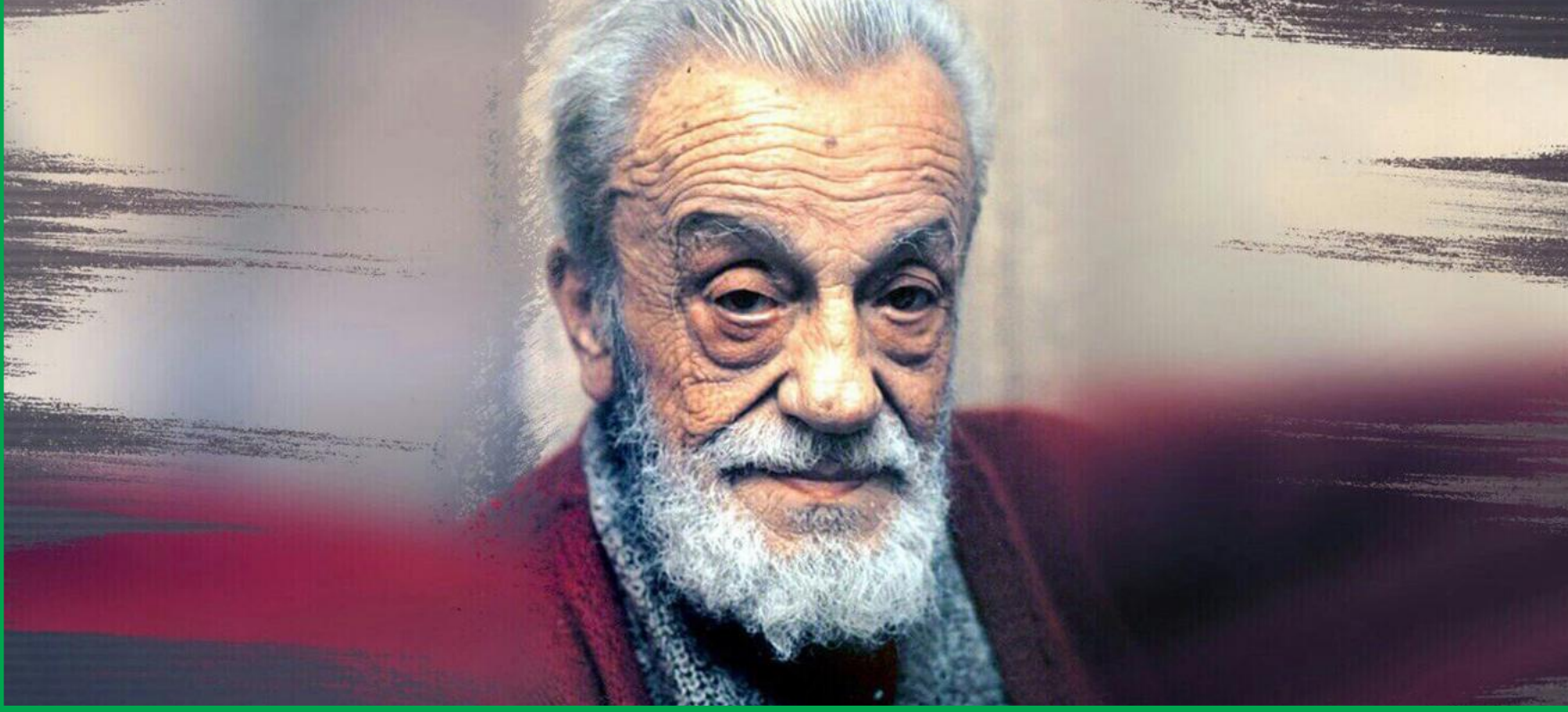
Gazali, Nasihât-ül Mülûk (1. Baskı), Sinan Yayınevi, İstanbul, 1969.

Kısakürek, N., F., İdeolocya Örgüsü (18. Baskı), Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, 2010.

Lewis, B., İnanç ve İktidar –Orta Doğu’da Din ve Siyaset- (1. Baskı), Akılçelen Kitapları, Ankara, 2017.

Nizâmü’l-mülk, Siyâset-name (2. Baskı), Türk Tarih Kurumu, Ankara, 2013.





MÜJDELERİN MÜJDESİ

Birkaç gün önce... Büyük Doğu Yayınlarının idare yerine birer meşale kıvraklığında üç genç geldi. Oturdular ve tek kelime söylemeden bana bir dergi uzattılar: AKINCI GÜÇ... Bunlar bu dergiyi çıkaran ve güden gençler...

En telâşlı ânımda, dergilere bir göz atmak imkânından mahrum bulunduğum şartlar altında, ancak bir çay içebilecek kadar kısa bir zaman içinde temas edebildiğim ve büyük teması Ankara'dan dönüşüme ertelediğim bu gençler, benim, bugünkü İslâm gençliğine musallat ayrılık ve aykırılık mikropları üzerindeki görüşlerimi dinlerken öylesine müteessir oldular ki, içlerinden biri hicırklarını tutamadı ve başını ellerine gömerek ağlamaya başladı...

Dondum ve acıyla doldum...

Gece yatağıma uzanıp dergilerini açtığım zaman ne görsem iyi?.. Bir baştan öbür başa Büyük Doğu idealinin destanı... Hem de en derin fikir tabakalarına kadar nüfuz edici ve bugünkü aydın İslâm gençliğini Büyük Doğu mihrak ve istikametinde gösterici bir tahlil, terkip, tefekkür ve tahassüs ifadesiyle... Alkol kokulu cenaze çelenklerinden daha âdi pohpohlamalarla değil... Duyarak, düşünerek ve yaşayarak...

Hayatım ve dâvamın en acıklı inkisar ve ıstıbabını heykelleştiren MSP devşirmesi bu gençler, şimdi demetlerinin bağını çatlatıyor, yepyeni bir demetlenme hasretiyle öz kaynaklarının adını veriyor; ve bu, kendi

Karanlık bir zindan odasında nabzını sayan bir adama «kalk ve toplan! Yanlışıklar İlahî adaletle kendi kendisine patlak verdi!.. Artık açık hava ve güneş senin!» hitabına ermiş gibi oldum ve ben de o genç gibi ağladım.

kendisini tayin ve tespit işinde en soylu ve şahsiyetli çile hakkını tüttürüyordu.

Karanlık bir zindan odasında nabzını sayan bir adama «kalk ve toplan! Yanlışıklar İlahî adaletle kendi kendisine patlak verdi!.. Artık açık hava ve güneş senin!» hitabına ermiş gibi oldum ve ben de o genç gibi ağladım.

15 yıllık oluşunun harcı

içinde alın terim, hummalı nefesim ve olanca kımıldama gücüm yatan «Millî Türk Talebe Birliği»nin nihayet ölü kalıplar içinde dondurulmuş, tek ümit halinde yöneldiğim Ülkücü gençliğin de henüz ruh adalelerine büyük vecd ve tefekkür cereyanını vermeye henüz fırsat bulunmayışı önünde, bu, en beklenmedik yerden kendi kendisine yükselen ses, bana müjdelerin müjdesini getirdi:

Onlar benim ardımdan gelmeyecek, ben onların arkasından koşacağım!

*Necib Fazıl Kısakürek,
10 Haziran 1979,
Ortadoğu Gazetesi
ve Rapor 5, 1979,
s. 82-83*

Üstad Necip Fazıl'ın ortaya koyduğu bu model kısaca, Ümmet-i Muhammed içerisinde en iyilerin bir araya gelerek bir meclis oluşturması, yani Yüceler Kurultayını kurması ve bu kurultayın kendi içinden birini baş seçmesidir. Burada başyüce emreden iradedir, kurultay ise onu denetleyen vicdandır. Raşid Halifelerde de Müslümanlar arasında en üstün kişiler sırayla başa gelmiş ve hepsinin hilafeti en üstün sahabelerin reyile meşru olmuştur.

Üstad Necip Fazıl'ın ortaya koyduğu Başyücelik Devleti modeli bihakkın halifelik sistemidir. Zamanımızda devletsiz ve başsız kalan İslam ümmetinin en zarurî meselesini fikrî planda halleden Büyük Doğu Mimarı, Halifelik deyince, bizim bihakkın halifelik olarak gördüğümüz, Raşid Halifeler dönemini örnek almıştır. Tabii sonrakiler de halife; ama Raşid Halifeler bambaşka. Raşid Halife hem kendisi doğru kişi, hem de insanları doğruya götüren, mükemmel... Vasıf olarak ümmetin o esnada en üstün olan ferdi. Zaten onların dönemindeki ümmet kadrosu üstün bir kadro. Haliyle onların hakkı olarak da, başlarında aralarındaki en üstün kişi var. Başyücelik Devleti'nde de en iyilerin idaresi ve en iyiler tarafından seçilmiş hepsinden iyi olan kişinin başta halife olarak bulunması. Hadise budur.

"Bu iki sistem arasındaki mutabakatı nereden keşfetmiş oluyorum? Neye dayandırıyorum?" onu anlatmaya çalışacağım. En başta Başyücelik Devleti modelinden biraz bahsedeyim ondan sonra Raşid Halifeler dönemini anlatacağım ve aradaki bağlantıyı kuracağım.

Üstad Necip Fazıl'ın ortaya koyduğu bu model kısaca, Ümmet-i Muhammed içerisinde en iyilerin bir araya gelerek bir meclis oluşturması, yani Yüceler Kurultayını kurması ve bu kurultayın kendi içinden birini baş seçmesidir. Burada başyüce emreden iradedir, kurultay ise onu denetleyen vicdandır. Raşid Halifelerde de Müslümanlar arasında en üstün kişiler sırayla başa gelmiş ve hepsinin hilafeti en üstün sahabelerin reyile meşru olmuştur.

Üstad Necip Fazıl önce bir kurucu meclisle başlar diyor, yani Başyücelik rejimini kuran veya kuracak kişilerin oluşturacağı ilk meclis. Mesela diyelim ki, Tayyip Erdoğan, Hulusi Akar, generaller, yüksek bürokrasideki bazı kişiler, istihbarat vs. belli başlı güçlü adamlar bir araya geldiler ve "böyle olmuyor, biz Başyücelik modeline geçelim", dediler. Ne yaparlar? Kendi aralarında bir meclis teşkil

eder, gerekirse o meclisten bazı adamları eksiltirler, yenilerini alırlar ve böylece Yüceler Kurultayı oluşmuş olur.

Dışımızdaki örneklerle de kısaca bakacak olursak; Amerika'da senato var. Senato nedir? Amerika'da güçlü adamların meclisi. Zaten kapitalist sistem hakim orda. Haliyle para, pul, toprak sahibi olarak belli bir güce ulaşmış adamlar bir araya gelmiş, sistemin devamlılığını en iyi onlar sağlayabilir, hastalıkları en iyi onlar görebilir, en çok onlar sahiplenir sistemi. O yüzden Senato meclisi olması onların kapitalist dünyasında mantıklı olan şey. Bakıyorsunuz, Sovyetler Birliği'nde Politbüro vardı. Nedir bu? Komünizmi en çok benimsemiş, en iyi anlamış kişiler diyelim kendilerine göre. Rejimi en çok sahiplenecek insanların olması tabii ki mantıklı olandır, değil mi?

Peki, bizde nedir? Biz Müslüman, haliyle salih, izzet sahibi, şeref sahibi, iyi adam, düzgün adam, faziletli adam bize lazım. Amerikalılar onu aramaz. Senato meclisindeki bir adam, adi bir senatör olabilir ahlâk olarak. Ama kapitalist sistemin devamlılığında işe yarıyorsa, onlara lazım olan o zaten. İyi adamın ne işi var orada. Biz Müslümanlara gelince, içimizdeki en salih, en faziletli, en ahlâklı ve beraberinde tabii ki yönetme becerisi, Müslümanların maslahatını görebilme kabiliyeti gibi vasıflara sahip olan insanların yönetimde olması söz konusu. Başyücelik sis-

teminde esas budur. Başta önemli olan, kurucuların ne kadar kaliteli insanlar olduğudur. Bunu ilk kuran insanlar, çok iyi de olabilir, iyi bile olmayabilir. Ama bunu istemiş olmaları bile iyi olmalarının alameti zaten. Zamanla kendini tekâmül ettirerek, daha iyi insanların bulunduğu bir kurultaya da dönüşebilir. Onlar, "içimizdeki en iyi bu" diyerek birini seçer, vazifelendirir. İşte bu insanların ellerinden geleni yaparak baş seçtikleri kişi Müslümanların halifesi oluyor. Yani Başyüce

BAŞYÜCELİK DEVLETİ MODELİ VE RAŞİD HALİFELİK

İBRAHİM TATLI

ederler ve birini baş seçerler. İşte kurucu meclis bunlar olur. Kendinden zuhur halinde çıkar bu. Ve ancak Müslümanların kurtuluşu için kafa yormuş adamların yapacağı iştir. Allah fırsat verdiğinde de bunu gerçekleştirmek kime nasip olursa kurucu onlar olurlar. Yani bunu bütün Müslümanların koro halinde söylemesi beklenemez yahut demokrasi ve sandıkla olmaz. Hiçbir zaman böyle olmadı zaten. Sonra bu meclis yavaş yavaş tekâmül



dediğimiz kişi halifedir. Eğer Müslümanlar kendi yönetimlerine adam gibi sahip çıkmazsa netice gene kötü olur, tam tersine ihlasla sahip çıkarlarsa ilk meclisten daha iyisi de ortaya çıkar.

Görüldüğü gibi bu meclis, halifenin karşısında Ümmet-i Muhammed'in vicdanını temsil eden Yüceler Kurultayı. Bütün Müslümanlar değil, ümmetin vicdanını temsil eden adamlar. Herkesin idraki bir değil, çoğunluk genelde ahmaktır. Bunlar ise seçkin insanlar ve seçkin olduklarının en büyük alameti, Müslümanların maslahatını görmek için niyet etmiş ve harekete geçmiş olmalarıdır. Bu kişiler, dünyalık peşinde de koşabilir veya başka işlerle uğraşabilirdi. Fildişi kulesine çekilip ilimle, sanatla vaktini geçirebilirdi. Halbuki, Müslümanların düzgün şekilde yönetilmesi, asayişin sağlanması, Ümmet-i Muhammed'in çocuklarının istikbali, İslâm aleminin müdafaası, İslâm dininin yayılması, vs., bunları vazife olarak görmüş adamlar, kurucu meclisi kurmayı da hak ederler. Sonrasında da aynı vazife şuuruna sahip salih insanlar bu meclisi devam ettirebilir.

Raşid Halifelere gelince: İlk Raşid Halife Hazreti Ebubekir. Nasıl halife oldu? Adaylığını koyup birileri oy mu attı, hayır. Peygamberimizin vefatının akabinde sahabeler, "Müslümanlar başsız kaldı, ne yapacağız?" diye düşünmeye başladı. Ensar'dan bir kesim aralarından birine halife olarak biat etmek istedi. Esas olarak Ensar'ın bir halifeye biat etme teşebbüsü doğru bir hareket. Onların üstün

idrak sahibi olduğunu gösteriyor. Müslümanların bir başı olması gerektiğinin farkındalar. İki kişi yolculuk yaparken bile birisi imam olsun diye Peygamberimiz emretmiş. Şimdi Peygamberimiz hayatta değil, dünyasını değiştirmiş. O halde birinin baş olması lazım. Onlar Rasulullah'ın emrine uyuyor zaten, orada yanlış bir şey yok. Kimileri diyor daha cenaze kalkmamış, bu boş laftır. Resulullah'ın sünneti neyse yerine getiriliyor, O'nun emrine uyuluyor. Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer gibi ashabın en büyükleri bunu duyunca duruma müdahale ediyorlar. Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Aşere-i Mübeşşere'den bir sahabinin daha ismini söylüyor, onlardan birine biat edilmesi için. Hz. Ömer de Hz. Ebu Bekir efendimize biat edilmesini söylüyor. Sahabeler de Hz. Ebu Bekir'e biat ediyor. Peygamber Efendimizin vefatının peşinden Ensarın bir halife vazifelenendirme çabası ve Hz. Ebu Bekir'le Hz. Ömer'in müdahalesiyle ilk halifenin vazife alması hadisesi, Müslümanların başı olacak kişinin tespiti ve vazife tevdiinin en üstün örneğidir. Başyücelik devletinde kurucu meclis hadisesi de sahabenin üstün şuuruna nisbet edilebilir.

Hz. Ebu Bekir ümmetin en üstün ferdiydi, siddik makamındaydı. Şeyhayn, yani Hz. Ebu Bekir ile Hz. Ömer Peygamberimizin istişare ettiği sahabeler. Bunların yanı sıra Aşere-i Mübeşşere'den olanlar hayatta. Bedir ashâbı var. En üstün sahabelerin hepsi meydanda. Kavga gürültü yok. Hepsı doğru bir şey yapmaya çalışıyor. Bu zatlar ümmetin vicdanı olarak, "doğru birini seçip başımıza getirelim" diye gayret ediyor. Sahabenin küçük olanları da seyredip bekliyor ve tabi oluyorlar. Bakın ne kadar güzel bir silsile işliyor ve Hz. Ebu Bekir efendimize biat ediliyor.

Peki kendisi vefatından önce ne yaptı? Hazreti Ömer'e biat edilmesi kararını verdi. Tek tek büyük sahabeleri çağırıp istişare etti, "Ömer hakkında ne dersin?" diye sordu. Çoğunlukla müsbet cevap aldı. Büyük sahabelerden Hz. Ömer'e karşı az sayıda çekince oldu sert davranır diye. Hz. Ebu Bekir de "Ben çok zaman sertlik göstermeye kalktığımda, Ömer bana mâni olurdu." diye cevap vererek onları temin etti. Böylece herkes Hz. Ömer Efendimize biat etti. Dikkat edilirse burada sahabenin ileri gelenleriyle istişare var, yani Müslümanların vicdanıyla. La teşbih kaydıyla bir iddia ortaya atayım: Mesela Hazreti Ebubekir sorduğunda, hepsi birden olmaz deseydi Hz. Ebubekir kararını değiştirebilirdi.

Peki Hz. Ömer kendisi vefatından önce ne yapıyor? O da kendisinden sonra kim halife olsun diye kesin karar veremiyor. Yedi kişilik bir meclis kuruyor. Bunların altısı Aşere-i Mübeşşere'den. Yedinci



Burada bizim söylemek istediğimiz, Raşid Halifelik modeliyle Başyücelik modelini karşılaştırmak değil, hele hele üstün olan Raşid Halifelik modelini Başyücelik modeline benzetmek hiç değil. Başyücelik modeli Raşid Halifelikten süzülmüştür. Ondan ilham alarak gelmiştir. Üstad Necip Fazıl, Ashab-ı Kiram'ı örnek almış, onların ne yaptıklarına bakmış ve bu zamanda aynı ruhla bihakın halifelîği tesis etmek için bu modeli inşa etmiştir.

kişi de kendi oğlu, ama o altı kişiden biri için rey beyan edebilir, kendisi seçilemez. (Yüceler Kurultayının buraya benzerliği ne kadar açık değil mi?) Bu hadise Müslümanların istişaresi için ne kadar mükemmel bir örnek: en üstün olan kişilerden bir meclis kurulup aralarından birini seçmesi. Ayrıca Hz. Ömer'in, bu meclisteki kişilerin vazifelerini yerine getirmemeleri halinde öldürülmelerini emretmesi de, üstün idrak ve şuur örneği olarak yüceler kurultayının da Müslümanların maslahatı için ne kadar önemli olduğunu gösterir.

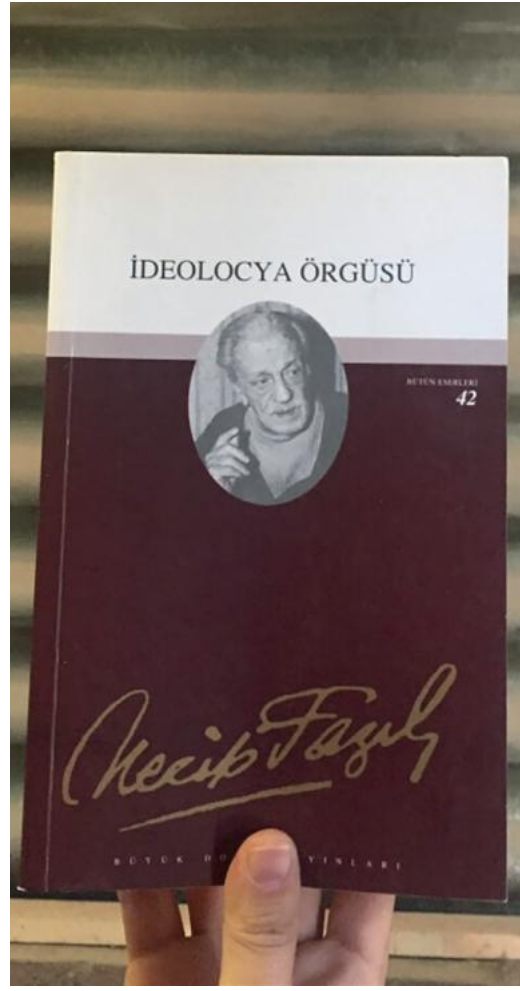
Hz. Osman birdenbire şehid edilince Müslümanlar başsız kaldı. Kendisinden sonrası için de bir emir verememiş oldu. O zaman sahabeden bazıları gelip Hazreti Ali'ye biat etmek istedi, ama Hz. Ali, "Bedir ashâbı biat ederse kabul ederim!" dedi. O anda ümmet içinde en üstün ferd olan Hz. Ali aynı zamanda ümmetin vicdanı olarak istişareye layık olan Bedir ehlinin reyini talep etti. Bedir ehlinin reyini çoğunlukla rey vermesiyle Hazreti Ali meşru halife oldu. Bakın yine orada en iyilerin temsil ettiği bir vicdan var ve o vicdanın evet dediği kişi baş oluyor. Açıkça anlaşılıyor ki, O dönemde sahabenin ileri gelenleri ümmetin maslahatını düşünmüş ve aralarından en iyi olanı baş yapmıştır. Onlar, sahabe kadrosu içinde en üstün olan insanlar, en iyiler, en yüceler zaten. Onlar örnek aldığımız



Üstad Necip Fazıl için büyük büyük laflar ediyoruz, dışarıdan bakan insanlar “yaa...” falan diyor. Tamam büyük demeyelim. Gel gelelim Üstad büyük demesek de büyük. Onu kıskananlar küçük diye, onların zoruna gitmesin diye Üstad’ı inkar mı edelim? Çirkin gocunmasın diye güzele güzel demeyelim mi? Onu kıskananlar daha güzel olmaya baksın, olmuyorsa Allah böyle takdir etmiş deyip sussunlar ve güzelin hakkını teslim etsinler. Üstad çok büyük bir adam ve bütün İslam aleminin en büyük problemi olan halifelik meselesini fikir planında çözen adam.

büyükler olduğu için onlara yüceler ve başyüce dememiz doğru olmaz, onlar sahabe olarak ümmet içinde en üstün rütbeye sahipler. Ne mutlu onu örnek alma şuurunda olanlara!

Görüldüğü gibi Üstad Raşid Halifeleri örnek almış. Başyücelik Devleti’nde baş olup emredek en iyi kişi, Müslümanların vicdanını temsil eden en iyiler tarafından seçilir. İşte bu, kendi zamanımızda Müslümanlar içerisinde bihakkın halifelüğün tesisidir. Bu iddia, bu büyük bir laf değil. Tabii ki hiç kimse sahabe gibi olamaz, ama her Müslüman, elinden gelenin en iyisini yapmakla mükellef olduğu için, bunu başardığı zaman kendi vazifesini yapmış olur. İbda Mimarı’nın kendi zamanını bütünleme dediği hadiseye de örnektir bu. Doğru niyetle hata ederse bile sevap alır. Basit bir örnek verelim buna: Bir Müslüman kibleyi tespit edemeyeceği bir yerde bulundu, namaz vakti de geçiyor, güneşe baktı kibleyi tayin etmeye çalıştı, ama tutturamadı, “herhalde şu taraftır” diye namazı kıldı ve vakit de çıktı. Sonra öğrendi ki, kible orası değil. Vakıttı çıktıysa namaz olur, çıkmadıysa iade eder. Müctehid de, doğru bir şeyi yapmak niyet ve gayretiyle hareket ettiği için hata etse bile gayretine, niyetine, çabasına sevap veriliyor. O yanlış zarara sebep olmaz,



çünkü, istikameti muhafaza etmek niyetiyle hareket etti. Sahabenin büyükleri de işlerini dosdoğru yapmak için uğraştılar. Aralarında istişareye ehil olan insanlar beraber bir karar verdi ve baş öyle seçildi. Üstad’ın ortaya koyduğu modelde de Müslümanların en iyileri her kimse, yani Ümmet-i Muhammed’in maslahatı için ıstırap çeken adamlar kimse, onlar gelir bir kurucu meclis kurar, aralarından bir baş seçer. İşte bu bihakkın halifeliktir. Çünkü elinden gelenin en iyisini yapmaktalar.

Son olarak şunu söyleyeyim, her millet kendi mizacına göre, kendi dünya görüşüne, kendi inancına göre yönetim sistemi icat eder. Demokrasi denen ucube de Batı medeniyetinin dünyaya yaydığı berbat bir sistemdir. İslâm’da demokrasi olmaz. “Bilenle bilmeyen bir olur mu?” ölçüsü varken, herkesin eşit oy hakkına sahip olduğunu iddia etmek dindışıdır. Eğer herkes üstün idrak sahibiyse tabii ki oy verir, asla reyini sormamazlık edilemez. Ama Müslümanların istikbali kaygısıyla uykusu kaçan adamlar, “dağdaki çobanla, benim oyum bir mi?” diyen mankenin reyde eşit olması haramdır, zulümdür. Ve haram bir yana, insanın vicdanı sızlar. Kaldı ki, dağdaki çoban, vicdan ve feraset olarak çoğundan daha üstün durumda.

Müslüman bir ülkede demokrasiyi doğru bulmak o ülkede her türlü kötülüğe zemin hazırlamak demektir. Kendi başına kalınca kimse şeriatı hoşlanmaz, çünkü hepimizde nefis-i emmare var. Evliya hariç kimse ibadetini hoşlanarak yapmaz, nefsi ile mücadele halinde yapar.

İBDA Mimarı Salih Mirzabeyoğlu’nun cezaevindeyken söylediği bir sözü hatırlatalım: “Bu millet hep beraber gavurluğu seçse mesela, kabul mü edeceğiz bunu?” Biz Müslüman’ız, Müslüman’ın da dünyaya bakışı bellidir. Müslüman Allah’ın razı olduğu şeyi ister, yapar, yapamasa bile bunun doğru olduğunu unutmadan yaşar. Günaha girse bile Allah’ın bundan razı olmadığını, bunu yapmasaydım razı olacaktı diye, onun farkında olarak yaşar. İslam’da da her zaman en salih, en faziletli insanlar idare etsin, yönetsin istenir.

Burada bizim söylemek istediğimiz, Raşid Halifelik modeliyle Başyücelik modelini karşılaştırmak değil, hele hele üstün olan Raşid Halifelik modelini Başyücelik modeline benzetmek hiç değil. Başyücelik modeli Raşid Halifelikten süzölmüştür. Ondan ilham alarak gelmiştir. Üstad Necip Fazıl, Ashab-ı Kiram’ı örnek almış, onların ne yaptıklarına bakmış ve bu zamanda aynı ruhla bihakkın halifelliği tesis etmek için bu modeli inşa etmiştir.

Üstad Necip Fazıl için büyük büyük laflar ediyoruz, dışarıdan bakan insanlar “yaa...” falan diyor. Tamam büyük demeyelim. Gel gelelim Üstad büyük demesek de büyük. Onu kıskananlar küçük diye, onların zoruna gitmesin diye Üstad’ı inkar mı edelim? Çirkin gocunmasın diye güzele güzel demeyelim mi? Onu kıskananlar daha güzel olmaya baksın, olmuyorsa Allah böyle takdir etmiş deyip sussunlar ve güzelin hakkını teslim etsinler. Üstad çok büyük bir adam ve bütün İslam aleminin en büyük problemi olan halifelik meselesini fikir planında çözen adam. İdeolocya Örgüsü’nde bu mevzu merkezde bulunuyor. Müslümanlar kendini nasıl idare edecek? Kendi işlerini nasıl görecek? Bunun adı konmadan, şekli çizilmeden neye davranabiliriz? İdealize ettiğimiz bir model olacak ki, ondan sonra bunu yapabilmek için harekete geçelim. Gecekondu diken adamın bile bir planı vardır. “İslâm’ı getireceğiz” diye konuşan tiplere “nasıl yapacaksın?” diye sorulunca “daha çok ibadet edelim” diye yersiz bir cevap alıyoruz. Daha çok ibadet eden sevap kazanır, ama Müslümanların işi hallolmaz bu yolla. Dört halife döneminde sahabeler amelî planda hareketle ümmetin başına kimin halife olacağı meselesini gayet latîf şekilde çözmüştür. Bugün de yapılması gereken, onların usullerini takip etmektir. Üstad Necip Fazıl tam olarak bunu yapmış ve Ashab-ı Kiram’ı örnek alarak güzel bir model inşa etmiştir. Bu yaptığı aynı zamanda hilafet mefhumu üzerinden bir tecdit, bir yenileme işidir.

İŞIK

Hiç beklemediğim bir zamanda,
hiç beklemediğim bir mekândan
bir ışık fışkırdı.

Daima böyledir. İlâhî tecelliler hep böyle tepeden inme gelir. Allah'ın tecellileri, yapmacıksız ve zorlamasız, boynunuz bükük, köşenizde otururken görünür.

Bu ışık, hiç birini görüp tanımadığım, görüp tanıyınca da aramızdaki ezeli yakınlığa şahit olduğum gençlerden... Şu anda üçüncü sayısı elinizde olan "Akıncı Güç" isimli derginin ilk sayısından...

Bunlar MSP'nin koruduğu ve geliştirmeye çalıştığı "Akıncılar" gençliğinden bir demettir ve işin özü olarak şu sayhayı koparmaktadır:

— Biz ruh hamurumuzu Büyük Doğu teknesinde ve onu yoğuran ellerde idrak ettik ve başka hiç bir tarafa gönül ve kafa nispeti kabul etmeyiz.

MSP'ye karşı vaziyetim ve onun ulvî dâvayı harcamakta gösterdiği ehliyet-sizliğe isyanım malûm olduğuna göre, ilk kalemde bu tecellî beni şaşırtmalı ve samimiliğinden şüpheyi düşürmeliydi.

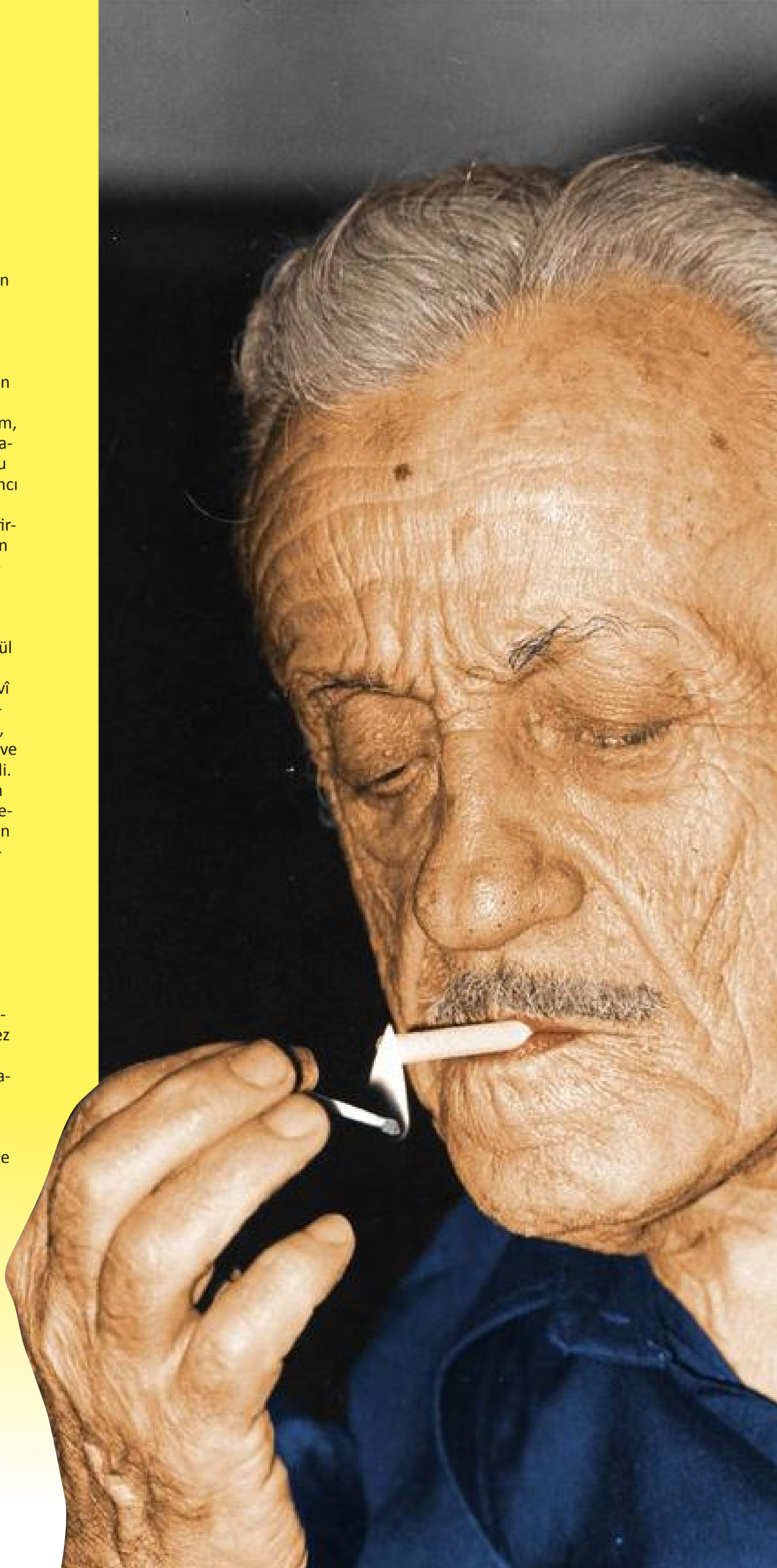
Ama öyle olmadı; bu gençlerin son zamanlardaki düzmece ve ezberletmece teşkilat örneklerinin ruh haletinden uzak olduklarını gördüm ve bana (antipatik) gelen zümre adlarına rağmen onları göğsüme bastım.

Dergilerinde aynen yayınlanmak üzere el yazımla kâğıda döktüğüm bu satırları kendilerine ithaf ederken, Akıncı, Ülkücü ve daha bilmem neci çevreler bir arada, dâvamızın billûr sarayını, kafdağının, yani topyekûn insanlıkça özlenen eskimez ve pörsümez ideal tepesinin en yüksek noktasında inşa istidadında mimar namzetleri olarak onları selâmlarım.

Onbeşinci İslâm asrının kapısında, İslâmın ebedî gençliğini ve yeniliğini, her an genç, taze ve yeni kimliklerinde ışıldatsınlar ve kafdağına tırmanmak kadar zor ve çetin gayenin mâna ve madde şartlarına ersinler...

Bu kör dövüşü hengâmesinde, ümidim şimdilik hangi çevreden olursa olsun, işte bu gençlerin belirttiği mayadadır.

**(Necib Fazıl Kısakürek
Rapor 6, 1979, s.30)**



Hayat sahnemde açılan perde: BÜYÜK DOĞU-İBDA

Yakın bir geçmişte Büyük Doğu-İbda fikriyatıyla tanışma imkânı yakalamış bir genç olarak, fikirle tanışma serüvenimi ve beni Büyük Doğu-İbda'ya çeken saikleri dilim döndüğünce perde perde anlatmaya çalışacağım.

MUHARREM ÇETİN

1. PERDE: SELMAN GİBİ

Küçüklükten beri İslâmî ortamlarda yetişmiş, dindar bir annenin yönlendirmesiyle yaşlı bir hoca efendinin yanında "elif-ba" öğrenmeye başlamış biriyim. Bu hocamı hiç bırakmadım. Ta ki vefat edene kadar... Birçok İslâmî hassasiyetimi onun yanında edindim. Bana İslâm'ı tanıtan ilk insan.

Yaşım ilerledikçe farklı İslâmî camialara girmeye başladım. Birçok yerde konuşkan, eleştirel ve çok soru soran biri olarak tanındım.

Her gittiğim yerde bir eksik olduğunu hissediyordum. Kimi belli kitaba bağlı kalıyordu, kimisinin ise tasavvufî yönü eksikti. Kiminde ilim vardı amel eksikti, kimi ise "vur patlasın" mantığı ile hareket ediyordu.

Yine birçok İslâmî hareket, İslâm'ın bir yönüne odaklanıyor, diğer noktalarını anlatmıyordu. Oysa İslâm hem zikir hem fikir hem de aksiyondur. Her gittiğim yerde bu üç noktadan biri eksik kalıyordu.

Gençlik yıllarıma doğru gençliğin

vermiş olduğu bir hisle aksiyoner hareketlere ilgi göstermeye başladım. Ama ortada bir sorun vardı. Gitmeyi, irtibat kurmayı düşündüğüm hareketlerin ya Ehlisünnet'e aykırı fikirleri vardı yahut da zikir ve fikirde dar anlayışa sahiplerdi.

Sorun bende miydi acaba?

Çok mu abartıyordum? Belki de ben çok acayip biriyim, diye soruyordum kendime...

Arayış, arayış... Her arayış bir hüsrân... Her arayış bir umutsuzluk...

2. PERDE: KURTARICI IŞIK SALİH MİRZABEYOĞLU...

Yıllardan 2018. Yaz mevsimindeyiz. Elimde Hüküm Dergisi... Bir röportaj... Salih Mirzabeyoğlu'nu anlatan bir röportaj...

Yazımın başında da ifade etmiştim üç kriterim var: Fikir, zikir, aksiyon.

Düşünüyorum eğer Hüküm dergisinde paylaşılmışsa kesin Ehlisünnet'tir. Birinci kriterim karşılandı. Aslında ben Salih Mirzabeyoğlu ismini ilkin televizyonda duymuştum. Onu görenlerin-sevenlerin farklı bir el işareti yapmaları dikkatimi çekmişti. İlkin bir sol örgüt olduğunu düşünmüştüm.

Hüküm dergisinden sonra Salih Mirzabeyoğlu ile ilgili internet araştırmaları yapıyorum. Instagram'dan rastgele Salih Mirzabeyoğlu yazıyor, önüme kim çıksa takip ediyorum.

3. PERDE: CEPHELER

Bulunduğum yer hasebiyle, İbda fikriyatı ile ilgili irtibat kurabileceğim kimse yok. Ortada bir sorun beliriyor: Cepheler...

İbda'yı anladık da cephe ne demek? İnternet ve sosyal medyada araştırma yapıyorum. Birbirinden farklı, Salih Mirzabeyoğlu'nu seven kişiler karşıma çıkıyor. "Salih Mirzabeyoğlu vefat ettikten sonra bu yapının başına kim geçti?" diye soruyorum; ama öyle birisini bulamıyorum.

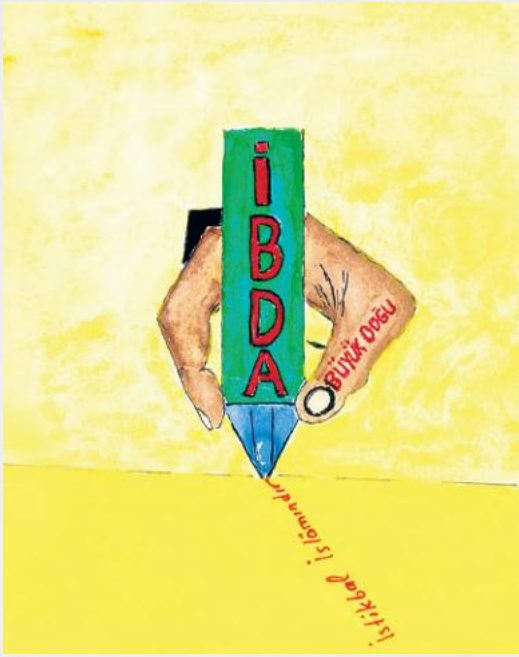
Kimi kültür sanata ağırlık veriyor, kimi tasavvufa; kimi siyasete ağırlık veriyor, kimi ise metafizik ve felsefe konularına...

Salih Mirzabeyoğlu adına açılan bir Instagram hesabına mesaj atıyorum. Bana İbda'yı tanıtır mısın? Mesaj attığım kardeş bana çok yardımcı oluyor, ilerleyen zamanlarda numarasını alıyorum, sürekli soru üstüne soru...

4. PERDE: BARAN DERGİSİ

Sosyal medyadan tanışmış olduğum arkadaş beni zoom üzerinden bir derse davet ediyor. İlkin girmeye tereddüt ediyorum. Sonra sevmeye başlıyor ve sürekli derslere katılıyorum.

Seminerde ilk defa daha önce İslami ortamlarda konuşulmayan konular konuşuluyor. Felsefeden tutun da sinemaya kadar her şey. Gittiğim ortamlar bana sadece



akaid, ibadet ve ahlâktan bahsediyorlardı. Felsefe okumaya kötü gözle bakılıyordu, sanat ise boş iş muamelesi görüyordu.

5. PERDE: SORGULAMALAR

Yazımın başında da ifade ettiğim gibi eleştirel bir düşünce yapısına sahibim. Bundan dolayı İbda ile ilgili haberlere bakıyor ve cevabını Baran Dergisi yetkililerinden istiyordum. Onlar benim bu tarz sorularımdan rahatsız olmuyor; aksine bu tarz eleştirel yaklaşımı övüyorlardı. Oysa bir kesimi eleştirmek demek o kesim tarafından dışlanmak demektir. Bu yazıyı yazan genç kardeşiniz olarak, bunun acısını çok yaşamıştım.

6. PERDE: SALİH MİRZABEYOĞLU'NUN KİTAPLARI

Bir arkadaşına soruyorum "Salih Mirzabeyoğlu'nun kitabını okumak istiyorum bana hangi kitaplarını önerirsin?" Cevap olarak İbda Diyalektiği ve İslam Muhatap Anlayış kitabını öneriyor...

Hemen sipariş ettim, geldiği gibi okumaya başladım. Okuyorum; ama anlamakta zorlanıyorum. İlk bunların benim sorunun olduğunu düşündüm, sonra anladım ki yeni başlayan birçok kişi de bu şekilde oluyormuş.

7. PERDE: İBDA'YI TANIMAYA BAŞLIYORUM

Öncelikle Salih Mirzabeyoğlu'nun Eh-lisünnet olduğunu gördüm. Kitaplarını okudukça, arkadaşların dilinden hatıralarını okudukça, tasavvuf ve zikir yönünün de olduğunu anladım. Zulme karşı dik duruşu ile aksiyoner yönünün de olduğunu kavradım. Üç kriter: Zikir, fikir, aksiyon...

Kriterlerim tamamlandı...

8. PERDE: KİM BİZE NECİP FAZIL'I YANLIŞ TANITTI?

Salih Mirzabeyoğlu'nu okudukça, araştırdıkça görüyorum ki Necip Fazıl Kısakürek sadece bir şair değilmiş. Bir dünya

görüşü olan, bu dünya görüşünü sanatına aktaran biri...

Bugün kime Necip Fazıl'ı sorsan herkes sana şair der; ama kimse demez Büyük Doğu fikriyatının kurucu ismi...

Bazen düşünüyorum bunun nedenini, aklıma iki ihtimal geliyor. Birinci ihtimal onu seven kişilerin bizzat kendilerinden kaynaklanıyor. Şu şekilde: Şair yönünü vurgularsak, insanlar onu daha çok sever, düşüncesi. İkinci ihtimal olarak da onun fikirlerini, dünya görüşünü engellemek için şiir yönünü vurgulayan, böylece fikir yönünün arka plana atılmasını sağlayan art niyetli yaklaşım...

Bugün Salih Mirzabeyoğlu olmasaydı, biz de Üstad'ı şair olarak tanıyacaktık.

9. PERDE: BÜYÜK DOĞU İBDA'YI DİĞERLERİNDEN AYIRAN NE?

Büyük Doğu-İbda dışarıdan gelen bir akımın sonucu değildir. Bizzat bu topraklardan çıkmış bir harekettir. Bu durum niçin önemlidir? Çünkü bu toplumdan çıkan ancak bu toplumun realitesine giren stratejiler geliştirir. Bugün birçok İslâmî hareketin başarısız olmasının nedeni dışardaki İslâmî akımların Türkiye şartlarına uygulanmasıdır; oysa Türkiye şartları ile bir Arap ülkesinde yaşayan birinin şartları aynı olamaz. Farklı ülkede üretilen bir anahtar Türkiye'de üretilen kilidi açmaz.

Büyük Doğu İbda, Batı'yı dışlamaz, ama kutsamaz da. Kimi hareketler Batı'yı kutsadığı için modernist anlayışa kaymış; kimi ise Batı'yı dışladığı için her şeye karşı çıkmış ve ham, kaba yobazlaşmıştır. Büyük Doğu-İbda ise şuur süzgecine sahip olarak ve keyfiyetçilik anlayışı ile Batı'nın iyi taraflarını İslam tasavvufu önünde hesaba çekmiş ve kendi rengi içinde ona şekil vermiştir.

Büyük Doğu-İbda, İslâm'a bütüncül anlayış ile bakar. Bütüncül anlayış, akaid, ibadet, sanat, hukuk, matematik, felsefe, tasavvuf gibi İslâm'ın bütün yönleri ile anlatılmasıdır. Birçok hareketin bu noktada eksikliği vardır.

Büyük Doğu-İbda, İslâmî devlet modeli ortaya koyan tek yapıdır. Bugün halk nezdinde büyük destek bulan ama iktidara geldiği vakit devlet yönetemeyen İslâmî yapıların eksikliği Üstad Necip Fazıl Kısakürek görmüş ve bu şekilde bir önlem almıştır.

Büyük Doğu-İbda, cepheler vasıtasıyla, herkesin kendini geliştirmesine, ilgi alanına göre hareket etmesine imkân tanıyan bir harekettir. Kişi isterse sanat, isterse iktisat, tarih, sosyoloji, psikoloji alanlarına yoğunlaşabilir.

Büyük Doğu-İbda, Müslümanca düşünmenin yöntemini anlatır. Bugün namaz kılıp gayri İslâmî partilere oy veren, türban takıp içki içen, torpilin yardımlaş-

ma olduğunu sanan kişiler, Müslümanca düşünmeyi bilmediklerinden bu şekilde davranıyorlar. Müslümanca düşünme, sosyal hayatta İslâm'ı yaşama yöntemi-dir. Bugün birçok İslâmî hareket, İslâm'ın sadece ahlâk ve ibadet yönünü anlattığı için kişiler sosyal hayatta nasıl hareket edeceklerini bilemiyor. İslam'ın sadece namaz kılma ve oruç tutma olduğunu zannediyor. Diğer sorumluluklarını unuttuyor.

Pısırkıllığın tevazu olarak anlatıldığı bir dönemde, bu ülkenin gerçek sahibi Müslümanlardır edasıyla Büyük Doğu-İbda, iman vermiş olduğu hâkim tavırla hareket etmiş, mahkûm bir tavır sergilememiştir.

Tasavvufu, kendi içine kapanan, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" mantığı ile kullanan yapılara karşı Büyük Doğu-İbda, tasavvufu bir irşad ve aksiyon sahasına dökmüştür.

Felsefeyi salt bir entelektüel tavırdan çıkarıp, hakikat anlayışında bir aşama olarak gören Büyük Doğu-İbda, fikirci görünmek için değil, fikri yaşamak için felsefe okur.

Sanatı sadece bir zevk işinden çıkaran Büyük Doğu İbda, Allah'ı bulmanın, tefek-küre ulaşmanın aracı saymıştır.

Aksiyonu sadece yıkmanın bir aracı olarak gören, yapmayı bilmeyen, yaşayışı ile söylemleri ters düşen anlayışa karşı aksiyonu fikir için bir yumruk, yıkmak için değil yapmak için kullanan Büyük Doğu-İbda, aksiyon noktasında diğer kesimler ile ayrışır.

10. PERDE: BİZE DÜŞEN NE?

Salih Mirzabeyoğlu fikri yaşamış, yaşamayı fikir bilmiş olarak aramızdan ayrılalı yıllar oldu.

Peki bu davayı nasıl daha çok kitlelere ulaştırırız diye düşündük mü?

İbda fikriyatının anlaşılması için ne gibi etkinliklerde bulunabiliriz?

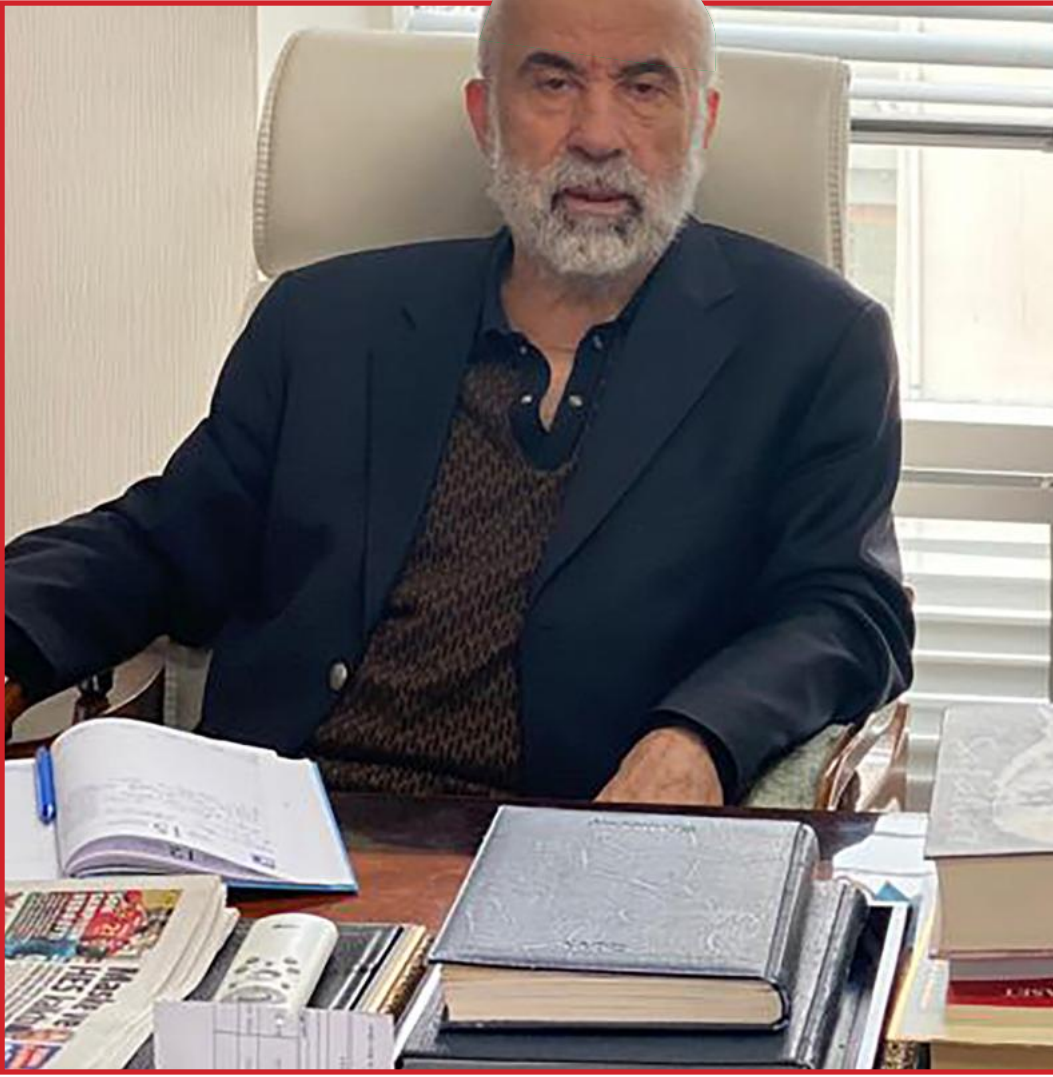
Sanatta, üniversitede, meydanlarda, okullarda yeni Necip Fazıl'lar, Salih Mirzabeyoğlu'lar bulabilecek stratejiler nelerdir?

Diğer İslâmî camialara Büyük Doğu fikriyatını nasıl anlatabiliriz?

Cephe fikriyatının bize empoze ettiği "Bir alanda uzmanlaşmak" ilkesini ne kadar uygulayabiliyoruz?

Yeni fikir adamlarını nasıl yetiştirebiliriz?

Herkes bu soruları kendine sorsun. Ve kimsenin yargılamadığı, eleştirmede bir mekânda; yani kendi içinde bunu cevaplasın.



YAKUP KALDIRIM KİMDİR?

1970'lerde Akıncılar teşkilatının resmî olarak kurmuştur. Üstad ve Kumandan ile irtibatı vardır. Daha sonra ise siyasî mücadelesine MSP'de devam etmiştir.

YAKUP KALDIRIM İLE İSLÂMCI MÜCADELE TARİHİ ÜZERİNE...



İlk oluşumumuz Milli Türk Talebe Birliği ile başladı. Orada güzel faaliyetler yaptık. MTTB aktivitesini azalttı ve pörsümeye başladı. Bundan dolayı Üstad Necip Fazıl, "Milli Türk Talebe Birliği, Milli Türk Tabala Birliği oldu." demişti. Biz de daha sonra burada bir dernek kurduk: "Serhat Kültür ve Spor Derneği" idi. Bana, "Gel bu derneğin başına sen geç." dediler, biz de geçtik. Serhat Kültür ve Spor Derneği adına, Güngören ve Bağcılar'da spor salonları açtık. "Bu derneğin adını Akıncılar olarak koyalım." diye bir fikir oluştu.

RÖPORTAJ KÂZIM ALBAYRAK



Gençliğinizden bahsedermisiniz? Oluş süreciniz nasıl ilerledi, teşkilâtlara niçin yöneldiniz?

İlk oluşumumuz Milli Türk Talebe Birliği ile başladı. Orada güzel faaliyetler yaptık. MTTB aktivitesini azalttı ve pörsümeye başladı. Bundan dolayı Üstad Necip Fazıl, "Milli Türk Talebe Birliği, Milli Türk Tabela Birliği oldu." demişti. Biz de daha sonra burada bir dernek kurduk: "Serhat Kültür ve Spor Derneği" idi. Bana, "Gel bu derneğin başına sen geç." dediler, biz de geçtik. Serhat Kültür ve Spor Derneği adına, Güngören ve Bağcılar'da spor salonları açtık. "Bu derneğin adını Akıncılar olarak koyalım." diye bir fikir oluştu.

Bu fikir nasıl oluştu?

Önce aksiyona geçmemiz lâzım geldiğini anladık, Milli Türk Talebe Birliği de aktivitesini kaybedince, "Harekete geçelim!" dedik. Spor salonlarımızı açtık, derneğin de adını "Akıncılar" olarak değiştirme kararı aldık.

Hangi yıllar acaba?

1973-1974'lü yıllar... Serhat Kültür ve Spor Derneği'ne hocaları getirdik...

"AKINCILAR..."

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan da vardı herhalde.

Tayyip Erdoğan takdimcimizdi. Açılışı Güngören'deki Kartal Sineması'nda yaptık. Hocamızdan eleman istemiştik: Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu'nu Ankara'dan bize gönderdi. Açılışımıza o da katıldı. Serhat Kültür ve Spor Derneği'nin adını Akıncılar olarak değiştirdik. Akıncılar Derneği olarak faaliyetlere devam edince şubeler açmaya başladık. İstanbul'da 38 tane şube açtık.

"BİR YIL BOYUNCA DEVAMLİ BÜYÜK DOĞU'YA GİTTİM"

Üstad Necip Fazıl ile ilişkiniz nasıl bu sırada?

Üstad ile ilişkimiz sürekli devam etti. Ben bir yıl boyunca devamlı Büyük Doğu'ya her sabah gittim... Üstad'ı Erenköy'den köşkünden aldım, Büyük Doğu'ya götürdüm. Akşam da aynen Büyük Doğu'dan Erenköy'e... Üstad ile çok güzel münasebetimiz oldu.

Akıncılar sürecinden bahsediyor muydunuz Üstad Necip Fazıl'a?

Evet... Üstad ile bazen ters düşüyor-

duk, o zaman ben Milli Selamet Partisi'nin il yönetim kurulu üyesiydim. Üstad bana, "Mütemadiyen MSP propagandası yapıyorsun!" diyordu. Bir gün köprüden geçerken bu lafı bana söyledi, hatırlıyorum: "Ne yapalım Üstad'ım? Demirel'e mi gidelim?" dedim ben de. "Çek arabayı sağa." dedi, köprüden geçtik çıktım arabayı sağa. "Yakup, biz bir gün bu MSP'yi yatıralım." dedi. "Tamam" dedim, "Cumartesi iyi mi?" diye sordu. Anlaştık. Cumartesi herkesi çağırdım; Refik Yıldırım, Sadık Albayrak, Bekir Sıtkı Yıldız, Ahmet Vanlıoğlu ve İstanbul Müftüsü... Hepsi geldi Üstad'ın evine... Tabii öncesinde ben mizansen kurdum. Üstad, Necmettin Erbakan'a da kızılıyordu. "Bu iş kiminle olur?" Baş listeye Necip Fazıl Kısakürek yazdım. Altına Ayhan Songar yazdım. Süleyman Yalçın da aklıma geldi. Aşağı yukarı 150-160 kişi yazdım... Cumartesi oldu, bir sürü insan geldi. "Üstad bu iş sizinle olur mu?" dedim. "Oğlum ben siyaset adamı değilim, ben fikir adamıyım, sil beni oradan." dedi. Ayhan Songar'ı da listede gördü, "Deli doktordan da olmaz. Sil şunu." diyerek ilave yaptı. Sile sile listenin üzerinde gittik, en sona doğru yaklaştık. Turgut Özal, Korkut Özal, Oğuzhan Asiltürk ve saire... "Oğuzhan Sefiltürk'ü de sil" dedi bana. Hasan Aksay'ı da gördü; hemen şöyle söyledi: "Hasan Yoksay'ı da siliver." En son Erbakan'a doğru geldik, "Kala kala kim kaldı! O da olmaz" dedi. Tabii ben bilerek yazdım Erbakan'ı sonlara. Üstad, "Öyleyse hükümü veriyorum... Bu iş ne Erbakan ile olur ne de Erbakan'sız. Yaz." dedi... Yazmışım, hâlâ duruyor.

Üstad, Erbakan'ın siyasî alanda faaliyetlerini iyi buluyor, hatalarını da görüyor orada... Elbette siyasî bir çıkışa ihtiyaç vardı. Böyle bir şey gerekiyordu...

Evet, daha sonra ortaya çıktı ki bu ihtiyaç Tayyip Erdoğan tarafından karşılandı. Rahmetli Üstad ile böyle hatıralarımız oldu.

Gölge Dergisi ve Ak Genç

Gölge Dergisi'nde Akıncılar ile ilgili Yalçın Turgut'un çalışmalarını hatırlıyor musunuz?

Evet, gelip röportajlar yapıyordu Yalçın... Gelip giderdi... Bir gün "Bu Akıncılar ile alâkalı bir isim bulabilir miyiz?" dedi. "Ak Genç" diyelim dedim. Hemen heyecanla "Evet!" dedi, yazdı... Ak Genç öyle çıktı. Ankara bize kızdı, "Niye bize sormadan isim koyuyorsunuz?" gibisinden. Bize kızanlar sonradan "Ak Genç Derneği"ni kurdular. Eh bu da kaderin bir cilvesi mi?

Kim size kızdı?

Kızan rahmetli Tevfik Rıza Çavuşoğlu idi. "Bize sormadan Akıncılar'ın adını

değiştiriyorsunuz" diye sitem etmişti. Biz de "Ak Genç oldu, Üstad da buna Ak Genç demişti." demiştik. Sonra bir bildiri yayınladık.



Mirzabeyoğlu'nun Çamlıca'da evi vardı oraya giderdik... Strateji ve taktik çalışmalarımıza dair sohbetler ederdik. Hafta sonları da hep beraber Üstad'ın yanına. Daha ziyade, sen, ben, Hüsnü ve Mirzabeyoğlu; Üstad'a giderdik. O ne derse onu yapmaya çalışırdık. Sokaklardaydık hep, her işe el atardık. Sendikacılık, parti yayılcılığı, afiş, teşkilat işleri hep bizdeydi. Tayyip Erdoğan'ı biz seçtirdik, ilk gençlik kolu başkanı olarak biz öne attık biliyorsun.

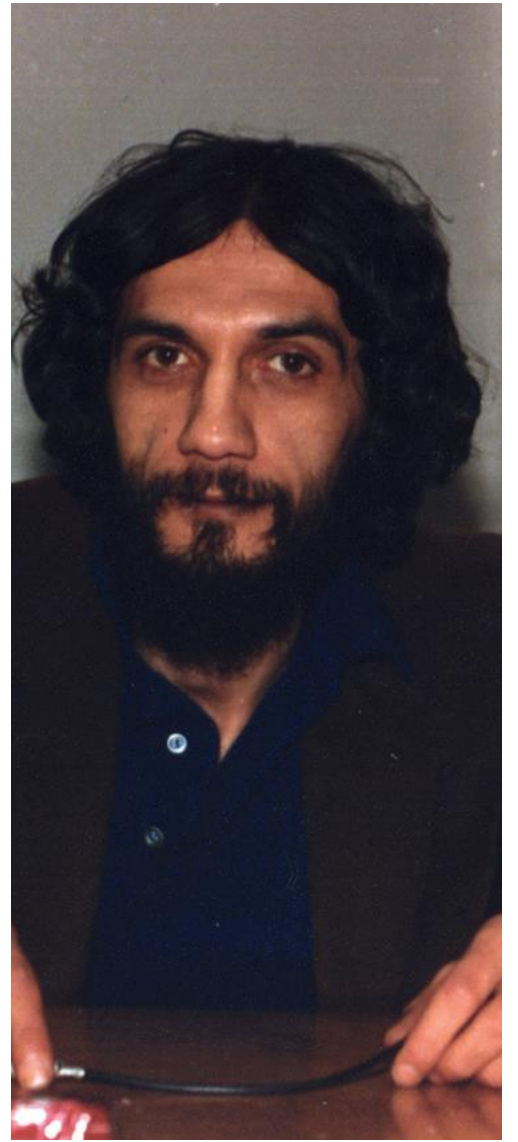
"KUMANDAN VASFINA YAKIŞIR BİR ADAM"

Peki Salih Mirzabeyoğlu ile temasınız oldu mu?

Evet... Kadıköy'de kalıyordu, sık sık görüşüyorduk. Bir araya geliyorduk. Bir gün Mirzabeyoğlu, Yalçın Turgut Balaban, Kaya Balaban ve bir de Yusuf diye bir arkadaş vardı. Sen de benim hep yanımdaydın (Kâzım Albayrak'ı kastediyor). Geldik bir araya, konuşuyoruz. Yalçın ikide bir Salih Mirzabeyoğlu'na "ağa" diyor. "Ağa nedir?" dedim. "Biz Salih Bey'e 'ağa' diye hitap ediyoruz." dedi. "Ancak bu ismi değiştirmemiz, Salih Bey'e mütenasip bir hitap ismi bulmamız gerekir." dedi. "Kumandan olsun!" deyince Yalçın aradan "Tamam işte budur." dedi. Salih Mirzabeyoğlu'na Kumandan lakabını takan ben oldum. Hüsnü ve siz de oradaydınız, hatırlıyorum.

Evet, sizinle Kadıköy'e Kumandan'ın yanına gidip geliyorduk. Bu toplantıda olup olmadığımı hatırlamıyorum.

Benim tahminime göre sen de vardın, Hüsnü, Kaya, Yalçın ve Mirzabeyoğlu hep beraberdik o sıra. Genel stratejiyi konuşuyorduk, "afişlere ne yazalım, bildiride ne



**SALİH MİRZABEYOĞLU
VE AKINCILAR**

Anladığımız kadarıyla Akıncılar teşkilatının ismiyle beraber doğuşunda, Büyük Doğu fikriyatına inanmış biri olarak rol oynadınız. Salih Mirzabeyoğlu, Yalçın Turgut ile devamlı Akıncılar için çaba sarf ettiniz.

Devamlı Üstad'ın yanına giderdik, Cumartesi günleri oldu mu. Sende gelirdin... Üstad'dan fikir alırdık, nasihatlerini dinlerdik.

Evet, Akıncılar'ın doğuşunda bu sayılan isimlerle rol oynadınız.

Öyle, ismini de biz koyduk, ilk gecesini de... Akıncılar Gecesi yaptık, biliyorsun. Meşhurdur. İsmail Müftüoğlu da katılmıştı, Ali Rıza Demircan müthiş bir konuşma yapmıştı. İsmail Abi de, "hop oturdun, hop kalktın" demişti bana. Ali Rıza Demircan da hatıralarını yazmış, kitabı bana göndermedi, göndereceğini söylemişti. O güzel geceyi de anlatıyormuş...

Tarih ne idi?

1977 idi. Sanıyorum 25-26 Mayıs idi... İşte yazmayınca hatırdan kalmıyor.

Tam tarih 23 Mayıs 1976 idi. Gölge dergisi Haziran 1976 tarihli sayısında "Akıncılar Gecesi-Kavganın İçinden" diye haberini yapmıştı. Kumandan Mirzabeyoğlu ve Gölge dergisinin hazırladığı

olsun" diye konuşuyorduk. Bildirilerimizin çoğunu da Salih Mirzabeyoğlu yazıyordu, güzel oluyordu. Hep şimdi Kumandan diyorlar Mirzabeyoğlu'ndan bahsederken...

Evet. Peki sizin aklınıza nereden geldi Kumandan demek? Babasından dolayı mı?

"Ağa" itici gelmişti. Hissî bir durum aslında. Tam da hatırlamıyorum.

Mirzabeyoğlu'nun babası da Kumandan idi ya, emekli asker...

Astsubaydı galiba. Ama benim Salih Mirzabeyoğlu'na Kumandan deyişimle bunun bir alâkası yok. Benimki tamamen hissî idi.

"Bu vasıf ona yakışır" diye düşündünüz yâni?

Biz ne yapsak o da öne atılır onu yaptı, afiş asardık afişe gelirdi mesela... Hakikaten öncü bir adamdı. Kumandan vasfına yakışan bir adamdı.

Hangi yıllardan bahsediyoruz?

1975'li yıllar... Akıncılar'ın merkezi o zaman Zeytinburnu'nda idi. Rifat Tandoğan vardı, Vakıflar Bölge Müdürü, kaliteli bir insandı, Allah rahmet eylesin. Erbakan hocanın sınıf arkadaşı imiş. Gittim ona dedim ki, "Akıncılar'ı kurduk, şunları-bunları yapıyoruz!", "Benden ne istiyorsun" diye sordu. Sağ kolunu çağırdı, "Yakup Kaldırım'a çabuk bir yer bul burada, Akıncılar'ın merkezini yapsın." Ayasofya'nın yanında Vakıflar'ın kiracısı olan Şükrü Gürek diye bir adamın orada durduğu tesbit edildi. Şükrü'yü oradan çıkarmak istediler, "Burayı Akıncılar'a vereceğiz." dediler. Şükrü de, çıkarsın, çıkmazsın itirazlar oldu. Bünyamin diye bir arkadaş vardı, onu da yanımıza aldık. Gidip tahrip ettik orayı... Adam baktı ki iş kötü, "Akıncılar beni sürekli rahatsız edecekler." Çıktı, biz

de geçtik oraya, Akıncılar'ın İstanbul merkezi olarak faaliyete devam ettik.

Evet, yönetimde görevliydik.

Tamir ettik oraları, bayağı hatıramız geçti orada biliyorsun. Güzel günlerdi.

Gölge'den Kaya Balaban vardı, Hüsnü Kılıç da vardı...

Tahsin Adak da vardı...

Mehmet Ali Şahin...

Evet, muhasebeyi vermiştik ona... Ali İbiş de vardı. Ergin Külünk vardı. Sonra Metin'i çağırdık oraya, Akıncılar'ın liseliler başkanı yaptık. Metin Yüksel'i ilk meşhur eden biziz. Metin'in ne yapacağını listeledik, liselerde nasıl teşkilatlanmaları gerektiğini yazdık eline verdik.

Ayasofya'nın yan sokağı...

Evet, hemen bir alt sokağı. Hatırlıyorsan, Ayasofya'da namaz kılmıştık, serdik seccadeyi polis geldi, yakaladı. İfade aldı. "Niye burada namaz kılıyorsunuz?" diye sordular ve saire.

Hangi yıllar aşağı yukarı?

1976-1977. Elli kişi vardık, serdik seccadeleri namazı kıldık. Karakola düştük. Rahmetli Abdullah Tomba geldi bizi çıkardı oradan.

Tomba'yı tanırdım... Allah rahmet etsin. Yiğit biriydi.

Partiden, Akıncılar'a destek veren Rıdvan Dildar vardı. Çok da emeği vardı üzerimizde. Karakola düştüğümüzde hemen devreye girerdi... Korkut Bey de içişleri bakanıydı o zaman. İstanbul Emniyet Müdürü Nihat Kaner idi. Karakollarda geçti günlerimiz hep... Rıdvan Dildar, İstanbul İl'in genel sekreteriydi. Mehmet Okur da İstanbul İl Başkanı idi. Dildar, Karaköy'deki Dildarlar Boru Sanayi'nin sahibi idi.

pankartlar dikkat çekiyordu. Salih Mirzabeyoğlu ve Gölge Dergisi'nin Akıncılar teşkilatına desteği nasıl oldu?

Devamlı beraberdik Mirzabeyoğlu ile. İşin içindeydik. Ne diyordu:

"Sen oradan kıracaksın zincirleri ben buradan

Bir gün mutlaka kavuşacak ellerimiz!

...Her şey aydınlığa çıkmak için, her şey mutlak bir için."

Mirzabeyoğlu'nun Çamlıca'da evi vardı oraya giderdik... Strateji ve taktik çalışmalarımıza dair sohbetler ederdik. Hafta sonları da hep beraber Üstad'ın yanına. Daha ziyade, sen, ben, Hüsnü ve Mirzabeyoğlu; Üstad'a giderdik. O ne derse onu yapmaya çalışırdık. Sokaklardaydık hep, her işe el atardık. Sendikacılık, parti yayıncılığı, afiş, teşkilat işleri hep bizdeydi. Tayyip Erdoğan'ı biz seçtirdik, ilk gençlik kolu başkanı olarak biz öne attık biliyorsun. İl onu seçmiyordu, biz zorla seçtirttik. Onu dövdük, şunu kırdık ve reyleri ayarladık. Hala kızgın olanlar var. Zülfükar bana hâlâ "sana hakkımı helal etmem" diyor. Ulan dedim, "Sen mi cumhurbaşkanı olacaktın? Biz orada cumhurbaşkanı seçtik." Zülfükar'ı seçeceklerdi biliyorsun, Kadıköy gençlik kolları başkanı idi. "Bana çok kötü konuştun o gün" demişti, sakallı-şalvarlı güzel bir arkadaşımızdı. Doğru-dürüst Türkçe konuşamayan bir adamdı. Kadir Mısıroğlu ile onu engelledik. Esasında ben engelledim de Kadir ağabey çok ses etmedi. Yanımızda durdu. Bir gün bu olayı anlatıyordu Kadir ağabey: "Bir genç Erdoğan için şöyle yaptı-böyle etti." diye. Ben de duydum, aradım "Ağabey ismimi vermeden anlatmışsın. Bendim o." dedim. "Ulan 6 aydır aramıyorsun, senin adını zikreder miyim ben." dedi rahmetli.

Çok yanında durmadı mı Mısıroğlu?

Durdu. "Kadir Ağabey sen divan başkasın, biz de Tayyip Bey'i seçeceğiz." dedim. Tayyip Erdoğan'a, "Siz karışmayın siz talip değilsiniz, biz sizi seçiyoruz." dedim. Kadir Ağabey de, "Evet biz seni seçiyoruz." dedi. Fatih Düşün Sarayı'nda Şevket Barış'ı kapıya koyduk. Muhalif ilçelerin hiçbirini içeriye sokmadık. Buna rağmen sandıkta yine kaybediyorduk, 22 rey ben oradan aldım. Bir-iki rey ile kazandık Kâzım inanıyor musun?

İstanbul İl Gençlik Başkanlığı seçimi mi bu?

Evet. Mustafa Öztürk idi başkan, o ayrıldı. Akşamına da Kur'an'a el bastırmışlar. Oylamadan kim çıkarsa o aday, öbürü aday olmayacak diye. Zülfükar çıkmış oradan... Biraz da Doğu insanını kullandılar.

Zülfükar çıkınca işi ayarlamış tabii. Kadıköy ile Üsküdar, Zülfükar'ın taraftarıydı. Sabah Tayyip Bey Sebil'e geldi, ben orada oturuyordum. Bana dedi "Reis, il başkan-



Kemal Ateş bir gün geldi, "Üstadım Kanlıca'da ev tuttum, düğün yaptım, çok zor durumdayım bana para lazım." deyip ağladı. Ben baskı parasını toplayıp Üstad'a vermiştim, Üstad çıkardı parayı "Oğlum baskı parası bu, başka paramız yok." deyip verdi Kemal'e. Büyük Doğu'yu çıkarmak için de Selami'den borç kâğıt aldık, Mehmet Şevket Eyi'den, oradan buradan para topladık. Necip Fazıl'a parayı sever falan derlerdi, tamamen tersi, hiç alakası yok.

lığını bizden aldılar." nasıl aldılar dedim. Kuran'a el bastık, dedi. Sen matlupsun dedim, Kadir ağabey de evet sen matlupsun dedi. Yakup ne derse onu yapacağız, dedi. Kadir abi, seni divan başkanı seçiyoruz, dedi. O şekilde ayarladık, kapıyı kestik. En az 50 kişiyi içeri sokmadık yoksa Kuran'a el bastık diye Zülfükar'a oy vereceklerdi. Zülfükar hala küs bana.

Peki Yakup Bey, neden Tayyip Erdoğan dediniz?

Vallahi Tayyip Erdoğan dememin sebepleri şunlar; güzel hitabeti vardı, şuurlu konuşurdu, vizyonu uygundu, her şeyi gençliğe uygundu. Zülfükar gençliğe uygun değildi. Tayyip Beyle hemşehriliğimiz de vardı, beraber okumuşluğumuz da vardı.

Yani şöyle diyebilir miyiz: Militan ruha Tayyip Erdoğan daha yakındı...

Evet evet, eylem ruhu vardı. İl gençlik kollarını afişe çıkardılar, herkes kaçtı, bizimle birlikte bir Tayyip Erdoğan kaldı. Eylem ruhu vardı, şuuru da yerindeydi. Çok da güzel şiir okurdu. İyi takdim yapardı devamlı. Zaten Erbakan hocamızın takdimcisi oydu. Bizim de açılışta takdimlerimizi yaptı. Yalnız orada bir şey oldu. Numan Güzey bizim Akıncılar gecesinin açılışını yaptı. Numan bana dedi ki, "Takdimi ben yapacağım. Tayyip Bey de güzel takdimcidir ama ben yapacağım." Gerçekten de güzel yaptı takdimi.

Üstad ile Kumandan'la ilişkilerinize biraz dönsek...

Üstad bana bazen kızardı. MSP propagandası yaptığımı söylerdi... Vallahi Üstad ile çok güzel hatıralarımız olmuştur.

Her gün sabah Üstad'a gazete başlıklarını okurdum. Bir gün Büyük Doğu'ya geldim. Günaydın Gazetesi'nin bir başlığı vardı: "Savarona'nın tuvaleti yandı!" "Ne ne ne?" dedi. "Oğlum kalemi al otur, Osman'a söyle, bir gazete daha alsın bu gazeteyi sakla. Bunlar lazım olacak." dedi. Ben hemen gazeteyi kitaplığın arasına koydum Osman'a da söyledim gazete alıp geldi. Ben oturdum, Üstad'ın dediklerini yazmaya başladım. "Savarona bir semboldü ve kenefine kadar yandı." Müthiş bir yazı. Dedim ki Üstadım bu çok genç bir yazı oldu. Üstad dedi ki, "Oğlum ben ölürüm sen kalırsın, benden sonra bunu sen söyle. Gençlik yaş işi değildir, ruh işidir." Yazdım onu güzelce, Büyük Doğu'da yayınladık. ...

Kemal Ateş bir gün geldi, "Üstadım Kanlıca'da ev tuttum, düğün yaptım, çok zor durumdayım bana para lazım." deyip ağladı. Ben baskı parasını toplayıp Üstad'a vermiştim, Üstad çıkardı parayı "Oğlum baskı parası bu, başka paramız yok." deyip verdi Kemal'e. Büyük Doğu'yu çıkarmak için de Selami'den borç kâğıt aldık, Mehmet Şevket Eyi'den, oradan buradan para topladık. Necip Fazıl'a parayı sever falan derlerdi, tamamen tersi, hiç alakası yok.

Bir gün de Üstad'ın gözü ağrıyor, çaya batırıyor pamuğu, gözüne sürüyor. Böyle tavsiye vermişler. Dedim ki, "Üstadım doktora gidelim. Cerrahpaşa'ya gidelim." dedik. Üstad dedi "Tamam benim orada bir arkadaşımın oğlu var." Aradık onu buyurun gelin, dedi bize. Cerrahpaşa'ya gittik. Üstad muayene olmaya başladı. Doktor şöyle yapın, böyle durun talimatlarını artırınca Üstad sinirlendi. "Vücudumun bir uzvunun kabahati yüzünden diğer uzuvlara işkence yapmaya ne hakkın var?" dedi. Doktor çok şaşırdı, ilk defa böyle cümle duyuyorum, dedi.

Salih Mirzabeyoğlu Milli Nizam Partisi'nin Eskişehir'de kuruluşunda rol aldı. Civar bölgelere yardıma gidiyordu. İstanbul'a gelince ilk ihtilâlcı ses olan Gölge Dergisi'ni çıkardı. Milli Nizam ve MSP'yi savunuyordu. Sonra ne oldu?

Hatırlıyor musun, sanıyorum sen de oradaydın? İsmailağa'da Hüsnü'nün evinde toplantı vardı. Oraya bir gittim ki, herkes orada. Salih Mirzabeyoğlu dedi, partiyle olmaz bu iş. Ben de dedim yanlış yoldasın partisiz olmaz. Bayağı sıkıntı oldu, karşı karşıya geldik. Fazıl Aslantürk bana o gün en çok karşı çıkan kişiydi. Ortam gerilince benim koluma girip çıkarıldılar.

Biz tabi dava için dik duranları, hizmet edenleri konuşmak durumundayız. Salih Mirzabeyoğlu'nun davanın tavizsiz çizgisini ortaya koyduğu ve bu uğurda canı ile bedel ödediği ortada. Aramızdaki meseleleri ise, büyütüp konuşmaya gerek yok. Akıncılar mevzuuna gelince, bizim yönetim niye fesholdu?

O çok uzun mesele, sabaha kadar bitiremeyiz.

Yakup, doğruya doğru, yanlışla yanlış. Osman Nuri Öngörmez'in Emek Mobilya dükkânı vardı, Erbakan Hoca bizi oraya çağırıp teşkilatı feshetti doğru mu?

Ben anlatayım şimdi. Erbakan hoca bizi çağırdı, oraya gittik. Kim vardı? Sen vardın, ben vardım, Tayyip Erdoğan vardı, Nabi Koçak Hoca vardı, Ali Rıza Tanrıseven vardı, Rıdvan Dildar vardı. 77 seçiminden yeni çıkmıştık, seçimi değerlendiriyoruz, o arada Erbakan Hoca Fetullah'ı ele aldı. Bir İsrail, İki Amerika, üç bu adamdır, dedi. Ali Rıza Tanrıseven hatırlarsan kalktı bir anda çekti gitti, Fetullahçıydı o. Ali Nabi Koçak Hoca dedi ki, bu Fetullah'ta itikat eksikliği var, dedi. Kitaplarından okudu vs. o zaman müftüyüdü Nabi Koçak Hoca.

Bizim görevden alınışımızın sebebi başka. Buradaki arkadaşlar, Hikmet Akgöl, Mehmet Tellioglu, Mehmet Güney. Dediler ki, İstanbul teşkilatı genel merkezi solladı. Sürekli gazetelerde İstanbul teşkilatının adı çıkıyor benim adım çıkmıyor. Bundan dolayı bizi feshettiler. Hatta sen biliyorsun, sen zaten orada gerekli hakareti yaptın. Bize tebligatı yapamadılar, İstanbul valisine yaptılar.

Üstad ve Kumandan'ın militan ruhuna sahip olan İstanbul Akıncıları olarak biz, İstanbul'da eylem patlamasına yol açıyorduk, parti ve Ankara'daki hasetçiler ve pısrıklar ise rahatsız oluyordu.

Tabii ki öyle yaptık. Büyük bir huruç hareketi yaptık Allah'ın yardımıyla. Eylem halindeydik ve her gün gazetelerin manşetindeydik.

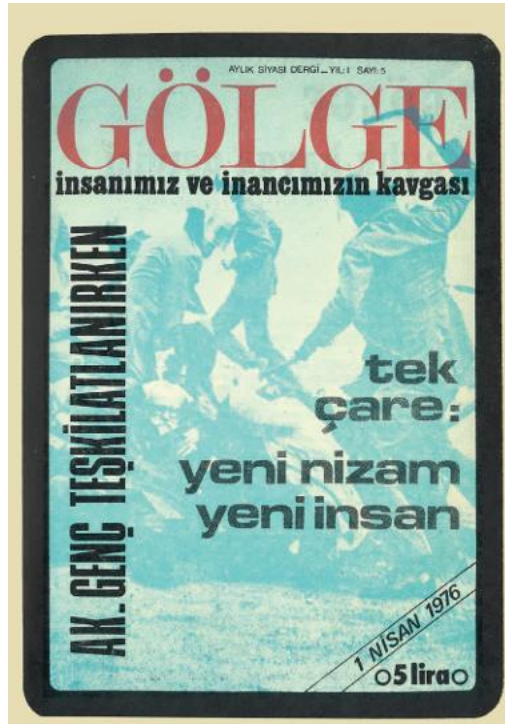
Bunun sonucu hocamızın onayıyla fesh oldu.

Hocamızın onayını bilmiyorum...

Ben çıktım ve gençliğin sahipsiz kalması, aksiyon çizgisinin devam etmesi, bu ruhun yaşatılması ve pörsüklerin teşkilatlardan uzaklaştırılması gerektiğine dair bir konuşma yaptım. Hoca beni dinledikten sonra "Yeni bir organizasyon yapmamız gerekir." dedi. Hatta iyi hatırlıyorum, malûm ses tonuyla "Reorganizasyon yapacağız, kardeşim." dedi. Bize de yeni bir operasyon yaptı fesh olduk.

Ben hocanın feshe emir verdiğini bilmiyorum.

Hocanın onayı olmadan böyle bir şey yapılabilir mi?



Tabii ki hocadan onay almışlardır, doğru. Bunu en iyi Mehmet Tellioglu bilir. O zaman genel başkan oydu. Bizim feshimizin altında onun imzası var. Mehmet Tellioglu bizi feshetmeseydi biz daha büyük cezalar alabilirdik. Ama dava için daha iyi olabilirdi.

Bu eylem birikiminden dava yükseliyor... O dik duruşlar olmasaydı İslamcı hareket ivme kazanamazdı.

Tabii ki. Sonra cezaevlerinde yattık. Oralarda da bir sürü hizmet ettik. Polislerin başı Metin Budaklı'ydı. Onu namaza başlattım. Poyrazköy'de yatırdılar bizi. Benim cezaevinden çıkmama sebep de fesih kararıdır. Akıncılar İstanbul Teşkilatını feshetti cümlesi olmasaydı beni cezaevinden çıkarmayacaklardı. O başka bir olay tabii. (Gülüşüyorlar)

Peki şöyle bir mantık yürütülebilir mi? İşin ucunda hapis var o halde siyasi mücadele yapılmasın.

Elbette öyle bir mantık yürütülemez. Sadece Akıncılar İstanbul Teşkilatını feshetti cümlesini mahkeme baz alarak hareket etti.

Üstad ile Salih Mirzabeyoğlu'nun ilişkisi nasıldı?

Salih Mirzabeyoğlu, Üstad'a çok büyük saygı duyardı. Yanında hiç konuşmazdı. Bir kelime zor derdi ve hep dinlerdi. Üstad, Salih Mirzabeyoğlu için "cins kafa" derdi.

Cezaevinden çıkınca Salih Mirzabeyoğlu ile ilişkin devam etti mi?

Cezaevine girince beni bir tek Tayyip Erdoğan ziyaret etti. Evime de o geldi. Sıkı yönetim gelince her hafta benim evi ararlardı. Onun için ne partiden ne de başka yerlerden ziyaretime gelen oldu. Bir de Mehmet Okur babama yardım etmişti.

Akıncı Güç döneminden neler hatırlıyorsun?

Akıncı Güç'ü çıkaracağız ama paramız

yok. Kimse de para vermiyor. Gittik Ömer amcanın yanına. "İslam Kurtuluş Ordusu'na para topluyoruz!" dedik. Ömer amca eli sıkı biri olduğu halde, bu orduya para verilmez mi diyerek bize ne kadar istiyorsunuz dedi. 2 bin, dedik. Oradan 10 bin çıkarıp verdi. Ondan sonra Akıncı Güç'ü çıkardık.

Salih Mirzabeyoğlu ve Akıncı Güç ile irtibatların nasıl oldu?

Salih Mirzabeyoğlu ile her hafta beraberdik. Çok güzel bildiriler yazardı bize. Konya'da Erbakan'ın mitinginde vurulan Hasan Sürer için "Hasan Sürerler öldürülmekle mücadelemiz söndürülemez" sloganı da ona ait. Onun bildirisi de çok güzeldi.

O, Akıncıların dinamik gücü, fikir ve eylem babasıydı.

Tabii ki dinamik ve eylem adamıydı. Akıncı Güç'ün kuruluşunda yoktum, fakat Yalçın Turgut ve sizin aracılığınız ile sonrasında dahil oldum. Erbakan hoca da sahip çıktı dergiye.

Yalçın Turgut, Ankara'ya gittiğinde Erbakan ile görüşmüş. Erbakan "Bütün Akıncılar teşkilatlarını merkezi bir yapıya getirin" demiş.

Biz de merkezi bir yapıya topladık.

Yani kendinden zuhur halinde lokal olarak kuruldu Akıncılar. 1974-75 yılları... Gölge dergisi de bu kuruluşun içerisinde. Kısa bir süre içerisinde de merkezi bir yapıya kavuşuyor. Samimiyet, dava aşkı ve dayanışma ruhu çok yüksekti o zamanlar.

İlk genel kurulda sayımız 700'e çıktı. Açılışa Recai Kutan'ı göndermiştik. İlk Genel Başkan Tefik Rıza Çavuş olmuştu. Sonra biz genel kurul yapmıştık. Genel kurulda 15 asil üye ile oylama yaptık ve Tefik Rıza yerine Mehmet Tezel oldu başkan.

Bir İslamcı hareket var, zuhur ediyor. Komünist ile Ülkücüler arasında sıkışmış mukaddesatçı gençliğin müstakil bir isimle zuhur etmesi gerektiğini söylüyordu Salih Mirzabeyoğlu. Ve Akıncılar başlayınca, Akıncılara sahip çıktı, geliştirdi. Yalçın'ı da Ankara'ya gönderdi, parti de bu işe sahip çıksın diye. Çünkü o zaman Salih Mirzabeyoğlu Milli Nizam ile beraberdi ve partiyi de destekliyordu.

Akıncıların ilk açılışında Erbakan hocayı aradım ve hocam böyle böyle bir şey yapıyoruz. O da bize İsmail Müftüoğlu'nu gönderdi. Müftüoğlu bize çok sahip çıktı. Ne zaman karakola düşsek, silah yakalatsak, savcılığa talimat verir bizi kurtarırdı. İstanbul savcısına demişti ki, ben yokken İstanbul'un başkanı Yakup Kaldırım'dır. Bunu hiç unutmam.

İsmail Müftüoğlu Necip Fazıl'ı çok seven ve militan ruha sahip biri. Bu aksiyonun kaynağı nereden geliyor?



**Yalçın Turgut Balban, Yakup Kaldırım ile mülakat yaparken...
(Gölge, 1 Nisan 1976)**

MTTB'dendi ama eylem adamıydı.

İşte Salih Mirzabeyoğlu'nun partide karşı olduğu şey, bu pörsük ruhun partiye hâkim olması ve bu işin hareketi de dondurmasıydı. Şimdi Saadet Partisi'nin düştüğü durumdan da bunu anlayabiliyoruz. Militan ruhu Erdoğan koruduğu için, Batıcı çizgide bir darbe teşebbüsüne dönen Gezicilere karşı hemen Kazlıçeşme mitingini organize ettiği için, 15 Temmuz'da şehitliğe koşulduğu için, pörsükler gibi evde oturulmadığı için. Bu ruhu kim dinamik tuttuysa o hizmet etti bu davaya. Bu da Büyük Doğu-İbda ruhuna denk geliyor. Bunu anlamamız lazım.

Tabii ki. Her gün biz içeri düşüyorduk.

Ben de bir hatıramı anlatayım. 1977 Yüksek İslâm boykotları yıllarında ben de içeri düşmüştüm. Beyoğlu MSP ilçe başkanı Salih Güler, o da militan ruhludur. O geldi ve gece İstanbul Emniyet Müdürlüğünden beni aldı. Yanında da gençlik kollarından birkaç kişi vardı. Halil Gölve'yi hatırlıyorum. Tayyip Erdoğan da Beyoğlu teşkilâtında idi o zaman. Ancak karakola gelmiş miydi, tam hatırlamıyorum. Emniyet olmaz falan derken Salih Güler de "Nasıl vermiyorsun, sabah mahkemeye gidecek, ben kefilim." diyerek beni çıkardı. Sabah da mahkemeye gittik, ifade verdim, çıktık.

Tayyip Erdoğan o zaman Beyoğlu Gençlik Kolu İl Başkanıydı. Salih Güler de

rahmetli çok iyi biriydi. Hocaydı aynı zamanda. 1977 yılında bir gün Salih Güler, Tayyip Erdoğan, gençlik kolu ve bütün bir ekip bana gelmişlerdi. Ben de yeni çıkmıştım. Yemek yedikten sonra Yaşar Döner, "Bu politikayı niye yapıyoruz" dedi. Erdoğan da "Bu politikayı Cumhurbaşkanı olmak için yapıyorum." dedi.

"Bu davanın Cumhurbaşkanlığı makamına kadar hakkı vardır." demek istiyor. Bu manada söylüyor değil mi? Erbakan hocanın 28 Şubat hakkında hiç konuşmaması, hatıralarında 28 Şubat'ı eleştirecek şekilde yazmaması yanlış ve Tayyip Erdoğan hakkında yenilir yutulur cinsten olmayan laflar etmesi ikinci yanlış.

Erdoğan'a söylediği lafların Erdoğan'a çok faydası oldu.

Zaten ondan sonra Erdoğan o dik duruşu gösterdi fakat kendisi ve partisi maalesef gösteremedi. Ve şunu da ilave edeyim ki, Erbakan Hoca'yı CHP ile koalisyon mevzuunda da ta en başta Necip Fazıl eleştirmişti ve o hususta tavır almıştı. Hocanın yaptığı bütün artılara sahip çıkıyoruz, yanındayız. Bunları da bilelim diye söylüyorum. Biz şahıs değil, dava üzerinden gidiyoruz.

Elbette öyle gidiyoruz. Ayrıca bütün şer güçler Erdoğan'a karşı birleşmiş vaziyettir.

Evet doğru. Bu mülakat için teşekkür ederim.

Rica ederim. Dergi çalışanlarına ve bütün mücadele erlerine selam olsun.

akıncılar gecesi kavganın içinden

İstanbul Akıncılar Teşkilatının 23 Mayıs 1976 Pazar günü tertip etmiş olduğu Akıncılar Gecesi büyük bir genç kalabalığının iş-tirakiyle Spor ve Sergi sarayında yapıldı.

Gecenin ilk konuşmasını «Akıncı gençlik Milli Görüş mensublarının vurucu gücüdür...» diyen Ak - Genç Teşkilâtı Yakup Kaldırım yaptı.

Salonu tıklım tıklım dolduran Akıncı gençlere daha sonra Ak - Genç genel başkanı Tefik Rıza Çavuş ve Ali Rıza Demircan hitabetti.

Akıncı karetecilerin gösterilerini müteakip gecenin son konuşmasını yapan Adalet

Bakanı Sayın İsmail Müftüoğlu sık sık alkışlarla kesilen konuşmasını yapmış ve özetle; Siz davası ve gayesi uğruna her şeyini feda eden Akıncılarınsınız. Siz Akıncılar bu dünyaya emir almak için değil, emir vermek için geldiniz. Mutlaka; haklı davanızda üstün başarı kazanacaksınız, yolunuz açık olsun sevgili Akıncılar...» demiştir.

Binlerce genç Akıncının doldurduğu Spor ve Sergi sarayında şu pankartlar dikkati çekmiştir. -Çağımız Buhranda, Kurtuluş İslâmında. -Çağlarüstü Mutlak Fikre Akın- Yeni Nizam, Yeni İnsan- Köksüz Eğitime Hayır! Artık Feryat etmeyin kurtarın diye bizi, geminiz şöyle dursun fethe çıktık denizi-

BAŞYÜCELİK DEVLETİNE DOĞRU ADIM ADIM...

ÖMER EMRE AKCEBE

Son büyük İslâm mütefekkeri Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun en büyük sınavını telegram teknolojisi karşısında vermesi ve bu şeytanî kurgunun sahiblerinin elinde bulundurdıkları teknolojiye karşı "insan"lığın şeref ve haysiyetini müdafaa ederek bunun "nasıl"ını ortaya koyması rastgele değildi!



Akıl her şeyi kuşatmak, kendi şuur çerçevesine mahkûm etmek ister. Bunun için de idrak kuvvetlerinden gelen verilere sınırsız sarılır, aldığı verileri kategorize eder ve nihayetinde de her şeyi kavradığı saikiyle mutmain olur. Buna mukabil, insanın kendi varlığından başlayarak dışarıda doğru bütün bir kâinat ve bu mekân sahnesinde zamanın eşliğinde cereyan eden hadiselerin toplamı, insan aklının ve müşahhas idrak kuvvetlerinden elde edilen verilerin fersah fersah ötesinde, kendi içinde parça parça ve bu parçaların toplamında kuşatılması mümkün olmayan bir bütün teşkil eder. Kuşatılamayanın üzerinde hâkimiyet tesis etmenin yolu ise akl-ı selimden geçer. Yâni iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkini birbirinden tefrik etmeye yarayan, ölçülerini olan, tâbi ve teslim olmuş akıl, her şeyi kuşatmasa da önüne çıkan her şeyi belli bir insicam içinde kavrar, çözer ve teshir eder. Bu akıl nereye tâbi olursa, hadiselerdeki doğruluk da ona nisbetle olur ve ancak böylelikle eşya ve hadiseler karşısında etkileyici bir tavır ve tutum sergileyebilir.

Buradan nereye geleceğiz... Bugün dünya çapında cereyan eden hadiseler ve bu hadiseler karşısında siyasetçisinden entelektüeline kadar geniş bir muhatap kadrosunun tavır ve tutumlarına baktığımızda görüyoruz ki, yaşananların kaba akıl tarafından tasnif edilebilir ve kuşatılabilir olmaktan çıkması ve kaba anlatımlarla izah edilemez, ele geçirilemez vaziyeti dolayısıyla bugün insanlığa hâkim olan esas motif kaos, belirsizliktir.

Büyük Ortadoğu Projesi diye başlayan, sonrasında yaşanan Arab Baharı ile beraber başka bir merhaleye evrilen, 15 Temmuz gecesi Müslüman Anadolu insanının imanlı göğsünde kırılarak başarısızlıkla neticelenen Anglosakson-Yahudi ittifakının başrolde olduğu hadiseler dizisine hep beraber şahitlik ettik. Bunun yanında İngilizlerin Brexit'le beraber ayaklarındaki prangaları çıkartıp, dünya siyaset sahnesine bir kez daha bizzat çıkışlarını da gördük. S.S.C.B.'nin yıkılışıyla beraber artık Batı için bir tehdit unsuru olmaktan çıktığı düşünülen Rusya'nın, Suriye'deki iç savaşa müdahil olmak suretiyle yeniden "masa"ya dönüşü

de bu zaman zarfında gerçekleşti. Yine Amerika'nın Irak'ta düzen kuramaması, Afganistan'dan apar topar kaçması ve en basit bir tahliye operasyonunu bile eline yüzüne bulaştırması da bu esnada yaşandı. Tüm bu hadiseler eşlik eder mahiyette Çin'in iktisadî büyümesinin artık kendi coğrafyasının ötesindeki etkileri ortaya çıkmaya başladı. Avrupa Birliği'nin hakiki bir ittifak olmadığı ve olamayacağı da yine bu dönemde iyiden iyiye aşikâr oldu. Global salgın hastalık sürecinde yaşananlar. Ve son olarak Rusya'nın uzun uğraşlar sonucunda Ukrayna'yı işgâli...

Tüm bu yaşananlar karşısında, dünya çapında genel olarak iki kesimin öne çıktığını ifâde edebiliriz. Şöyle ki, bu taraflardan her ikisi de yaşanan bütün hadiselerin Anglosakson-Yahudi ittifakı tarafından sevk, idare ve kontrol edildiği konusunda hemfikirler. Yâni bütün bu yaşananların onların bir planının tezahürü olduğuna iman etmiş kimseler. Birbirinden ayrı düştükleri nokta ise, taraflardan birinin hadiselerin mutlak hâkimi gördüğü Anglosakson-Yahudi ittifakına imanı, diğerinin ise Anglosakson Yahudi ittifakına

karşıtlığı. Anlayışlarındaki mutabakat dolayısıyla biri tersinden, diğeri ise düzünden statükoya iman etmiş kesimler bunlar; fakat yukarıda ana hatlarını çerçevelemeye çalıştığımız hadiseler bütününden ortaya çıkan bir hususiyet var ki, birbirinin simetriği olan bu kesimleri yaşananları izah etmek noktasında büyük bir sıkıntıya gark etmiş durumda. Bu hususiyet şu ki, tüm bu yaşanan hadiseler arasında kuru akıl dairesi içinde tutarlı bir alâka kurulamıyor, izahat yapılamıyor. Onun onu, bunun bunu ve şunun şunu niçin yaptığı sorularına aynı ânda bir bütün hâlinde kimse cevap veremiyor.

Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun "Adalet Mutlak'a" başlıklı konferansında dikkat çektiği bir hususu hatırlayalım: "Silâhlar sustuğu zaman, gazetecinin konuşacak bir lafı kalmıyor... Veyahut da silâh yerine başka bir şey olarak "o yedi, bu bunu itti" falan filan... Şimdi mevzuu şundan ibaret; sen şuraya geldin, senin hiçbir düşmanın da yok, sen buraya nasıl bir şey teklif ediyorsun? Hangi düşünceyi teklif ediyorsun? Şimdi böyle bir durumda kalır kalmaz herkes kendine düşman aramaya başlıyor, çünkü düşman yoksa, kendi de yok gibi bir vaziyette..."

Şimdi, bugün biz, Kumandan'ın ifâde ettiğinin ötesinde, silahlar konuşurken bile kimsenin konuşacak bir şey bulamadığı bir zamana çıkmış bulunuyoruz. Yaşanan hadiseler karşısında neredeyse bütün kesimler büyük bir çaresizlik içinde kıvrılıyor ve Anglosakson-Yahudi ittifakı ile Rusya arasında yaşanan çatışma karşısında yapılan yayınlar bile, spor yorumcularının maç sonundaki ofsayt tartışmaları seviyesine mahkûm edilmiş bulunuyor.

Gelelim esas konuşulmayan ve anlaşılmayan şeye. Bugün, dünya çapında birbiriyle direkt yahut dolaylı olarak alâkalı bir şekilde cereyan eden hadiseler hiçbir devlet, ittifak, zümre yahut şebekenin kontrolünde gerçekleşmiyor. Kuru akıl ile cereyan eden hadiseler karşısında yaşanan apışmanın, bırakın yönlendirmeye talib olmayı, adam akıllı analiz bile edilememesinin sebebi de bize kalırsa budur. Bir "dünya iniyor tepemizden" ve hasbel kader etkileyici pozisyonuna kurulmuş kimseler yaşanan gelişmeleri bön bön seyrediyor.

Sanıyoruz ki, bugün muhatabı olduğumuz hadiseleri tarif etmek noktasında kullanılacak en iyi benzetme sel olsa gerektir. Son bir asırdır Anglosakson-Yahudi ittifakı eliyle dünya çapında hem maddî ve hem de zihinlerde biriktirilmiş olan mücerret ifrazatı tutan baraj yıkılmış bulunuyor ve oluk oluk, istikameti belli olmaksızın akıyor. Evet, tüm bu yaşananlar en kaba mânâsıyla bir ifrazat taşkınidir! Ve bu şekildeki ifrazat taşkınlarının şuurlarda meydana getirdiği



Satıhta ve derinlerde yaşananları dilimiz döndüğünce anlatmaya çalıştık ve daha en başta bunu akan bir sele benzettik hatırlarsanız. Evet, bugün kökü olmayan, tutunacak bir dalı olmayan herkesi önüne katıp sürükleyecek bir sel geliyor üzerimize. Hür iradeyi muhafaza etmek, fert ve toplum hakikatini yitirmemek, insan gibi yaşanmaya değer bir hayat sürmek için tutunabileceğimiz, kökü ezelde ve dalı ebedde Büyük Doğu-İbda'dan başka tek bir dal kalmamıştır.

bozulmuş dolayısıyla hizmet ettiği tek mânâ ise ihtilâldir!

Siyasî Konjonktür

Birleşmiş Milletler başta olmak üzere bugün dünya çapında faal olan müesseselerin neredeyse tamamı işlevini ya yitirmiş yahut varlık sebebinin dışında faaliyet göstermektedir.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ni ele alalım meselâ. Son 20 senede cereyan eden bütün sıcak ve soğuk savaşlar, bu konseyin üyeleri tarafından ya direkt yahut dolaylı olarak çıkartılmıştır. Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun Türkiye'yi yöneten diye tarif ettiği 3000 aile bahsini artık herkes herhalde biliyordur. Tıpkı bu 3000 aile gibi dünya çapında da belli başlı sayıda devlet, şirket ve aileden pekâlâ söz edebiliriz. Tıpkı Türkiye'deki 3000 aile bahsinde olduğu gibi, dünya çapındaki hukuk da bunların çıkarına göredir, ordular da, müesseseler de... Kendi aralarındaki dalaşmalar bir yana, bunlar hukuk üstü imtiyazlı bir zümredir! Nizâm, hukuk demektir ve bu hukukun adaletinin tesis edilmediği yerde nizâm değil, anarşi/çete düzeni hâkimdir. Adalet, hukuku kendi menfaatine göre eğip bükmekten değil, en tepeden en aşağıya kadar, bilhassa en tepedekilere şiddetle tatbik etmekten geçer. Dünya düzeni, bu nizâm içinde yaşayan bütün müesseselerin, toplumların ve fertlerin emniyet duygusunu sağlamakla mükelleftir. Bu mükellefiyetini yerine getirmediği takdirde meşruiyetini kaybeder.

İktisadî Konjoktür

Hukukun işletilmediği yerde siyasî nizâm olmayacağına göre, iktisadî bir nizâm da beklemek beyhudedir. Tıpkı devletin varlık sebebi gibi, devletin global anlamda fonksiyonlarını üstlenen milletlerüstü dünya düzeni müesseselerinin de varlık sebebi, birlikler, devletler, toplumlar ve fertler arasında muvazene kurmaktır. Yalnız belli başlı çıkar odaklarının menfaatinin öncelendiği, bunun neticesi olarak da gelir dağılımındaki adaletsizliğin zirveye çıktığı bir düzende iktisadî nizâmdan değil, ancak ve ancak ekonomik tecavüzden, yâni daha doğru bir ifâdeyle bir düzen ve bir de düzülenden bahsedilebilir. Bugün, rezerv para hâline getirilmiş olan Amerikan doları üzerinden Amerika Birleşik Devletleri'nin bütün finansmanı ve kendi sebep olduğu krizlerin maliyeti bütün bir insanlığın sırtına yükleniyorsa, bu vaziyetten bile birilerinin daha fazla kâr elde etmesi sağlanıyorsa, bunu başka türlü nasıl ifâde edebiliriz ki.

Müşahhaslaştıracak olursak... Bugün meselâ bizim memleketimizde en çok konuşulan hususların başında üzerinden geçilmeyen köprü, otoyol ve uçulmayan havalimanlarına verilen garanti nedeniyle herkesin cebinden çıkan para geliyor ya, tıpkı bunun gibi, Amerika'nın devlet bütçesi, askerî donanmasının gideri, yatırım kredileri, ödenmeyen borçları ve saire bugün bütün dünya insanlığı tarafından kullanılmak zorunda bırakılan para olan Amerikan Doları üzerinden ödetilmektedir. Hadi yol, köprü, tünel, otoyol ve havalimanı burada duruyor, onu bir nebze anladık diyelim; peki hele bizim gibi memleketlerin yarın tepesinde patlaması muhtemel silahların finansmanına ortak olmak zorunda bırakılmamız, bu vaziyetin normalleşmesi ve seyirci kalan siyasetçilere ne demeli?

Amerikan dolarının rezerv para olmasının yanında, bu rezerv para merkeze alınarak kurgulanmış olan bütün bir ekonomik ve finansal sistem hayatta kaldığı sürece bunun sürekli olarak Anglosakson-Yahudi ittifakının gelir hanesine kâr yazdığının anlaşılması şart. Rusya'nın Ukrayna'yı işgâl hadisesinde görüyoruz. Ambargo, şu, bu derken sistemin başında oturanların yasaklamasıyla koca memleket yurtdışına para transfer edemez, para alamaz hâle getirildi. Bu stratejik önemi haiz bir hususiyet değil mi? Hangi devlet kendi ödeme sistemlerinin başka devletlerin kontrolü ve iznine tâbi olmasını kabul edebilir. Bu, iktisadî mânâda bir hükümlerlik meselesidir ve sisteme entegre kalındığı sürece hâkim olan yalnız sistemin sahipleridir. Bir diğer taraftan artık gitgide kumara benzeyen bu ekonomik düzenden tek kazananın kumarhaneyi işleten olduğunun hem

kabulü ve hem de alternatif modellerin geliştirilmesi şarttır.

Diğer Hususlar

Dünya kamu düzenini korumakla vazifeli olan müesseseler, yalnız siyasî ve iktisadî bakımdan mı kötü? Birleşmiş Milletlerin yardım kuruluşları var meselâ. İnsanî yardım için bir yere gidiyorlar, sonra haberlere bakıyoruz ki yardım etmek için gittikleri insanlara tecavüz etmekten tutun da envai çeşit rezilliğe kadar her şey orada. Yine şu son salgın hastalık dönemini ele alalım. Dünya Sağlık Örgütü, her gün bir öncekisini tekzip eden açıklamalar dışında kendisinden beklenen hangi fonksiyonu yerine getirebildi? Bütün bu müesseseler dengeyi sağlamak yahut dengede tutmak için varlar güya. Oysaki bunun yerine tecavüzden tutun da diplomatik dokunulmazlıklara dayanarak yapılan silah ve uyuşturucu kaçakçılığına dek her türlü rezalet... Misâller sonsuza kadar uzar gider.

Peşinen Doğru Anlaşılması Gereken Yanlış

Şimdi, burada bir duralım ve üzerinde ısrar edilen yanlış bir idraki düzeltelim. Genel kabul gören bir anlayışa göre, dünya düzeninde yaşanan sıkıntılar bu düzenin banilerinin kötü yöneticiliğinden kaynaklanıyor. Oysaki, bize kalırsa bu düzen kemâl devresini yaşıyor ve görülen bütün yanlış, kötü ve çirkinlikler de bu küfür düzeninin ta kendisinden kaynaklanıyor. Bu yanlış anlaşılma düzeltilmeden, yâni doğru teşhis yerine yanlış konularak bu sistem içinde kalmak suretiyle yanlış doğrultmak, kötüyü iyileştirmek ve çirkinî güzelleştirmek adına yapılan çalışmalar ise bütün bu rezilliğin ömrünü uzatmaktan başka bir anlama gelmiyor.

Güç Dengesinin Altüst Oluşu

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra global siyaset sahnesinde tek süper güç olarak bir başına kalan Anglosakson-Yahudi ittifakı, diyalektik münasebetini kaybederek kendisi için zamanı dondurdu. Soğuk Savaş dönemi sona ermesine rağmen, o dönem için geliştirilmiş olan müessese, münasebet ve enstrümanlara dayanarak bu sefer İslâm âlemini kendi düzenine entegre edebilmek üzere harekete geçti. Afganistan ve Irak'ın işgâlleri, Büyük Ortadoğu Projesi ve Arab Baharı hep bu istikamette, Anglosakson Yahudi İttifakı'nın bir arada yahut kendi aralarındaki çekişmelerin İslâm âlemine olan yansımalarıydı. Bu esnada iki kutuplu dünya düzeninin ortadan kalkmasından sonra aidiyet ve teslimiyet duyguları körelmeye başlayan dünyada ise farklı farklı mahalli güçlerin yükselişi yaşandı. Çin, Rusya, Hindistan, Brezilya, Türkiye gibi ülkeler git gide askerî, siyasî ve iktisadî mânâda güçlenirken, Müslümanlara dış

geçiremeyen Anglosakson Yahudi ittifakı her geçen gün güç kaybetti.

Çin bu süreçte dünya ekonomisinde kendisine son derece stratejik bir konum elde etti. Rusya, SSCB'nin yıkılmasından sonra içine kapandığı dönemi sona erdirerek Suriye iç savaşına müdahil olup oyuna geri döndü. Ve Türkiye, 15 Temmuz gecesi yaşananların her ne kadar ucuzlatılmaya çalışılsa da, Amerika'nın üzerine oynadığı tek at olan FETÖ'yü kırmak suretiyle İslâm âlemi üzerine kurulan planların hepsini bir kalemde bertaraf etti ve aynı zamanda siyasî bağımsızlığını da elde etmiş oldu. Bir asra yakındır benimsenen uyuz köpek siyaseti "Yurtta sulh, cihanda sulh" politikasını terk ederek yeniden Anadolu'nun tabîi uzantılarına doğru dal vermeye başladı.

Avrupa ise bu süreçte ne idealize edilen birliği tesis edebildi, ne de Anglosakson Yahudi ittifakının kendisinden beklentisini karşılayabildi. Demografik yapısı çözülen, konformist, sorumsuz bir acuzeye dönüştü.

İktidarların İflâsı

Demokrasi, liberalizm, kapitalizm ve diğer paradigmlar üzerine inşa edilen ve insan hakları, hürriyet, kalkınma, refah, eşitlik, şeffaflık iddiasında olan idare sistemleri, internetin ortaya çıkması ve sır perdesinin ortadan kalkmasıyla iddialarının altında kalmıştır. Burada sözü uzatmanın bize kalırsa çok bir mânâsı yok, genel mânâsıyla dünya düzeni hakkında her ne demişsek, özelde iktidarlar ve devlet düzenleri için de aynı şeyler birebir geçerlidir.

Devletin varlık sebebi fert ile cemiyet arasında muvazene kurmaktır. Bu dengeyi tesis edemeyen iktidarlar meşruiyetlerini kaybederler ve bugünün dünyasında fert ile cemiyet arasında muvazeneyi tesis edebilmiş numunelik bir misâl dahi yoktur.

Milletler ile iktidarlar arasındaki uyumsuzluk artık haddini çoktan aşmış bulunmaktadır ve alışkanlığın ötesinde iktidarların ve mevcut devlet idare şekillerinin milletler nezdindeki meşruiyeti ortadan kalkmıştır. Burada da yine tıpkı dünya düzeninde olduğu gibi alternatifsizlikten kaynaklanan bir rızadan bahsedebiliriz. Milletlerin devletlerin idare şekilleri ile idarecilerine göstermiş oldukları tâbiyet rızadan değil, önlerine başka bir alternatif konulamıyor olması dolayısıyladır.

Bir diğer husus ise hükümetlerin çağın nabzını kaçırmış olmalarıdır. Yaşanan değişimin sürati karşısında apışıp kalan, diyalektiği işletemeyen iktidarlar dolayısıyla cemiyetlerin dokusu anlayış değişmeden düzelmesi mümkün olmayacak bir şekilde tahrir edilmiş

bulunmaktadır. Düşünsenize, toplumun temel yapı taşı aile müessesesini bile muhafaza edemeyen iktidarlar, hatta bırakın muhafaza etmeyi tahrir etmekte yarışan hükümetlerin devlet müessesesinin gerekleriyle bağdaşmaları mümkün olabilir mi?

İklim Değişiyor

Hasılı kelâm, bu süreçte kim nereye varmak üzere yola çıktıysa, ne kadar çabalarsa çabalasın başka bir menzilde buluverdi kendisini. Bu vaziyeti izah etmek üzere bir sürü maddi gerekçe sunulabilir, sunuluyor da; fakat bize kalırsa yaşanan tüm bu hadiselerin temelinde yatan esas saik ise Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun şehadetinden evvel dikkat çektiği üzere, rüzgârın artık kıbleden esmeye başlamış olmasıdır. Hani olur ya, bazen ne yapılırsa yapılsın, ne kadar uğraşılsa uğraşılsın debelendikçe daha çok batılır ya, Batı'nın bugünkü vaziyeti de o hesap. Toprağa ifrazatı boca ettiler, şimdi de sebep oldukları bataklıkta debeleniyorlar. Anlaşılan o ki, tamamen batıp boğulana kadar onlar durmayacaklar; fakat bu bataklığın kurumasına da mâni olamayacaklar.

"Onlar"ın Yeni Dünya Düzeni

Herkes "dünya düzeni değişiyor", "yeni dünya düzeni kuruluyor" gibi teraneleri son zamanda sıkça tekrarlar oldu. Buna karşılık hakikaten de "yeni" bir dünya düzeninden bahseden kimseyi ise görmüş yahut duymuş değiliz. Şimdi, onların bahsettiği yeni dünya düzeninin ne olduğu bahsine gelelim.

Satıhta herkesin gözüne sokularak bunlar yaşanırken ya derinlerde pişirilen, bütün hükümler iptal etmek ve sınırsız "hürriyet" iddiasıyla lansmanı yapılan, çoklarının gözden kaçırdığı esas plana gelelim.

Sanayi Devrimi'nden sonra yaşanan sorun, neredeyse sınırsız hale gelmiş üretimin sınırlı kaynaklarla nasıl tüketileceğini formüle etmektir. Bunu finansal ekonomik sistemi yaygınlaştırarak, para faaliyetlerine yoğunlaşarak aşmaya kalktılar; fakat bu seferde kaynakların artışı

dolayısıyla dünya nüfusunda meydana gelen çoğalmanın tüketim noktasında meydana gelen artışı ne kaynak ne de üretim ile karşılayamaz hâle geldiler. Maddî açıdan refah seviyesindeki global artışın dünya çapında bir seviye belirtir olması, aynı zamanda mahallî güç odaklarının doğuşuna ve yükselmesine vesile teşkil etmesi dolayısıyla dünya üzerindeki hâkimiyet meselesi de hem siyasî ve hem de ekonomik bakımdan çok büyük bir maliyet doğurdu. Yazının başında Büyük Ortadoğu, Arab Baharı falan diye bahsettiğimiz konvansiyonel hâkimiyet projelerinin başarısızlıkla neticelenmesi ve mevcut sisteme topyekûn Müslümanların adapte edilememesi de hâkim pozisyonunda olanları alternatif arayışına iten sebeplerden sayılabilir.

Şimdi, gelelim şu derinlerde pişirilen esas planın ne olduğu meselesine.

Çokları gözünü dikmiş, tıpkı tarihte olduğu gibi bir devlet yahut ittifakın dünya sathında hâkimiyet kavgasını bekler dururken, bize kalırsa yeni dünya düzeni diye Batı tarafından bahsedilen şey bundan çok daha başka bir sahada tezahür ettirilmeye çalışılıyor.

Son yıllarda hayatlarımıza giren kavramları şöyle bir tablolastıralım:

Endüstri 4.0, Metaverse, Twitter'ın 44 milyar dolara el değiştirmesi, Starlink Projesi, iklim değişikliği, kıtlık, suni et, cinsiyetsiz insan, telegram (beyin bilgisayar – beyin arayüzleri), yüksek enflasyon, salgın hastalık gerekçe gösterilerek evlerine tıkmış insanlar, blockchain, kripto para, arttırılmış gerçeklik, simülasyonlar, hologram teknolojisindeki gelişmeler...

Anlaşıyor ki, onların “Yeni Dünya Düzeni”nden kastettikleri hakikaten de yeni, gerçek ile sanal olanın birbiriyle sentezlendiği, “şey”lerin internet üzerinden birbirine entegre olmasının üzerine bu yeni ve sanal âleme insanın entegre edilmeye çalışıldığı yepyeni bir dünya.

Şöyle kısaca hikâyeleştirerek bu yeni dünya

düzeninin ne olduğunu anlamaya çalışalım:

Bu sanal dünyaya geçtikten sonra diyelim ki kendinize bir kıyafet alacaksınız, kıyafeti siz değil avatarınız giyecek ama bugün meşhur olan yahut o gün meşhur olacak markanın malını, bugün ne için o markayı tercih ediyorsanız yine aynı saiklerle yine tercih edeceksiniz; fakat bir mal yerine yalnızca kod alacaksınız.

Bu sanal âlemde gezmek için bir araba alacaksınız, yine bugün olduğu gibi belli başlı markaların, yazılımı diğerlerinden daha iyi yapılmış olan modellerini tercih edeceksiniz.

Tatile gideceksiniz, yine tercihiniz paranız el verdiği ölçüde tıpkı bugün olduğu gibi lüks otellerden başlayıp aşağı doğru inecek.

Yemek yemek yahut bir şeyler içmek istediğinizde, hakeza. Muhtemelen evde önüne aldığınız baz bir kimyevî bulamacı kaşıklar yahut yudumlarken ondan aldığınız lezzet ve hazzı beyin bilgisayar arayüzünden size satıcının yazdığı kodlardan gelen sinyaller belirleyecek.

Hayat tarzının baştan aşağıya değiştiği, yalan dünyanın içinde, yalanın yalanı yeni bir dünya kurulmak isteniyor ve insanlar da bilhassa sınırsız “hürriyet” iddiasıyla bu yeni düzene entegre edilmek üzere hazırlanıyor.

Bu yeni düzende üretim ve tüketimin merkezi olduğu ön plana çıkan şehirler önemini yitirecek, dünyanın neresinde olursanız gökyüzünde dönüp duran uydular vasıtasıyla herkesle eşit bir şekilde anında tüketimin bir parçası olabileceksiniz.

Konserler ve gösteriler yine bu sanal âlemde gerçekleşecek, oralara giderken ne ödüyorsanız, yine aynısını ödeyeceksiniz.

Blockchain ve bulut teknolojisi üzerinden bütün bunları gerçekleştirmek için devasa maliyetteki donanımlara sahip olmanız da gerekmeyecek, muhtemeldir ki çok cüzi abonelik ücretleri karşılığında sisteme dâhil olmanız bu kaynaklara erişmeniz için yeterli olacak.

Bu yeni dünyadaki ödemeler kripto paralar üzerinden yapılacak.

Üç aşağı beş yukarı, yukarıda bahsettiğimiz şekilde, kaynak tüketimi ve maliyetlerin en aza indiği, kârlılığın maksimize edildiği, kontrolün en yüksek seviyeye yükseldiği, tercihlerin denetlendiği, iradenin bypass edildiği, devlet müesseselerinin hükümlerlerinin ortadan kaldırıldığı yepyeni bir globalizmin, bu kez sanal bir globalizmin eşiğine gelmiş bulunuyoruz.

Böyle bir dünyada ön

plana çıkan hususların başında tarım, enerji ve teknoloji geliyor. Bugünün dünyasına hâkim olan kesimlerin teknolojik üstünlükleri mâlum. Buna ilâveten büyük teknoloji şirketlerinin sermayedarlarının ellerindeki bütün servetlerini tarım sahalarına yatırdıkları ve dünya çapında toprak ağası hâline gelmiş olmaları da boşuna değil. Enerji altyapısının ise fosil yakıtlardan uzaklaşarak elektrik enerjisinin gitgide ön plana çıkması da bu sürecin bir parçası gibi duruyor.

Tüm bunları okurken muhtemelen aklınıza takılan soru gelir dağılımının nasıl gerçekleşeceği. Sanal ile gerçek arasındaki bir sentezden bahsettik. Bunun elbette ki gerçekliğe bakan bir tarafı ve minimize edilmiş olsa da gerçek ihtiyaçların da karşılanması gerekecek. İnsanlığın bir kısmı bu gerçek ihtiyaçları, bir kısmı sanal dünyanın ihtiyaçlarını karşılar, diğer bir kısmının da her ikisinden de gelir elde edebileceği bir dünya tasavvur ettiklerini zannediyoruz.

İşin asıl esprisine geri dönelim. Globalizm dalgası ilk defa yükselirken, bundan beklenen nihai hedef neydi? Dili, dini, geleneği, adeti, hukuku, ekonomisi, yönetimi tektipleştirilmiş, tek dünya devletiydi. Bunun gerçek dünyada gerçekleşmesinin mümkün olmadığı görüldüğünden, bu kez yeniden fakat daha farklı bir planda, sanal planda yeni bir globalizm dalgası yükseliyor. Sanal olması çok önemli, çünkü insanların sanal âlemde kendilerinden uzaklaşmaları gerçektekinden çok daha kolay oluyor. Kendisi olmaktan çıkmış olan insanları yönetmek, zihinlerini gönüllü olarak sisteme entegre etmiş insanları biçimlendirmek ve sömürmek de bu nisbette kolaylaşıyor.

Şimdi, böyle anlatınca belki çoğunuza hikâye gibi gelebilir; fakat bundan çok değil 100 sene evvel bugün yaşanan hayat da birine anlatılsa, o da hikâye deyip geçerdi değil mi? Teknolojinin terakkisindeki sürati hesaba katacak olursak, bu sefer bir 100 seneye falan gerek kalmayacağı muhakkak.

Son büyük İslâm mütefekkeri Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun en büyük sınavını telegram teknolojisi karşısında vermesi ve bu şeytanî kurgunun sahiblerinin elinde bulundurdıkları teknolojiye karşı “insan”lığın şeref ve haysiyetini müdafaa ederek bunun “nasıl”ını ortaya koyması rastgele değildi!

Ruhtan uzaklaşarak önce maddeye, şimdi ise maddenin de ötesinde sanal bir metafizik âleme mahkûm edilerek insanın, ruhî bakımdan hadım edilerek, insanî tüm değerlerinden arındırıldığı ve bunun üzerinden rahatlık ve şeytanca sevk ve idare edildiği bir düzen tesis edilmeye çalışılıyor.

Yazarlar Birliği'nde yapılan anma toplantısında Mevlüt Koç ağabey aklımda kaldığı kadarıyla şöyle bir cümle sarf etmişti: "Anmak, yad etmek, hatırlamak zikretmektir. Zâkir sadece kendi keyfiyeti nispetince zikrini gerçekleştiren yad edebilir..."

Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun eserlerini okuduğumda, sohbetlerinde işittiğim sözlerini hatırladığımda aklıma bu söz gelir: "Zâkir kendi keyfiyetince zikrini gerçekleştirebilir!"

Külliyatta geçen; "Şuur seviyesi her değiştiğinde gerçeklik seviyesi de değişir." terkibi hükmünün izahı sanki.

"Farkındalık... İnsanı insandan ayıran şey farkında olmasıdır.



Fikrin eşya ve hadiselerle nakşedilmesi, eşya ve hadiseleri kuşatacak bir akıl ve gönül genişliğini zaruri kılar. Eşya ve hadiseleri kuşatabilmek... Yani farkında olmak; ama nasıl? Nihai noktada dağı aşıp düze inme meselesine dayanıyor her şey. Dağı aşıp düze inmek?

Farkındalığı en yüksek seviyede olan en takvalı. Çünkü Allah'ın varlığına o seviyede farkındadır ki, her zerresiyle zikir üzeredir. En takvalı olan Allah'ın en farkında olanıdır." demişti mealen Mütetekfir.

Fikrin eşya ve hadiselerle nakşedilmesi, eşya ve hadiseleri kuşatacak bir akıl ve gönül genişliğini zaruri kılar. Eşya ve hadiseleri kuşatabilmek... Yani farkında olmak; ama nasıl? Nihai noktada dağı aşıp düze inme meselesine dayanıyor her şey. Dağı aşıp düze inmek?

Metris Cezaevi ziyaret mahallinde şöyle bir şey yaşandığını anlatmıştı arkadaşlar.

Galiba sanat meselesi üzerine yapılan bir sohbette Kumandan, soyut resim, soyut-serbest şiir gibi ne tarafa çekersen o tarafa gidebilecek sanat faaliyetleri üzerine "olmadan olma kurnazlığına" kaçmayalım diye Picasso'yu anlatıyor arkadaşlara. Picasso'nun meşhur hale geldiği ve sanatının zirvesine çıktığı sürrealist, kübist, soyut eserlerinden önce, yıllarca normal eserler verdiğini ve "dağı aşmak için çalıştığını" anlatarak "Dağı aşmadan düze çıkma kurnazlığına gitmeyin, fethedilmiş alanda Fatihçilik oynamayın, önce yaptığınız işin hakkını verin, kendinizi geliştirin, sonra zaten su olması gereken yere akar." diye nasihat ettiğini anlatmışlardı.

(Sohbette değildim, daha doğru ve teferuatlı şahit olanlar yanılsam varsa düzeltebilirler.) Fakat bu hadise

SURET. MANA VE FARKINDALIK!

TAYYAR TERCAN

"En önemlisi **sanatta ve edebiyatta, politikada** ve diğer müsbet **ilimlerde** yani aslında her iş ve oluştaki esere bakarken eser sahibinin kim olduğuna bakmak..."

yıllardır benim için her işte "çilesini çekmediğin şeyin nimetine nail olamazsın" ölçüsünü izah eden bir misal oldu.

Farkındalık meselesiyle bağlantı noktası şurada: Şuur seviyesi "oluş yolundaki tekâmülün" en belirleyici ahkamı olduğuna göre ve tekâmül etmeyen şuurun tersine tekâmüle döndüğü de ortadayken, gerçekliği idrak edebilmek için sürekli bir müspet akış, kesintisiz bir aksiyon gerek.

Ve daha da ötesi, Kumandan'ın, "Tekâmül aczin idrakidir. Acz kuvvettir, güçtür. Malum soydan acz değil, 'Allah-tan gayrı her şey batıl' ölçüsü içindeki acz..." sözündeki hikmeti anlayabilmek...

Allah'ın kudretinin ve O'nun dışındaki her şeyin acziyetinin farkında olmak...

Sohbetlerde dinledik-

lerimi kayıt altına alma düşüncesiyle yazdığım ve genel olarak bir konu üzerinde ilerleme kaygısı çekmediğim için daldan dala gidiyorum, kusuruma bakmayın.

Picasso demişken Kumandan'ın "Elif" eserini yazdığı dönemde sohbet esnasında söylediği ve aslında daha teferruatlı olarak eserinde işlediği birkaç sözünü de yazmak isterim.

Önce Elif'ten şu satırlar: "Sanatın gayesini müşahhasla değil de mücerrette arayan Picasso'nun resimleri neyi göstermektedir? Onun eşyayı nasıl gördüğünü mü, yoksa bir iç alem düzeni peşinde eşyayı ifade vasıtası olarak kullanmanın renk ve çizgi dilini, üslubunu mu?"

"-Picasso, adam sanatçı, Picasso'yu sadece resmiyle ele alıyorlar. Halbuki Picasso zamanın felsefesinden,

varoluşçuluk vs. etkilenmiş ve eserlerinde onu yansıtmıştır. Sanatçıya bu şekilde bakmak gerek..."

(Yine bu sohbette, kayıt altına almadığım fakat aklımda kaldığı kadarıyla sanatçının yaşadığı zaman ve kültüründen etkilenmesine dair: Nasıl ki Osmanlı döneminde Osmanlı kültürüyle yetişmiş ve eser vermiş bir gayri müslimin eseri de Osmanlı eseri ise, sanatçı yaşadığı dönemin ve kültürün doğurduğu ve aynası olan insandır.)

"-Suretler olmadan manalar tecelli etmiyor, öyleyse suret esas oluyor. Resimde renk surettir. Resim, resimle dünyayı kavramak. Resmin meseleleri ile felsefenin meseleleri birbirinden farklı değil. Matematik için de öyle. Matematik felsefenin sayılarla yapılışdır. Her lisan gibi, her kültürün ayrı bir matematiği vardır."

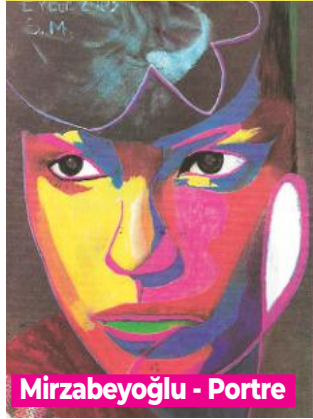
"-Picasso'nun Uyuyan Kadın, Matisse'nin Şapkalı Kadın'ı benim Uyuyan Güzel'im..."

"-Picasso'dan sonra bir sürü o tarz resim yapılmıştır. Belki ondan daha bile güzel eserler de yapılmıştır. Fakat mesele ilk olmak, tarzı ortaya koymak."

"-Hat sanatını hat yapanlar bozdu bir nevi. Devamlı aynı şeyi tekrar ederek, kopyalar gibi bir yere varamazsın. Elbette estetik anlamda kıymetli ve devam edecek bir şey. Ama kendi zamanına uygun forma dönüştüremez, tekâmülünü gerçekleştirmezsen tıkanıp kalıyor, sanat



S. Mirzabeyoğlu - Uyuyan Güzel



Mirzabeyoğlu - Portre

değil zanaata dönüyor iş. Bunları kendine has şeylerde kullanabilirsin ama taklitten öteye bir şey olmaz."

"-Sefine'deki resim... Yelkenli gemiye benziyor. Salih yazıyor. Türkiye'de bizim resmin çekirdeğini oluşturabilir. Bahsettiğim yeni form oluşturmak, tekâmül noktasında sıçrayışı gerçekleştirmeye misal olabilsin diye..."

"-Kufi Hat... İlla ki



Picasso - Ağlayan Kadın

Allah yazmaya gerek yok. İsim vs. kullanılabilir. Hat onun gibi olabilir. Hat resmi yaparken saygıdan dolayı hareke kullanmıyorum. Harflerle resim yapmak değil, resim olarak belirli bir form içinde kullanmak. Eski hat sanatı gibi değil yani. Yeni form içinde estetik ve yeni şekilde resim..."

"-Her şeyi bilir, teknik, renkler, perspektif vs. Ama yine de bir şey

eksik kalır. Hayal gücü... Zanaat olması iyidir de, ona takılıp kalmak ve bütünü unutmamak gerek. Yani aşmak... Bob Ross aynı tekniği yapıyor, iyi bir zanaatkar gibi ama tıkanık... Yine de resmi avama sevdirdiği için kıymetlidir Bob Ross..."

Ama en önemlisi sanatta ve edebiyatta, politikada ve diğer müsbet ilimlerde yani aslında her iş ve oluştta esere bakarken eser sahibinin kim olduğuna bakmak...

"Sanatçının kim olduğu yaptığı eserden daha kıymetlidir." der Mütefekkir. Kaidenin içindeki istisnalarıyla, genel olarak böyledir.

Bu mesele üzerinde düşünürken aslında bu sözün "niyetle taçlanan amel" meselesiyle alakasını fark ettiğim zaman kafamda oturmayan noktalar oturmuştu.

Deli divane şekilde safın en önünde kılıç sallayıp, cengaverlikte en üst seviyeye çıkan; ama niyeti "Medine'deki hurma bahçelerini korumak" olan ve bu yüzden heba olan insan örneği...

Ne yaparsan yap, en başın başında niyetin halisliği ve nispet noktası kıymetli kılıyor fiilleri. Niyet bir tarafıyla her şeyi belirleyen, diğer tarafıyla arkasına sığınarak yanlışın meşrulaştırılmak istenildiği bir şey.

Eserin çok güzel olabilir, savaşın çaban mücadelen... Ama niyetindir onu cevher yapan. Ve senin tekâmül yolunu açan...



Hem İslam tarihine hem modern dünya tarihine baktığımızda hakikatin iptaline yönelik savaşlar çok çeşitli metotlarla yapılmış, hak ya yok edilmeye ya da tahrip, tahrif, tevil, tebdil yoluyla çürütülmeye, tanınmaz ve işlevsiz hale getirilmeye çalışılmıştır. Bunun en bariz misali, Yahudilerin İncil'e ve İsevilik'e ettikleridir. Evvela açıkça İsa Aleyhisselam'a karşın mücadele ettiler, neşrine mâni olamayınca mânâsını bozmaya çalıştılar ve başardılar.

Aynı operasyon milel-nihal harbi olarak hep devam etti. Bâtıl ve ehli, yok edemeyeceğini anladığı her türlü hakikati reforme ve deforme etmek ile saf dışı etme operasyonunu sürdürdü. Misal bugün Nusayrılık diye bilinen gulat-ı Şiadan olan sapkın güruhun kurucusu aslında ehl-i sünnet bir alimdi, güruh-u rafizi kaçkın Kızılbaş Safeviler'in kurucusu Şah İsmail'in dedesi öpöz bir Sünni ve hakiki bir tarikat şeyhi idi. Artık tamamen zenadıkadan olan Bektaşilerin piri gerçek bir ehl-i sünnet âlimi ve mücahid olan Hacı Bektaş-ı Veli idi. Ama bugün bu yapıların kurucuları ile irtibatları ortadadır, izahtan varestedir.

Aynı şey, bu ülkede rejim tarafından icra edilmiş/ediliyor ve Sünnî paradigma; siyasi ve ictimai kaidelerden, ahkamdan arındırılıp âdetâ Hristiyanlık gibi sadece ruhani bir hale getirilmeye çalışılıyor. Hatta bunu resmî olarak da uyguladılar. Hilafetin, Şeriyye ve Evkaf Nezaretinin kaldırıldığı sabahın öğleninde kurulan Diyanet İşleri Başkanlığının 1924 Nizamnamesinde çok net olarak ifade ediliyor: "Diyanet İşleri, sadece ibâdat sahasında yetkili olup, ukubât ve muamelât sahasında söz

YOK EDEMEZSEN ÇÜRÜT!

HARUN ÇETİN

hakkına sahip değildir." Bu ne demek? Yani dinin üçte ikisi iptal demek! Zira fıkıh; ibadat, muamelat ve ukubattan müteşekkildir. Yani dinin kurumsal yüzü olan şariat lağvedildi demektir. Tabii her sene Diyanet'in kuruluşunu kutlayan binlerce din görevlisinin; aslında neyi alkışladıkları hatırlatılmalı ve hatta akıbetleriyle alakalı korkutulmalı.

Şariatın lağvedilmesine karşılık onlarca alim ve mütefekkir çeşitli yollarla muhafet etmiş, farklı usullerle din-i mübinin yeniden ikamesi için kelle koltukta savaşmışlardır. Yazı uzamaması için misaller vermiyorum.

İşte bu cihadın mühim simaları yukarıda zikrettiğimiz gibi ya idamla, suikastla yok edildi ya da davaları kendilerinden sonra tanınmaz hale getirildi. Bazı tasavvuf büyükleri, en cebabir devirde sakal ve sarıktan ödün vermezken, sonradan gelen takipçileri bu iki sünnete savaş açtı, bazı

tarikât ehli sırf Allah için kıyam ettiklerinden dar ağacına gitmeyi şeref sayarken, onların takipçileri hem evvelden hem şimdi ulus devlet yapısına bırakın karşı gelmeyi tenkit etmeyi bile caiz görmediler, buna dini kılıflar uydurdular, hatta onlarca sene rejim tarafından hapishanelerde işkenceler altında inleyip İslam adına zulme uğrayanlara bırakın yardım etmeyi selam vermeyi bile fitne olarak gördüler. Yollar, yolcular eliyle bozuldu.

Ve şariatın devlet ve nizam boyutunu ele alanlardan iki kişi ve eserleri de aynı suikaste tâbi tutuluyor ve dehşet operasyonlar yapılıyor. İlki Necip Fazıl Kısakürek ikincisi ise Salih Mirzabeyoğlu. Rabbimiz şu cümleye kadar zikrettiğimiz bütün büyüklerimize rahmet eylesin.

Necip Fazıl Kısakürek, elbette çok büyük şair ve edip. Ama bizim için kıymetli olmasının sebebi bu mudur? Çile'si elbette mükemmeldir ama asıl ideolocya Örgüsü



uğrunda çilesi mukaddestir. Merhum Necip Fazıl'ı beden ve fikren yok edemeyince, devrin ahkamu's-sultası niteliğinde olan Başyücelik fikrini ve ihtilal metodunu bastırmayınca çok sinsi bir oyun tertip edilerek onu bu ülkenin gençlerine sadece şairlik yönüyle tanıtmaya girişiminde bulundular ve hatta bu onun düşmanı olan rejim tarafından tahkim edildi. Artık her yerde, her okulda, her kütüphanede onun şiirleri ve tiyatroları konuşuluyor, faiz ve fuhuş reklamı yapan gazeteler, TV'ler ondan bahsediyor hatta adına ödüller veriyorlardı. Bu büyük bir başarıydı ama küfrün hanesine ve faidesine!

Şimdilerde aynı operasyona yaşım itibarıyla bizatihi şahit oluyorum, görüyorum. Merhum Salih Mirzabeyoğlu ve eserleri hakkında söz söyleyecek mevki ve

Salih Mirzabeyoğlu'nun söylediği en temel hakikatler İslam'ın devletsiz, devletin İslamsız olmayacağı, İslam ahkâmının olmadığı devletin Müslümanların devleti olması ve bu uğurda her türlü mücadelenin İslam gençlerinin boynuna vacip olduğudur. Şeriatın bir kısmının iptaliyle tamamının iptalinin aynı şey olduğu gerçeğini çok net ifade etmiştir. Bu uğurda şekli muhtevası uzun olan ihtilal dahi her şeyi, her seçeneği sunar.

makamda olmadığım gibi izah, tefsir, tevil edecek kadar haddim, bilgim ve uğrunda geçmiş senem de yoktur. Ama ben de birçok talebe gibi zahiri ilme, şer'i şerife ve fıkha hususen değer veren acizane biri olarak onun rejimle olan mücadelesi, ortaya koyduğu nizam talebi ve şekli, talep etmede ihtilal gibi ayağı tam fıkha ortasına basan müktesebatı görüp öğrenince tanıdım. Lamı cimi olmayan, şeriat deyince tevilsiz, eksiltilmemiş bir ahkam, akide deyince Sahabilerin Rolü ve Manası'nda ortaya koyduğu şedid tavır, devlet, sosyal-siyasi sistemler ve nizam deyince Başyücelik Devleti'nde, ideolocya ve ihtilal'inde ve sair pek çok eserinde net ifade ve sistem müdaafası Mirzabeyoğlu'nun, 9. asırda İmam Maverdi'nin hem Abbasiler hem Gazneliler hem Selçuklular tarafından itirazsız kabul edilen otoritesine benzeyen bir nizami otoritesi olduğunu birileri anladı. Anlayanların bir kısmı menfi manada, bir kısmı müspet manada. Biz bu yazıda menfi manada anlayıp ona karşı alenî harpeden ve cezaevinde senelerce hapseden, telegram vesair işkencelerle yok etmeye çalışanlardan bahsetmeyeceğiz. Bu yazının mevzuu, müspet manada anladığını iddia edenlerden bazılarının Mirzabeyoğlu'nun davasına ettikleri ve menfi cephede yer alanların ekmeklerine nasıl yağ sürdükleridir.

Salih Mirzabeyoğlu'nun söylediği en temel hakikatler İslam'ın devletsiz, devletin İslamsız olmayacağı, İslam ahkâmının olmadığı devletin Müslümanların devleti olmadığı ve bu uğurda her türlü mücadelenin İslam gençlerinin boynuna vacip olduğudur. Şeriatın bir kısmının iptaliyle tamamının iptalinin aynı şey olduğu gerçeğini çok net ifade etmiştir. Bu uğurda şekli muhtevası uzun olan ihtilal dahi her şeyi, her seçeneği sunar. İşte bu kadar aşikâr duruşu olan bir mütefekkir vefatından sonra üç operasyonla saf dışı edilmek istenmektedir:

1-Salih Mirzabeyoğlu ve davası, rejimi muhafaza etmek isteyenlerin karanlık emellerine ister bilerek ister bilmeyerek alet olan bir takım takipçisi tarafından batı felsefesini çok iyi bilen bir felsefeci gibi takdim edilmeye çalışılmakta, hatta bazen şeriatı umursamayan halleriyle aslında Mirzabeyoğlu'nun sadece felsefe yoluyla bir şeyler yapmaya çalışan biri olduğu ima edilmektedir. Halbuki onun çok iyi felsefe bilmesi ve tüm sistemlerin künhüne ve lügatine hâkim olması, asıl vurgusunun önüne geçemez, hayatında iken geçmemiştir. Eğer geçseydi kitapları cezaevinde değil boğaz manzaralı bir yalıda yazardı ve ödüller alırdı. Üstad'a yapılan şairlik muamelesinin aynısı.

2-Salih Mirzabeyoğlu'na ve eserlerine Gizli İlimler Hazinesi kitabı muamelesi

yapanlar eliyle iş resmen ebced, ilm-i huruf, yıldızname, gaybden haber vermek etrafında döndürülmekte, sadece Mehdi telakkisiyle koskoca dava zahirden alınıp batniliğe evrilmeye çalışılmaktadır. Bunlardan bazıları Şiilerin kaynaklarından -güya- hadis paylaşımları, Şii telakkilerini ehl-i sünnet diye yutturmaya çalışmaları ne korkunçtur. Düşünün, Mirzabeyoğlu ve Şiiler!!!

3-Birinci maddede rejimi kuran ve tahkim eden jakoben laiklerin arzularını yerine getirip davayı pasifize etmek isteyenleri beyan etmiştik. Bu üçüncü operasyon ise neoliberal muhafazakârların teknesinden doyanların, onun şedid duruşunu yumuşatmaya, devlet tanımını teville liberalleştirmeye, şeriat, ahkam, nizam ve ihtilal fikirlerini yontmaya çalışmasıdır. Sanki şeriat gelmiş ve Başyücelik devleti kurulmuş gibi, yalan makinası olan siyasetçilere tam bir itaat ve beyat beklemekteler ve buna itiraz edenleri çeşitli yaftalarla hedef göstermektedirler. İbda diyalektiğini parti tüzüğü gibi göstermek isteyen, adeta parti gençlik kolları gibi tepkiler veren bu kişiler; Kendileri davanın kuru ekmeğinin izzeti yerine, pohpohlanarak öne çıkma, üç beş kitap satarak sahte dava adamlığı zilletine talip olmuşlardır.

Üç grubun ortak özelliği, fasid tevilleriyle yolu bozmak ve kutta-i tariklik yapmak yani davaya giden yolları kesmek, oturmak "bu yol benden sorulur aga" edasıyla gençleri davadan uzaklaştırmak. Sizin bilmediğiniz pek çok genç müderris var; sadece nizam ve ihtilali davasına hayran olan. Veya sahabe müdafaasına hayran olan veya rejimi direkt hedef alışına âşık olan. İşte bu üç grup, bu gençlerin bu davaya ulaşmasına resmen mâni olmak için ellerinden geleni yapmaktadır.

Merhum Mirzabeyoğlu'nu, jakoben laiklere, liberal hainlere kurban etmek için yarışan bu operasyon piyonları bilmelidirler (aslında biliyorlar); Mirzabeyoğlu'nun kalemi kılıçtır hem de kınından çıkmış ve bedeli ödenmiş bir kılıç. Üstad'ın ve Mirzabeyoğlu'nun kitaplarından pasajlar paylaşarak, hak sözle bâtil davalara hizmet eden tahtadan kılıçlarınız gibi değil, küfür tarafından yok edilmek gaye edinilmiş bir mütefekkirin kılıcı. Mirzabeyoğlu'na dayanıp Hazret-i Muaviye'ye dil uzatanlarla aynı sofrada oturulmaz, onun ismiyle Şiilik aynı cümlede terkip olunmaz, ondan mülhemmiş gibi gözükerek şeriata, fıkha, ulemaya dil uzatılmaz. Onun davası; 14 asırlık nizam-ı âlemi deforme ve reforme etmeden, Sünnî Paradigma ve Sünnî Diriliş adına ve aşkına hayatını da mematını da feda etmek, ibka eylemektir.

İsmailağa'nın muhafızı: ŞEHİD HIZIR ALİ MURATOĞLU

SAİD BULUT

Şehid Hızır Ali Muratoğlu Hoca'nın hayatını anlatmadan önce, İsmailağa camiasının önemine değinmek gerekiyor. İsmailağa camiası Nakşibendîye tarikatının Halidiye koluna bağlı köklü bir camidir. Kamili Mürşidi Mahmut Efendi Hazretleri Kudduse Sirruhu, İsmailağa camiasını mânâ olarak öyle bir noktaya getirdi ki, Türkiye'de ve dünyada çok aktif bir cemaat hüviyetine, misyonuna erişti. Türkiye'de bulunduğu konum itibarıyla de kritik bir noktada yer alıyor. İslam dünyasında merkez Türkiye, onun merkezi İstanbul ve merkezinde Fatih Suriçi yer almaktadır. Fatih Suriçi'nde de aktif ve oradaki Müslümanların gönlüne dokunan camia İsmailağa'dır. Vatikan'ın ekümenik projesine karşı en büyük engel de İsmailağa camiasıdır. Fatih Suriçi'nde evlerin hepsini alıp, orada Hristiyanlığı tekrar bir güç olarak konumlandırmak istiyorlar. Buradaki hocaların yaptığı vaazlar, Mahmud Efendi Kudduse Sirruhu Hazretlerinin telkinleriyle başarıya ulaşamadılar.

Ayrıca dinlerarası diyaloga karşı İsmailağa'dan çok sert vaazlar verildi. FETÖ'nün gerçek yüzü Müslümanlara anlatıldı. İsmailağa camiasında kilit konumunda olan hocalar da işte bu süreçte, bu sebepten şehit edildi. Yerlerine kökleri Batı'da olanların menfaatlerine zararı dokunmayacak isimleri parlatmak için!.. FETÖ-CIA ortaklaşa operasyonlar gerçekleştirdi. Mahmud Efendi Kudduse Sirruhu Hazretlerinin iki damadı

olan Hızır Ali Muratoğlu Hoca ve Bayram Ali Öztürk Hoca şehit edildi. FETÖ'nün yayın organı Bayram Ali Öztürk Hoca'yı hedef haline koyarak şu manşeti bile atmıştı: "Yanlış hoca şehit edildi, hedef BA idi!"

Hızır Ali Muratoğlu Hoca ve Bayram Ali Öztürk Hoca'nın vaazlarında söylediklerinin ortak noktasında şunlar ön planda:

Antiemperyalist söylemleri,

Amerika ve İsrail karşıtı sert mesajları, FETÖ ve dinlerarası diyaloga karşı amansız mücadele içeren sohbetleri, Kemalist düzene karşı hakkı haykırmaları, samimi ve mücahit Müslümanlara canı gönülden destek vermeleri, sapkın yolda olan insanları hak çizgiye getirme çabaları, Sünnete olan muazzam bağlılık ve ilmiyle Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesselemin hukukunu savunarak reformistlere fırsat vermemeleri...

Bu iki hocanın şehit edilmesinin en önemli sebebi, İsmailağa camiasının içini boşaltarak tamamen işlevsiz hale getirmektir. Düşünün İsmailağa camiasının ve Ehlisünnet Müslümanların en sevdiği iki hoca, Mahmud Efendi Kudduse Sirruhu Hazretlerinin damatları şehit ediliyor. İsmailağa camiasını pasifize edip tamamen Kemalist zihniyetin istediği tipte hocaların ön plâna çıkarılmasının yolu açılıyordu. O günden bugüne İsmailağa camiası bu tehlikelerden kendisini ne kadar korumuştur, tartışılır. Son olarak Hızır hocanın hayatına gelmeden şunu da ekleyelim:

Malumunuz olduğu üzere ilim sahibi olmanın yanı sıra sohbet kabiliyetini haiz olmak üstün bir meziyettir. Bilhassa yüksek seviyedeki ilmi mesâilî, âvâmın anlayabileceği seviyeye indirgeyerek anlatabilmek, bu alanda maharet isteyen bir yetenektir. Hızır Hoca bu konuda da pek mahir idi. Ayrıca güler yüzü, yumuşak tavrı ve tesirli üslubuyla cemaat tarafından da çok sevilirdi. Cemaatinin sayısı imamlık vazifesine ilk başladığı günlerden sonra hızlı artış gösterdi ve bunun üzerine cami genişletildi.

Mahmud Efendi Kudduse Sirruhu Hazretleri, Şehit Bayram Ali Öztürk Hoca ve Şehit Hızır Hoca'nın Büyük Doğu-İbda camiasına son derece muhabbetleri bulunmaktaydı. Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun cezaevinden çıktıktan sonra Mahmud Efendi Hazretlerini ziyareti, Mahmud Efendi'nin Kumandan'a dualar etmesi malum. Şehid Bayram Ali Hoca'nın İbda camiasının dergilerinde yazılarının olması, destek vermesi de bilinen bir husus. Şehid Bayram Ali Hoca, Şehid Hızır Hoca ve İsmailağa camiasını Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun, "Nakşi sırrıdır kavgam" düsturuyula değerlendirmemiz icap eder. Bu girizgah ile birlikte Şehid Hızır Hoca'nın Nakşî sırrı ile bütünleşip şehadetle sonuçlanan hayatına gelelim:

İslâm davasının şuurlu büyüklerinden biri olarak



şehadet mertebesine erişen müminler arasına adını yazdıran Hızır Ali Muradoğlu Hocaefendi 1942 senesinde Rize’de doğdu. Babası, balıkçılıkla uğraşan Yakub Efendi, annesi ise Hamdiye hanımdır.

Şehit Hızır Efendi’ye ‘Hızır’ ismi, ailenin karşılaştığı ilginç bir olay üzerine verilmiştir. Anlatıldığına göre; Şehid Hızır Hoca doğduğu sene bölge halkı ciddî şekilde yokluk çekmektedir. Ramazân-ı Şerîf ayının yakın olması, geçim sıkıntısı çekmekte olan Yakub Efendi’yi tedirgin eder. Ramazân-ı Şerîf’in ilk gecesi, hiç hesapta olmayan bir şekilde bölgenin hayırseverlerinden biri kendilerine uzun bir müddet yetecek kadar erzak yardımında bulunur. Bu hâdisenin gerçekleşmesinin üzerinden birkaç gün geçtikten sonra dünyaya gelen bebeğe aile, bu yardım vesilesiyle ‘Hızır’ ismini verirler.

Hızır Efendi’nin hassasiyetleri küçük yaşlarında arkadaşları arasında fark edilir. Akranları arasında edebi ve hayâsıyla temayüz eder ve kendisine ‘molla’ diye hitap etmeye başlarlar. Onun bu hassasiyetlerinde hiç şüphesiz ailesinin de büyük bir payı vardır. Balıkçılıkla uğraşan ve çevrede mertliği ve cömertliğiyle tanınan babası, namazlarını aksatmayan ve çocuklarını yaz aylarında Kur’ân öğrenmeleri için kursa gönderen biridir. Hızır Efendi kursa başladığı ilk günlerden itibaren mahalledeki cami imamının dikkatini çeker ve İmam Efendi kendisiyle yakından ilgilenir. Hızır Efendi’nin tefekkür ufku çocuk yaşlarda dahi son derece yüksekti. Annesinin kendisini yıkamak için hazırladığı suya dokunduğunda: “Anneciğim cehennem de böyle sıcak mı olacak?” şeklindeki suali, onun gelecekteki fikrî derinliğine de bir işaretti.

Tertip ve düzen konusundaki hassasiyeti kendisini, okul hayatında da başarıya götürdü. İlkokul, Ortaokul ve Lise eğitimini Rize’de başarıyla tamamladıktan sonra Tıp Fakültesinden mezun bir doktor olabilmesi için ailesi tarafından İstanbul’a gönderildi. O dönem fakültelerin merkezi sınav sistemiyle değil de kendi sınavlarıyla öğrenci kaydettikleri dönemdi ve Hızır hoca bindiği otobüsün arızalanması sebebiyle Tıp Fakültesinin imtihanına katılamadığından Edebiyat Fakültesine yönelip ve bu fakültenin Arapça-Farsça bölümüne kaydoldu.

Edebiyat Fakültesi öğrencisi olan Hızır Efendi (Rahmetullâhi Aleyh) Küçükmustafapaşa’da ikamet etmekte ve namazlarını Gül Camii’nde kılmak-

tadır. O dönem Gül Camii’nde ‘İmâm-ı Âzam’ unvanıyla bilinen Nuri Erkan Hoca imamlık yapmaktadır. Hızır Hoca bir gün Nuri Erkan Hocaefendiye kendisinden Arapça öğrenmek istediğini söyleyince, Nuri Erkan Hoca bu teklifi, onun da kendisine okul derslerinde yardımcı olması şartıyla kabul eder. Hızır Efendi’nin müstakbel şeyhi ve kayınpederi Mahmud Efendi Kuddise Sirruhû Hazretleriyle tanışması da Nuri Erkan Hocaefendi vasıtasıyla gerçekleşir. Halk arasında meşhur olan: “Sabah namazını kırk gün Fatih Camii’nde kılan Hazreti Hızır (Aleyhisselâm)’ı görür” sözündeki müjdeye bağlı olarak kırk sabah Fatih Camii cemaatine devam eden Hızır Efendi’nin omzuna kırkinci sabah birisi dokunur ve: “Aradığın Hızır, İsmailağa Camii’ndedir!” dedikten sonra uzaklaşarak kaybolur. Bu hâdisenin ardından Hızır Hoca artık varması gereken adresten emin olur ve Mahmud Efendi Kuddise Sirruhû Hazretlerine intisâb eder.

Hızır Hoca, Mahmud Efendi Kuddise Sirruhû Hazretlerinin rahle-i tedrisinde İslâmî ilimler eğitimine devam ederken ilim yolunda ilerlediği gibi seyr-i sülûk yolunda da kısa sürede çok mesafe kat eder.

Üniversite yıllarında, kınayanların kınamasına aldırmaksızın İslâm kisvesine bürünür ve fakültede mescit bulunmamasına ve birtakım tepkilere rağmen namazlarını edâ etmekten geri durmaz. Kendisini tekkeye verir. Vaktini tekkede ilim, ibâdet ve amelle geçirir.

Hızır Hoca İsmailağa Camii’nde ders mütalaasında bulunduğu bir sırada Mahmud Efendi Kuddise Sirruhû Hazretleri gelerek kendisine: “Hızır Hoca, kızımı sana veriyorum.” diyerek ayrılır. Bu büyük nimet karşısında Hızır Hoca secdeye kapanır ve sevinç gözyaşları döker. Bu hâdiseyi sonraki yıllarda da hatırladıkça gözlerinin dolduğu anlatılır. Hızır Hoca 1968 senesinde 26 yaşındayken Mahmud Efendi Hazretlerinin merhûme kerîmesi Fatma Hanım’la nikâhlanır ve bu evlilikten Ali Haydar ve Âişe isminde iki evlat dünyaya gelir.

Tedris faaliyetleri ve Mahmud Efendi Hazretleri’nin talimatları doğrultusunda tarikat hizmetlerini de sürdürmekte olan Hızır Hoca, 1991 senesinde Çukurbostan Camii’nde imamlık vazifesine başlar. Mahmud Efendi Hazretleri’nin bulunmadığı zamanlarda ya da sair sebeplerle sohbetlerini gerçekleştiremediği günlerde ona vekâletle sohbetleri sürdürür.

Malumunuz olduğu üzere ilim sahibi

olmanın yanı sıra sohbet kabiliyetini haiz olmak üstün bir meziyettir. Bilhassa yüksek seviyedeki ilmî mesâilî, âvâmın anlayabileceği seviyeye indirgeyerek anlatabilmek, bu alanda maharet isteyen bir yetenektir. Hızır Hoca bu konuda da pek mahir idi. Ayrıca güler yüzü, yumuşak tavrı ve tesirli üslubuyla cemaat tarafından da çok sevilirdi. Cemaatinin sayısı imamlık vazifesine ilk başladığı günlerden sonra hızlı artış gösterdi ve bunun üzerine cami genişletildi. Huşûya yardımcı olması açısından cami içine bir havuz yaptırıldı ve bahçesini de Hızır Hoca elleriyle güller ve çiçeklerle donattı; bu çiçeklerin bakımıyla da itinayla bizzat ilgilendi. Hızır Hoca ulemânın tıpkı ilim gibi Peygamberler (Salavâtullâhi alâ Nebiyyinâ ve aleyhim ecmâ’in)’den tevârûs ettiği tebliğ, emr-i bi’l-ma’rûf mesleğinde de özverili bir kimse idi. Bu amaçla Avrupa’nın da birçok ülkesine ziyaretlerde bulunmuştur.

Hızır Hoca şehadeti çok arzuları. Şehadet mertebesi Kur’ân-ı Kerîm’e îmân eden mü’minlerin arzu ettiği bir mertebedir. “(Habîbim!) Sakın ha Allah yolunda öldürülmüş olan kimseleri ölümler sanmayasın! Bilakis dirilerdir; Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar.” âyet-i kerîmesi bu arzunun temelini teşkil eder. Bu arzu alelâde bir arzu değil; “Andolsun ki; gerçekten siz ölmeyi, daha ona kavuşmanızdan önce kesinlikle arzulamıştınız. Şimdi ise haki-katen onu gördünüz ve hâl-i hazırda siz bakmaktasınız (peki bu durumda niye geri döndünüz, şehidlik isteğinizde sâdık-sanız, peygamberinizle birlikte niye sebat etmediniz?)” âyet-i kerîmesinde vurgulandığı gibi, sadece dilde kalmayıp kalp-zihin bütünlüğünde içselleştirilerek samimiyetle istenmesi gereken bir mertebedir.

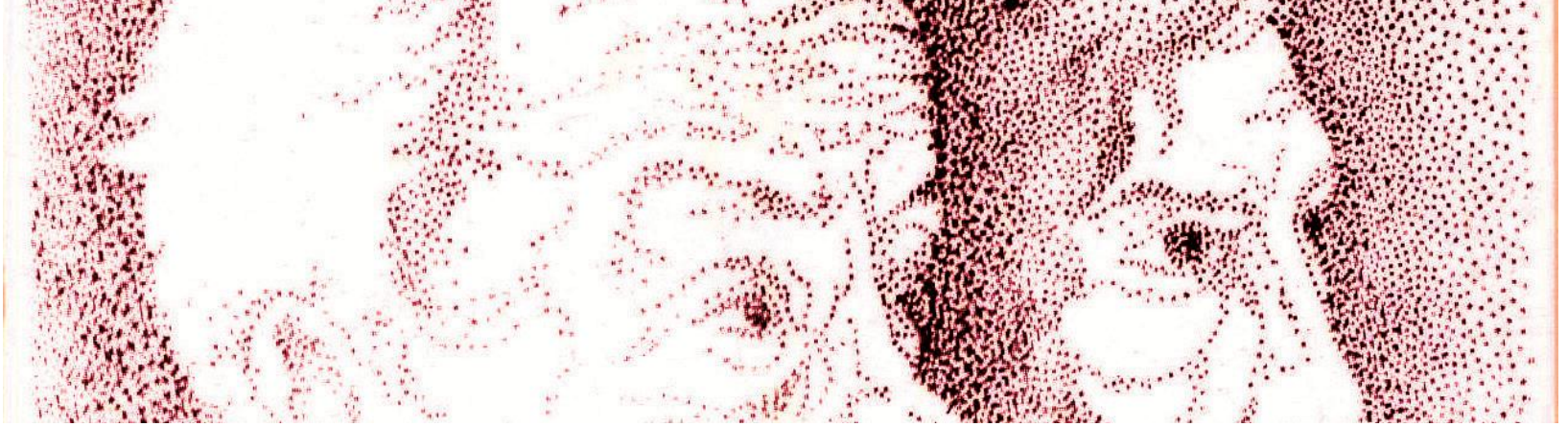
Hızır Ali Muratoğlu Hoca 17 Mayıs 1998’de İsmailağa Camisinde ders verirken bir hain tarafından şehid edildi. Şehadet makamına erişti. Şehadetinin üzerinden 24 yıl geçmesine rağmen halen Hızır Ali Muratoğlu ve Bayram Ali Öztürk cinayetleri aydınlatılmayı bekliyor. Bu yazı hasebiyle Şehid Hızır Ali Muratoğlu Hoca’yı, Şehid Bayram Ali Öztürk Hoca’yı, Abdulmetin Balkanlıoğlu Hoca’yı ve diğer tüm din büyüklerimizi rahmetle anıyorum.

Mayıs ayı vesilesiyle Üstad Necip Fazıl Kısakürek’i ve Kumandan Salih Mirzabeyoğlu’nu rahmet, minnet, hasret ve gıpta ile yâd ediyorum.

Yolunuz Yolumuzdur!

BEN'DEKİ SEN-SEN'DEKİ BEN: NECİP FAZIL'LA BAŞBAŞA

ABDULKERİM KİRACI



“Necip Fazıl'la Başbaşa” eseriyle anlatmaya çalıştığımız mevzular, bir filmin parçası hükmündedir. Kitap boyunca ahlaktan sanata, hukuktan siyasete, kültürden felsefeye yayılan çok geniş bir yelpazedeki farklı konularda, bütünlüğe nispetle hükümler verilmiş, kendine has düşüncelere varılmıştır.

İslam coğrafyası 18. yüzyıl sonu ve 19. yüzyıl başından itibaren Avrupalılar tarafından, tarihinde görülmemiş bir şekilde işgal altındadır. Bu süreci geçmiş işgallerden ayıran en önemli husus ise siyasi-askeri alanla sınırlı kalmayıp yerel kaynakların sömürülmesi yanında kültürel hasar ve düşünce dünyasının tahrip edilmesini de kapsamaktadır. Yıllar geçtikçe bu tahribatın sonuçları gün yüzüne çıkmakta ve en önemli izi ise Müslüman zihinlerde olan “parçalanmışlıkta” kendini göstermektedir. Artık Müslüman fert için geçmişten gelen miras, mevcut konum itibarıyla bir şey ifade etmez hâle gelmektedir. Bu durum Müslümanları, yeni bir arayışa itmiş ve 200 yıllık süreçte farklı çözüm önerileri getirilmiştir.

Üstad Necip Fazıl'ın, “*hakkımda yazılmış tek harika kitap*” yorumunu yaptığı “Necip Fazıl'la Başbaşa” eseri, Büyük Doğu'yu esas alarak, Mutlak Fikir'i, İslâm'a muhatab “*Bütün Fikir*”in gerekliliğini anlatır. “Parçalanmış zihin” sorununu fark edip, gerekli çözümü sunma konusunda Salih Mirzabeyoğlu istisnai bir konumda durur. Tespit ve çözümünde Büyük Doğu'ya nispetle düşünen Mirzabeyoğlu, bu temel üzerine açıklamaları yapar ve İBDA düşüncesini

şu şekilde ifadelendirir: “*Büyük Doğu, insanın hadiseler karşısında “nasıl?” tavrını temsil eder. İBDA ise hadiselerin “niçin?” boyutu ile ilgilenir ve bu sorunun Büyük Doğu'ya nispetle açılımını yapar*”. Yani Kumandan Mirzabeyoğlu yapmış olduğu fikri yolculuk neticesinde içine Büyük Doğu'yu da alan kapsamlı bir “*ideolocya*” ortaya koymuştur. Büyük Doğu'nun en temel yöntemi olan sentezciliği üstlenir ve Büyük Doğu'nun gayesi olan “İslam Tasavvufu ve Batı Tefekkürü” ikiliğinden ikinci birincinin önünde hesaba çekerek yeni “*terkip*”ler ortaya koyar.

Birçok başlığı barındıran kitabın ana mevzusu, İslâm aleminde, “dünya görüşü” fikrinin, “her örgüsü tezatsız” bütün bir fikir olarak kavranıp, açıklanamamasıdır. Örnek olarak sanayi girişimlerini ele alan Mirzabeyoğlu, bu yolla İslâmî bir atılım yapmak isteyenleri eleştirir. Diğer kültürlerden alınıp, içeriğine nüfuz edilmeyen her “ürün”ün, içine girdiği “kültür bütünü” bozacağı muhakkaktır. Bu nedenle taklide dayalı “Batı'nın iyi yönlerini alalım ve kötü taraflarını bırakalım” fikri, hatalı bir düşüncedir. Çünkü her “teknik ürün” belli bir dünya görüşünün sonucudur. Bu konunun daha

iyi anlaşılması için “atların, Kızılderililerin hayatlarına etkisini” örnek vererek, dışarıdan alınan ve hesabı yapılmayan her yeniliğin zararlarının nereye kadar varacağını tahmin bile edilemeyeceğini, bunların muhasebesini yapacak bütüncül bir anlayışın ortaya koyulmasının zaruri olduğunu belirtir.

Mirzabeyoğlu, mevcut durumun tespiti yanında, “nasıl bir çözüm gerekir?” sorusunun cevabını da verir. Bunu şu şekilde dile getirir: “*Ağır sanayi (endüstriyi) kurmadan önce, ağır sanayiye doğuracak mücerret idrak zemininin müsbet ilim dallarının EDEBİYYAT'ı lazımdır ki, gerek doğuş, gerek değer, gerekse ihtiyaç olarak bu idrak, “ruh”a mukavemet eden varlığı kavrama çilesini belirten “mücerret idrak-mücerret fikir”in yolda bıraktıklarıdır* [fıkrî buluşlarıdır. A.K.]”. Mirzabeyoğlu, “müspet ilim” olarak ifade ettiği “insanın varlığa şekil verme” bahsinden önce, bunun “edebiyatı” olarak isimlendirdiği fikri zemini üzerine düşünülmesi gerektiği söyler.

“Nasıl bir fikir?” sorusunun cevabı alınmak isteniyorsa şayet, öncelikle şu soru açıklanmalıdır: “İnsan nedir?”

Diyaloglar halinde kapsamlı tahlillere girilerek insan ve varlık üzerine temel meseleleri ele alan Mirzabeyoğlu, kendine has üslubu ile farklı sentezler yapar. “Peşin fikir”ler üzerinden yürüyerek, insanın ruhî ve bedenî iki yönünü ortaya koyar. Bu ulaştığı sonuç, inşa edeceği düşünce yapısının esası olacaktır. “Ruhî” olan devreye girdiği anda “ilahî” olan da ortaya çıkar. İşte burada “İBDA” düşüncesinde çok önemli bir yere sahip olan Tasavvuf devreye girer. Ruh hakkında söylenecekler bu kaynaktan beslenerek aktarılır. Burada vurgulanması gereken diğer bir husus ise, yapılan açıklamaların Müslümanlar ile sınırlı kalmayıp, cihanşümül olmasıdır.

Ruh’un insan faaliyetleri üzerindeki doğrudan etkilerini “*bedahet*”ler (isbatı kendinde, apriori hakikat, aksiyom) halinde ortaya koymaya başlayan Mirzabeyoğlu, bunlar ile insan ve hakikat ilişkisine geçer. Her insan kaçınılmaz şekilde bir “şeye” iman eder; bu durum “peşin fikir” olarak ifade edilir. İnsanın yaptığı her araştırma, aslında “imani” tasdiklemek içindir. Burada birey tek başına olmayıp toplumun eğitim, ekonomik, siyasî vb. gibi durumu doğrudan etkin olan şeylerdir (“*Yamyam kabilesinden Einstein çıkmaz*” gibi). Her medeniyetin de bir “*ideolocya*”sı vardır. Burada Mirzabeyoğlu’nun “*ideolocya*” kavramına yüklediği anlam “*fert ve toplum arası inanılan ve bağlanılan fikirler manzumesi*”dir. Her insanın inandığı bir “şey” ve ideolocyası (farkında olmasa bile) varsa eğer, kendine ait bir hakikat algısı olacaktır. Ama akla önemli bir soru gelir: Her insanın hakikatinin kendisine olduğu bir yerde, miyar alacağımız, “mutlak ölçü” olarak ifadelendirdiğimiz, “hakikatin hakikati” olarak neyi kabul etmeliyiz?

“*Gaye İnsan-Ufuk Peygamber*” olarak vasıflanan, mutlak ölçülerin belirleyicisi Hz. Peygamber burada kilit taşı görevi üstlenir. “*Peygamberler olmasa, medeniyetler olmazdı*” ölçüsü ile insanlık için Peygamberlerin önemi ifade edilir. Marksistlerin dediği gibi insan, sonsuz tekrar ile “ilk doğruya” ulaşamaz; çünkü bu durum “doğru” kavramının olmadığı bir yerde anlaşılamazdır. Bu nedenle “ilk doğruyu” ifade eden birisi olmalıdır ve bu da Hz. Âdem yani bir peygamberdir. Zaman ilerledikçe her peygamber insanlığın bir şubesi ile ilgili “ilk-mutlak doğruyu” ortaya koymuş ve bu şekilde “*Gaye İnsan-Ufuk Peygamber*”de bu çizgi nihayet bulmuştur. Buradan yola çıkarak “*inkarcı*”lar da kendilerini bu “mutlak doğru” ile ifade ederler; “mutlak doğru”nun “aksi” şekilde davranmak onlara hayat hakkı tanır.



“Hakikatin hakikati” ve “mutlak ölçü” olan Hz. Peygamber, her “*güzel*”, “*iyi*” ve “*doğru*”nun ölçüsüdür. İnsanın “özü” olan ruh, tasavvuf ile anlaşılır, alet olan akıl ise artık her türlü faaliyete girişebilir. Bu nedenle Batı felsefesi havuzu, verime dönüştürülecek şekilde kullanılabilir hale gelir, çünkü insanın hakikati artık anlaşılmıştır. Artık bundan sonra her ferdin kendi nefis muhasebesine girilerek, bu süreci “içselleştirmesi” gerekmektedir. Çünkü birey topluluğun bir cüz’ü değil, tek başına bir bütündür, “küll”dür; bu nedenle çabası kendisini bağlamaktadır.

Tüm bunlarla birlikte kitapta vurgusu yapılan ve ulaşılmaya çalışılan en önemli şey ise bilmeyi bilici olmak anlamına gelen, *irfandır*. İnsan bir konuda her şeyi bilemeyeceğine göre o konuda kendisine yeteni bilecek kadar bilgisi olması zaruridir. Burada İmam Gazali’nin “*icthiat için kaç hadis bilmeli?*” sorusuna verdiği “*bilmesi gerekeni bildiği kadar*” şeklindeki cevabı, anlatılmak isteneni özetler şekildedir. Kitap boyunca anlatılanların meleke haline gelmesi gerektiği vurgulanır ve ancak bu şekilde “insan şubelerinde” verimli faaliyetler yapılabileceği dile getirilir.

“Necip Fazıl’la Başbaşa” eseriyle

anlatmaya çalıştığımız mevzular, bir filmin parçası hükmündedir. Kitap boyunca ahlâktan sanata, hukuktan siyasete, kültürden felsefeye yayılan çok geniş bir yelpazedeki farklı konularda, bütünlüğe nispetle hükümler verilmiş, kendine has düşüncelere varılmıştır. Ama esas üzerinden durulan mevzu, “*bütün fikir*”dir, diğer bahisler bu meseleye nisbeti üzerinden kısa açıklamalar ile anlatılır. Eserin ana konusu olan “*her fikri, bünyeye şifalı hale getirme*” düşüncesine yazarın kendine özgü fikirleri tutarlı bir şekilde aktarması nedeniyle hedefe ulaşıldığı görülür. Son yıllarda yeni fark edilmeye başlanan “bütüncül/bütünü kucaklayan fikir olmadan anlamlı hiçbir şey yapılamaz” söylemi, 1982’de ilk basımını yapan bu eser ile karşımıza çıkmıştır. Hem teorik hem de pratik zeminde bu düşünce hep dillendirilmiş ve tatbik edilmeye çalışılmıştır. Müslümanların yeni arayışlara girdiği bu dönemde, Salih Mirzabeyoğlu’nun “Necip Fazıl’la Başbaşa” eseri yol gösterici olacaktır.

Kaynak:

Salih MİRZABEYOĞLU, *Necip Fazıl’la Başbaşa*, İBDA Yayınları, 2014, İstanbul.

Salih Mirzabeyoğlu olarak tanıdığımız genç mücahit Salih İzzet Erdiş'i, 1980'lerin başında, Üstad Necip Fazıl Kısakürek vesilesiyle tanıdım. Tercüman gazetesini, yeniden ve o zamanki moda adıyla "dört görüşün gazetesi" haline getirmeye çalıştığımız sırada, Üstad, "Madem gazeteye bir renk ve ruh vermek istiyorsunuz, orada her şeyden önce ihtilal yapmanız gerekir!" demişti. Bu ihtilalin sesi olacak kişi ise Salih Mirzabeyoğlu olabilirdi. Fakat bizim o sıradaki nefesimiz Büyük Doğu'nun sesini yansıtmaya yetecek kadar güçlü olmadı, olamadı ve Salih İzzet ile Ahmet Kabaklı ve Ergun Göze ile yaptığımız birkaç sohbet sonuç vermedi.

Fakat Büyük Doğu ideali, "kendinden zuhur diyalektiği" ile kendi gerçek akıncılarına kavuştu ve genç Salih İzzet, Salih Mirzabeyoğlu olarak önderleşti, bayraklaştı.

O günden beri hep düşünmüşümdür; acaba 1983-1984'de bu bayrağın gönderini Tercüman gazetesine kurabilseydik, Türkiye ve Büyük Doğu Akıncıları bugün nerede olurdu?

Allah Üstad'a, Salih Mirzabeyoğlu'na rahmet, bu kutlu hareketin Akıncılarına nusret nasip etsin.



**HAKKI ÖCAL: NEFESİMİZ
BÜYÜK DOĞU'NUN SESİNİ
YANSITMAYA YETMEDİ!**

**CEMAL TOPTANCI:
MUKADDESATI
MUHAFAZA ETTİLER!**

**ŞAİR MEHMED ARİF:
SALİH MİRZABEYOĞLU,
MÜCAHİD, MUVAHHİD
VE MÜTEFEKKİRDİR**

Savunduğu değer ve ilkeler uğruna büyük bedeller ödemiş, gelecek nesillere yön veren büyük düşünürdür Salih Mirzabeyoğlu. Bizim münevverimiz. Fikir ve eylemleri her daim dipdiri kalacak, mücadele ruhumuzu besleyecektir. Madden ve manen kendisine çektirilen acılar ahirette beraatine vesiledir inşallah. Eserleri ve hayatı nesillere istikamet vermeye her daim devam edecektir.



Üstad Necip Fazıl milli ve manevi cephede mücadele eden bir şahsiyettir. Sistemin nazarında daima suçlu görünmüş ve sürekli tutuklanmış, hapse atılmıştır. Sistem kendi oluşturduğu kurallara uymayarak, insan haklarını çiğneyerek zulümde bulunmuştur. Verdiği mücadele bu necip milletin kendi köklerine sahip, ecdadının yolunda yürüyen, kimseye boyun eğmeyen fakat bunun yanında da en büyük değeri olan mukaddesatını muhafaza etme noktasında mücadele vermiş ve bu hususta eserler yazmıştır. Bu eserleri gençlik üzerinde milli ve manevi büyük bir tesir uyandırmıştır. Bugün bunun emarelerini siyasi arena da görüyoruz. Merhum Salih Mirzabeyoğlu için de aynı şeyi ifade ediyorum. Bugün Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı da hatırlatmak istiyorum. Sadece Türkiye'yi idare noktasında değil, bütün mazlum coğrafyalara kol kanat geren, İslami hassasiyetinden kaynaklanan merhametiyle merhamet eden birisinin de üzerinde Üstad Necip Fazıl'ın elbette deruni bir etkisi vardır. Okudukları eserleriyle, şiirleriyle, konuşmasıyla bunu göstermiştir. İki merhumumuza da bu Ramazan-ı Şerif'te Allah'tan rahmet diliyorum.



**HÜLYA YAZICI:
MİRZABEYOĞLU'NUN
SANAT KONUSUNDAKİ
DÜŞÜNCELERİ
ÇOK ÖNEMLİ...**

Onun duruşu kadar sanat konusundaki düşünceleri de çok önemli bence... Güzel kavramının içeriğinde olması gereken doğru ve iyi gibi bizi beşer iken insan olma yolunda incelten, varlıktaki sanatı, mükemmelliği temaşa etmemizi, hakikatte derinleşmemizi sağlayan ilkeleri idealleştirerek hayatımıza katmazsak, dünyada kötülük ve çirkinlik hâkim olmaya devam edecek. Merhuma Allah'tan rahmet diliyorum.



**DR. VEHBİ KARA:
MÜCADELE**

Salih Mirzabeyoğlu denildiği zaman aklıma ilk önce "mücadele" geliyor... Mirzabeyoğlu, direne direne asla inancından taviz vermedi. Onun 28 Şubat sürecindeki duruşuna çok saygı duyuyorum. O dönem çok az insan "ben buradayım" demişti. Salih Mirzabeyoğlu da bu insanlardan birisiydi...



**ABDULLAH TEYFUR
ERDOĞDU: NECİP FAZIL
ÜSTADİ KENDİSİYLE
KUCAKLAMAK**

Zaman ve mekândan aşkınlığa söz vermek. İçinden çıktığı gerçek ana rahminin, bu topraklar olduğunu bilmek. Burada kundaklara sarılıp sarmalanmak. Yaradan'ın hep içinde olduğunu bilmek. Elif gibi dimdik çilekeş yalnızların annesi olan kaldırımlarda ontolojik varlığın sırrına ermek bizim de nasibimize düşsün diye dua ederek menzile yürümek. Başımızın tokmağını kendi başımıza yiye yiye yürümek. İşgal edilmiş insanlar olarak bu işgalleri ortadan kaldırmak ve aslımıza dönmek için bu aynaları birbirimizin yüzüne tutmak, birbirimizde kendimizle yüzleşmek. Ve bilmek rahmetin azaba baskın olduğunu.



Adalet Mutlak'a Konferansı (29 Kasım 2014)

“BİZ”İM YENİ DÜNYA

sayfa 35'in devamı...

ÖMER EMRE AKCEBE

Bir tarafta prensible-rimizle beraber biz ve diğer tarafta ise ruha katiyen yer bırakmayan, keyfiyetleri iptal eden, şahsiyetleri öğütmek isteyen, ah-lâkı tedavülden kaldıran, insanları sanal bir potada eritmek ve tek bir kalıba dökmek suretiyle milliyetsiz-leştiren, sermaye ve mülkiyette sömürge-ci, cemiyet ve nizâm düşmanı tam zıddı bir yapı. Yalanın ger-çeğin zıddı olması gibi, yalnız bu tabloya bakarak bile hakikat ne kadar açık ve net bir şekilde karşımıza dikiliyor değil mi?

İbda hikemiyâtına aşına olanların hemen hatırlayacağı veçhile, “âletler ihtiyaçları doğurur”. Ve bir dünya görüşü, insan ihtiyaçlarının hepsine cevap verebildiği ölçüde bütün bir hayat tarzı vazedebilir. Biz, yeni fikir ve de yeni âletler üzerinden doğan ihtiyaçlara bigâne kalamayız. Yalnız bir farkla. Bütün bu ihtiyaçların ne için karşılanacağı farkıyla. Bugün sanal, merkeziyetsiz ve hürriyet iddiasıyla ortaya atılan yeni dünya düzeninin insan iradesini tamamen teslim almak üzere tezgâhlendiği açık. Oysaki bir “kendinden zuhur diyalektiği” çerçevesinde her insanın fitrî ve şahsî farklılıklarından müteşekkil toplumun hakikatine inanıyoruz. Bizim idealize ettiğimiz fert ve toplum hakikati olan Allah Resûlü ve Sahâbîleri de bunun bizim inandığımız gibi olması gerektiğini vazediyor.

Hasılı kelâm, satıhtan ve derinden devlet, toplum ve topyekûn insanlık büyük bir tehditte karşı karşıya gelmiş bulunuyor.

İnsanlığın Tutunabileceği Son ve Tek Dal

İşte, hayatının büyük bir bölümünde Telegram teknolojisi karşısında insan olmanın şeref ve haysiyetinin müdafaasını yapan ve bunu fikirleştiren Kumandan Salih Mirzabeyoğlu'nun Büyük Doğu-İbdası, bu mücadelenin nasıl yapabileceğinin ölçütlerini aldığı Üstad Necib Fazıl ve 15. İslâm asrında İslâm'ın devlet, toplum ve fert planında örgütlenerek ideoloji hâline getiren iki büyük fikir aksiyon adamını yetiştiren Abdülhakîm Arvasî Hazretleri... “İlâhî İBDA'da rastgelelik yoktur.” ölçüsünü başa alıp, bütün bu dava kadrosuna ve telegram dâhil karşılarına çıkan sorunlara

baktığımızda yakın bir gelecekte ne ile sinanacağımız ve bu sınavı nasıl aşacağımız da ortaya çıkmış oluyor.

Satıhta ve derinlerde yaşananları dilimiz döndüğünce anlatmaya çalıştık ve daha en başta bunu akan bir sele benzettik hatırlarsanız. Evet, bugün kökü olmayan, tutunacak bir dalı olmayan herkesi önüne katıp sürükleyecek bir sel geliyor üzerimize. Hür iradeyi muhafaza etmek, fert ve toplum hakikatini yitirmemek, insan gibi yaşanmaya değer bir hayat sürmek için tutunabileceğimiz, kökü ezelde ve dalı ebedde Büyük Doğu-İbda'dan başka tek bir dal kalmamıştır.

Akl-ı Selim Devlet Prensibleri

Yine yazımızın başından bir hatırlatma ile devam edelim. Ne demiştik, eşya ve hadiseler ve bunların birbiriyle kuşatılması mümkün olmayan sonsuz alâkası karşısında insanın varlık sebeplerinden birini teşkil eden teshir edici rolünü sürdürebilmesi, hâkim olabilmesi akl-ı selimden geçer demiştik. Gelelim, 15. İslâm asrında bir devletin yukarıda derinliğine- genişliğine insan ve topluma karşı kurulan bu şeytanî tezgâha karşı durabilmesi ve insan haysiyetini müdafa ve muhafaza edebilecek düzeni kurabilmesi için muhtaç olduğu akl-ı selim sahibi olmak için benimsemesi gereken temel prensiplere.

9 Temel Prensib

Ruhçuluk, Keyfiyetçilik, Şahsiyetçilik, Ahlâkçılık, Milliyetçilik, Sermaye ve Mülkiyette Tedbircilik, Cemiyetçilik, Nizâmcılık ve Müdahalecilik.

Ruhçuluk: İbda Hikemiyâtından öğrendiğimiz üzere; “ruh, muvazene âmilidir ve muvazene onun eseridir.”

Demek ki, zıtlar arasında muvazene kurulması gereken her ân, biz şuurunda olsak da, olmasak da âmil olan ruhtur. İnsanın, “Halk Âlemi”nde, yani içinde yaşadığımız bu âlemde doğan zıtlıklar arasında muvazene kurabilmesini mümkün kılan, “Emr Âlemi”ne âit olan zaman ve mekân dışı ruhudur. “Ruhçuluk, eşya ve hâdiseleri, kendi içlerinden çıkan kuru müşahade ve kuru tecrübe, kuru akıl ve kuru bilgi kanunları üstünde, madde göziyle görülemez ve ölçülemez müessirlere bağlamak anlayışıdır.”

İnsan akli, idrak kuvvetlerinin tutsaklığında, kuşatabildiğinden ibaret bir çevreyi arzular. Kendisi olan “ben” başta, kendisinden hâriç kalan her “şey”i de idrak kuvvetlerinin tutsaklığında kuşatmak ister; “Halk Âlemi”nin sonsuz addedebileceğimiz kadar çok kombinasyonunu, birbirinden tecrit edilmiş parçalar hâlinde inceleyerek, bu kuşatmayı gerçekleştirmeye çalışır. Hâlbuki aklın bizzat kendisi, diğer akıllarla beraber bütünden bir parçadır ve bütün tarafından kuşatılmıştır.

“İmam-ı Gazali, akıl yolundan kemâli araya araya nihayet akli iflas ettirmiştir; dünyanın en büyük kafa buhranını çekmiş, büyük idrak kahramanı... Öyle ki, bastığı yere bile inanamaz, içtiği bir damla suyu bile hazmedemez hâle gelir.

Ve der ki:

“ - Herşey ruhtan ibaret; ruh ise Allah ve Resûlü'nün ruhu... Ona teslim olmaktan başka çare yoktu, ben de teslim oldum ve kurtuldum!”

Mukaddes ölçü meâli:

- “Sana ruh hakkında soru sorarlar. De ki: Ruh, Rabbimin emrindendir. Size ancak az bir bilgi verilmiştir.”

YA DÜZENİMİZ

duyu ve maddî suretlerin tutsağı durumundaki akıl, ki bu aklın biraz evvel bahsettiğimiz şekilde bir de teknolojik istidracın tutsağı, bu suretlere ve idrak kuvvetlerine sığmayan ruhu idrak etmekten yana acizdir. İnsanın dış dünyayı idrak etmesine vesile olan beş hasse, “Halk Âlemi”nin ötesini idrak etmekten yana da acizdir. Aynı zamanda, “Allah, zuhurunun şiddetinden gaiptir.” ölçüsünü de hatırlatalım. Akıl, bir şeyi kuşatınca kavrar demiştik; aklın, içinde bulunduğu âlem itibarıyla “Emr Âlemi”ni ve “Zat Âlemi”ni kuşatamayacak olduğunu, ancak kuşatılan olacağını hesaba katacak olursak, imânın ve dolayısıyla ruhçuluğun zaruret olduğu da böylelikle ortaya çıkar.

Akıl ve ruh bahsini ruhçuluk prensibine bağlamadan evvel, ruhun ve aklın kanatlarından müteşekkil olan şuur bahsine de değinmekte fayda var; İbda Hikemiyâtında geçtiği üzere; “ruh bulur, akıl sorar; bulucu ruhun getirdiğine, sorucu akıl şahitlik eder.” Kısaca değinecek olursak: “Batı tefekkürü ile İslâm tasavvufu arasında kanatlarını açmış, birinciyi ikincinin önünde hesaba çeken ve aslına irca’ eden İbda”, bu bakımdan ümmetin kuşanmaya hazırlandığı yeni şuurdur da... Yani yukarıda bahsettiğimiz tezgâhı devirecek ve varlığını sürdürecektir Yeni ve Büyük Türkiye’den bahsedilecekse, burada söz ettiğimiz Ruhçuluk prensibi aynı zamanda Türkiye’nin şuurudur.

Devam edelim, akıl ve ruh bahsini bizim ruhçuluk prensibimize bağlayacak olursak; ruhun akıl tarafından kuşatılamaması ve tek bir esasa bağlanamaması, bize, “Hâlk Âlemi”nin hakikatlerinin zorunlu kanunlarla kuşatılamayacağını ve “Hâlk Âlemi”nin ruha nisbetle mânâlandırılması gerektiğini açıkça ortaya koyar.



Batı’nın bugün hürriyetten anladığı ve elindeki tüm imkânlarla dayattığı, insanın nefesine tutsaklığıdır. İnsan, nefesine tutsak olduğu ölçüde cemiyetten kopar, fânileşir ve yöneten “emperyalist tanrı”lar tarafından rahatça istismar edilir.

bir zaruret belirtir. “‘Halk Âlemi’nde bedenle birleşen ruhun, bedendeki fenomeni, canlılıktır.” Bir bakıma hayvan olan bedenin canlılığını idame ettirmesinin asgârî seviyesinden başlayarak, ifrat hâlindeki kuvvetlerin nihai tatminsizliğine dek, son derece geniş bir perspektifte faaliyet gösteren ilim, iktisattır ki siyasetle ayrılmaz bir bütündür.

Tekrar hatırlamamız gerekirse; “Ruhçuluk, eşya ve hâdiseleri, kendi içlerinden çıkan kuru müşahede ve kuru tecrübe, kuru akıl ve kuru bilgi kanunları üstünde, madde göziyle görülemez ve ölçülemez müessirlere bağlamak anlayışıdır.”

Bizim dünya görüşümüz de bu ölçülerden yola çıkarak, madde plânını, onun ötesinde bulunan ulvî bir anlayışla, yâni “Mutlak Fikir”e nisbetle örgüleştirilen “İslâm’a Muhatab Anlayış” ile mânâlandırır. Keyfiyetçilik de burada başlar ki; keyfiyet demek, her şeyin ruh adına anlamlandırılması demektir.

Ruhçuluk, aynı zamanda mihiraksız aklın

da reddedilişidir. Bu sayede ruhçu, aklın nefse tutsaklığından kurtularak gerçek hürriyete kavuşur; dolayısıyla ruhçu gerçek hürdür aynı zamanda.

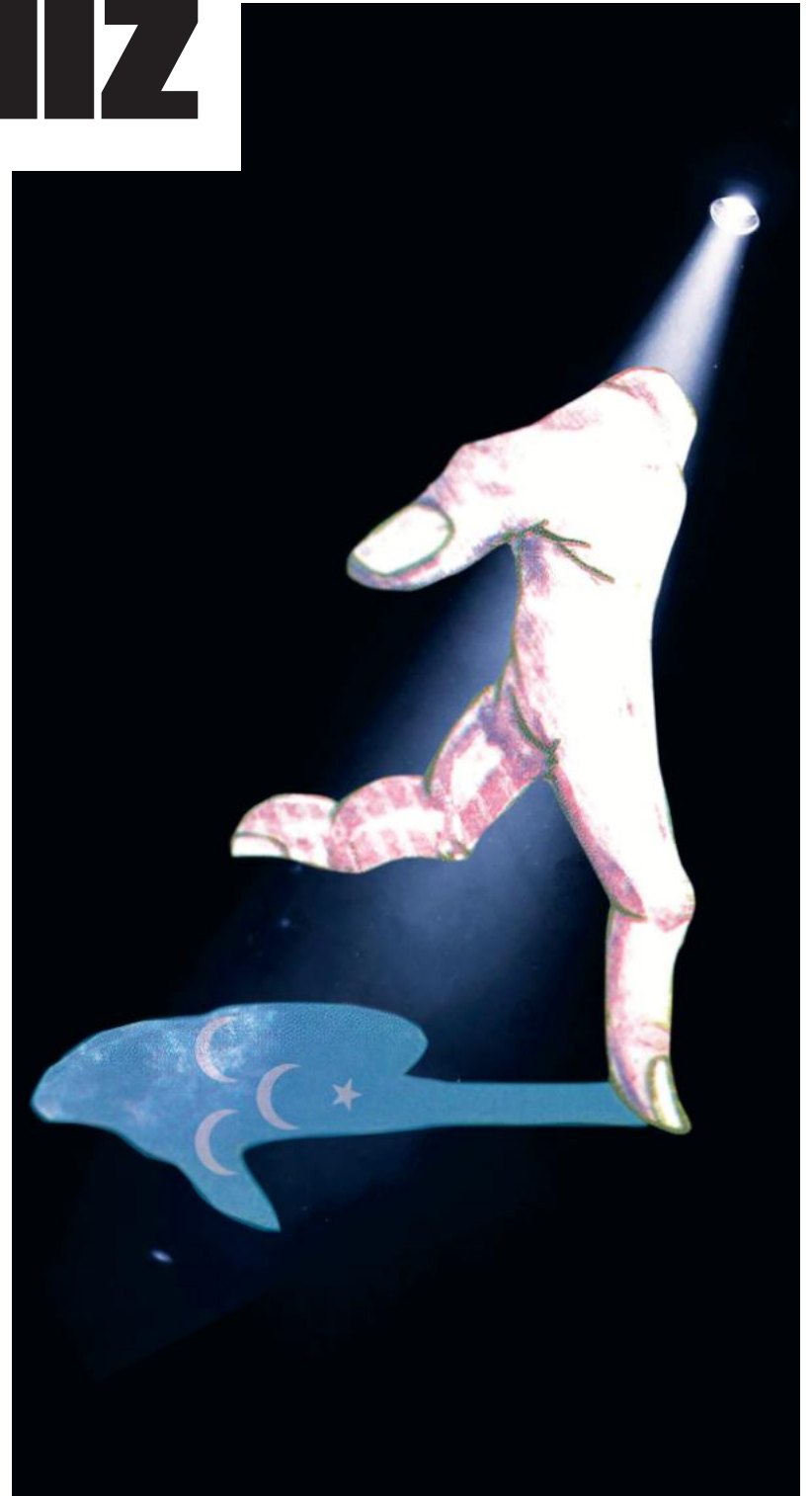
Batı’nın bugün hürriyetten anladığı ve elindeki tüm imkânlarla dayattığı, insanın nefesine tutsaklığıdır. İnsan, nefesine tutsak olduğu ölçüde cemiyetten kopar, fânileşir ve yöneten “emperyalist tanrı”lar tarafından rahatça istismar edilir. Bugün ülkemizdeki 3000 aile ve ülkemiz dışındaki emperyalistlerin bizi istismar edişlerinin kaynağını da burada aramak icab ediyor. Tabii yukarıda bahsettiğimiz

sanal gerçeklik içinde ele geçirilmeye çalışılan insan için de aynı yol izleniyor.

Nefs kelimesini hangi mânâda kullandığımızı da izah edelim:

- “Nefs, ne ‘ben’dir, benliktir, ne zattır, şudur, budur; kalb hakikati içinde, ruhun mukabil kutbunu gösteren apayrı ve bambaşka bir mevcuttur. Her insanda bu mevcut daima gizli ve bazen aşikâr bir Allah düşmanıdır.”

Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın manifestosunda en çok kullandığı kelime hatırlarsanız erdemdi, yani fazilet. İmam-ı Gazâlî Hazretleri, “Meâricü’l



Kuds" adlı eserinde, insanda faziletlerin kaynağını dört, rezîletlerin kaynağını ise üç ana başlık altında toplamıştır. Rezîletlerin kaynağı; tahayyül, şehvet ve gazab kuvvetidir. Faziletlerin kaynağı ise; insanda ifrat ve tefrit hâlde olduğunda rezilliğin kaynağı olan bu kuvvetleri itidâle kavuşturan, âdeta panzehir hükmündeki hikmet, şecaat, iffet ve adalettir.

İmam-ı Gazâlî Hazretleri devam ile der ki; "Hikmet, tahayyül kuvvetinin faziletidir. Şecaât gazabî kuvvetin, iffet şehvî kuvvetin faziletidir. Adalet ise bu kuvvetlerin tertib-i vâcib üzere vakî olmasıdır. Tüm işler adâletle tamamlanır ve yürür."

Batı, bu muvazeneyi kuramayışından, ruhçuluğu mihraklandırılamamış olmasından dolayı her şeyi hayvanî bir insiyaka bırakarak, içtimâî buhranı imâl etti. Peki, bir bakıma ruhçuluğun kemâli olarak insanî kuvvetlerini dizginleyip, tutsaklığa ve hürriyete yer gösteren hakikat nerede?

Hakikati aramanın bize göre ilk şartı, "Allah'a inanıyor muyuz?" suâlîne verilen cevabdır. Eğer ki Allah'a inanılmıyorsa, "ruh ilgilendiği her şeyi canlı kılar" ölçüsünce, bugün ele ne gelirse veya ele ne verilirse bir süre sonra onun hakikati o olur ve eldekilere bakarak aranan hakikat, atılan her adımda iki adım öteye kaçar;

"mihiraksız tümevarım zaafiyeti." Yok, eğer Allah'a inanıyorsak, iman sahipleriyle, artık bundan sonrasında aranması gereken bellidir ve zaten bilinen aranır.

Batı ruhunun, ilgilendiklerini canlı kılmalarının uç misâli olarak "Samirî'nin öküzü" bahsini gösterebiliriz:

- "“Samirî'nin öküzü” bahsinde, o öküz heykelinin böğürmesiyle alâkalı, Muhiddin-i Arabî Hazretleri, bilmeden Cibril Aleyhisselâm'ın ayak bastığı toprağın da heykele karıştırılmasıyla ilgili olarak, "ruh neyle ilgilenirse onu canlı kılar ve eşyaya yayılan bu ruha NASUT derler!" der.

Liberalizm, kapitalizm, demokrasi gibi son derece müphem ve keyfe keder kavramların bu denli canlı bir şekilde karşımızda durması bizi yanıltmasın. Ruhçuluğun ufkunda yer alan Allahçılık çizgisine çapraz bir istikâmette ilerleyen Batı'nın iç karartıcı manzarası bugün bütün çıplaklığıyla ortada. Yine yukarıda bahsettiğimiz sanal gerçekliğin nasıl canlı kılınacağını hakikatini de burada göstermiş oluyoruz.

Ruhçuluğun ufku olan Allahçılık çizgisinin istikâmeti ise Hûd Sûresinde:

- "Hûd Sûresinde istikâmet emredilmiştir. İstikâmet, doğruluk, çetinlerin çetini bir iştir. Zira istikâmet, bütün fiiller, haller, sözler ve ahlâkta orta yeri tutmak ve onda sabit kalmaktır.

O şekildeki, bütün fiillerde zaruret dışına taşılmasın ve ifrat tefritten korunulabilsin... Onun içindir ki, 'keramet ve harikalarda iş yoktur, iş istikâmettedir.' denilmiştir." Başta demiştik ya, belirlenen hedeflere nasıl varılacağı, buyurun size istikâmet davası.

Madde



gözüyle görülemez, ölçülemez müessir "Mutlak Fikir"dir ve onun tatbik planındaki karşılığı da; insanî verim şubelerinin tümüne tabî bir şekilde çözüm getiren "İslâm'a Muhatab Anlayış"tır.

Keyfiyetçilik: Ruhçuluğun eşya ve hâdiseleri, kendi içlerinden çıkan kuru müşahade ve kuru tecrübe, kuru akıl ve kuru bilgi kanunları üstünde, madde gözüyle görülemez ve ölçülemez müessirlere bağlamak anlayışından, keyfiyetçilik doğar.

Keyfiyetçilik, aynı zamanda ruhçulukla iç içedir ve ruhçuluğun olmadığı yerde keyfiyetçilikten söz edilemez. Yani aslına bakacak olursanız, prensiblerin tamamı bir bütün hâlinde var, tek başına ise hükümsüz.

Öncelikle keyfiyet, kemmiyet ve keyfiyetçilik mefhumlarını tanımlayalım:

- "Keyfiyet, bir "şey"i başka bir şeyden, bir hâdiseyi başka bir hâdiseden, bir durumu başka bir durumdan ayıran -ki bu ayrılık, farklılık da ifâde edebilir, zıtlık da- bütün esaslı unsurların bütünüdür; o "şey"i, o "hâdise"yi diğerlerinden ayıran vasıfların bütünü."

- "Kemmiyet, bir "şey"in, bir "hâdise"nin dışa dönük yönüdür; dış durum ifâdesi. Bu, bir "şey"in, bir "hâdise"nin değişimleri ve dengeden

dengeye geçişi boyunca vukuu bulan form, kalıp ve şekil değişimi özelliklerinin vasıflandırılmasıdır."

- "Keyfiyetçilik, bütün insanî verim şubelerinde "çok"tan ziyade "tek"in kanunları üzerinde derinleşmek ve her iş vahidini onu saran mücerred oluş cevherine göre değerlendirmek davasıdır."

Keyfiyetçilik için bu tarifi verdikten sonra, kendi dünya görüşümüz çerçevesinden şunu da söyleyebiliriz; her "şey"in ruh adına anlamlandırılması ve topyekûn insan faaliyetlerinin tek bir gayeye bağlı şekilde gerçekleştirilmesidir. Siyasette, tek bir gayeye bağlı kalınmak kaydıyla gerçekleşmesi gereken faaliyetlerden biridir.

Siyasî faaliyetlerin şekillenmesindeki âmillerden biri de, toplumun hangi ideal etrafında teşkilatlandırıldığı meselesidir. İslâm tarihine bakacak olursak, Müslüman devletler, ideâl olarak ittihad-ı İslâm davasını güttükleri ve bu davanın güdülmesinin vasıtası da gazâ olduğu için, toplumu buna göre teşkilâtlandırmışlardır. Bugün de belirlenecek ideale göre toplumumuzun yeniden teşkilâtlandırılması zarurettir.

Bir varlık-bir yokluk temposunda tecelli eden zamanın, içinde yaşadığımız ve aslı yokluk olan âlemin üzerindeki en mühim tesiri, her ân yeniden gerçekleşen



yenilenmedir. Eşya ve hâdiseler her ân yenilenir ve insan, her ân yenilenmekte olan eşya ve hadiseler teshir etmek üzere tekâmül etmek memuriyetiyle yaratılmıştır. Kutsî ölçü meâlî; “Bir günü diğerine eş geçen aldanmıştır.” Peki, her dâim yenilenen bu dinamik âlem üzerinde, insan nasıl eşya ve hâdiselere teshir sahibi olabilir? Kâinattaki her şeyin bir varlık-bir yokluk temposuna tâbi olduğunu hesap edecek olursak, bu âlemin kendisine ait olanlardan daha ulvî kıymet hükümlerine muhtaç olduğumuz anlaşılır ve bütün insanî faaliyet şubelerinin bu ulvî kıymet hükümlerinin işaret ettiği ideali gözetmesi gerektiği ortaya çıkar. İnsan, ancak böyle bir fikre bağlanmak suretiyle değişim ve dönüşüm girdabından kendisini sıyrıp, eşya ve hâdiseler üzerinde tasarruf sahibi olabilir.

“İslâm’a Muhatab Anlayış” davası, “Mutlak Fikir”in, hayatın bütün şubelerine tatbik edilmesi olduğuna ve toplumu meydana getiren her ferd farklı mizaç hususiyetleri taşıdığına ve bütün hadiseler de “yeni” olduğuna göre; sonsuz adet varyasyonun bir bütün hâlinde anlam kazanabilmesi, çoklukta birliğin sağlanmasıyla mümkündür.

Keyfiyetçilikte usûle gelecek olursak:

- “Keyfiyetçiliğin baş usulü, her şeyde ana cevhere nüfuz etmek gayesi bakımından, nâmütenahî bir tecrittir; tecritlerin en soylusundan fıskırıp teşhislerin en ihtişamlısında billûrlaşan bir ruh; ve bu ruhun, en derin mücerretle en katı müşahhası evlendirdiği zemin üzerinde, bütün eşya ve hâdiseleriyle dünya...”

Üstad Necib Fazıl, keyfiyetçilikle kemmiyetçiliğin farkının anlaşılması adına diyor ki; “Bugün Amerika, bütün iş şubeleriyle, keyfiyeti ikinci plâna alan muazzam bir kemmiyet köpürüşü; Avrupa da, kemmiyete mağlûp



Bir varlık-bir yokluk temposunda tecelli eden zamanın, içinde yaşadığımız ve aslı yokluk olan âlemin üzerindeki en mühim tesiri, her ân yeniden gerçekleşen yenilenmedir. Eşya ve hâdiseler her ân yenilenir ve insan, her ân yenilenmekte olan eşya ve hadiseler teshir etmek üzere tekâmül etmek memuriyetiyle yaratılmıştır.

hazin bir keyfiyet çöküşü...” Bu kemmiyet köpürüşünün Türkiye’de muasır medeniyet seviyesi olarak görülüyor ve gösteriliyor olması, Büyük Doğu-İbda İdeolocyasının, Başyücelik Devleti’nin keyfiyetçilik prensibinin ne denli anlamlı olduğunun anlaşılması bakımından mühim. Üstad’ın işaret ettiği kemmiyet köpürüşünün bir de sanal köpürüşe dönüştüğünü düşünsenize. Daha muşamba dekorken bile gözleri kamaştıran, kuru akılları apıştıran...

Keyfiyetçilik bahsini bitirmeden şunu da ilâve etmekte yarar var:

- “Keyfiyetin kemmiyette tecellisini gözönünde tutarsak; bir şeyin mücerret “oluş”una nüfuz etme gayesi bakımından hakikat arayıcılığını gösteren “keyfiyetçilik”, bu ruhun iş ve verim sahasına intikâli gayesiyle de, “insan ve toplum için” mânâsına gelir. İnanılan ile buna bağlı “iş ve eser” manasına bu ruh ve madde kutupları arasındaki uygunluk ise, “ruhî muvazene”yi gösteren ahlâkın, dışa

dönük (genişliğine) yönünün tecellisidir.”

Plastisite üzerindeki kemmi köpürüşlerin tıpkı bir sabun köpüğü gibi esen ilk yelde uçup gideceğinin şuurunda olarak; devleti meydana getiren tüm enstrümanları, tek bir idealin şefliğinde, değişen zaman ve mekânda her dâim tekâmül ve keyfiyet ölçüsü içinde çalan senfoni olmalıdır Türkiye’nin siyaseti... Bir bakıma Ebed Müddet senfonyamızın, devlet plânı...

Şahsiyetçilik: Yakından tanıdığımız bir misâl üzerinden, şahsiyet ile değil de tersinden şahsiyetsizlikle başlayalım; Türkiye Cumhuriyeti, inkılâblar adı altında Batının kendi şahsiyetini meydana getiren unsurları, bir dünya görüşüne bağlı olmaksızın, hesabsız, kitabsız, muhasebesiz ve çilesiz bir şekilde kopyalayarak Anadolu’ya yapıştırmıştır. Şahsiyet yahut şahsiyetçilik nedir bir yana, şahsiyetsizliğin insanlık tarihi çapındaki vesikası olabilecek bu hâdise, bugünkü manzara itibarıyla şahsiyetsizlikten doğan felâketi ayan beyan gözler önüne sermektedir.

Evet, O’ndan geldiği için hiç kuşku yok, “hikmet mü’minin yitik malıdır ve nerede bulursa onu alır.” fakat ne alırsan al, çilesine talib olup, hikmete nüfuz edip, kendi şahsiyetini o hikmette tıttırmedikçe, o hâlen senin değildir. Bunu bir ölçü olarak kabul edersek, benzer her şeyi aynı bakımdan değerlendirebiliriz. Şahsiyetini tıttırmediğin bir devlet, ekonomi, hukuk ve eğitim sistemi nasıl senin olabilir ve senin meselelerini çözüme kavuşturabilir?

Keşf, icad ve fikredilmiş olan her şeyin hakikatini bulup çıkarma ıstırabına talib olup, bundan sonrasında da bugün Çin’in yaptığı gibi kopyala yapıştır yapıp onu taklid ederek değil, kendi şahsiyetimizden katıp millîleştirerek ve “yenileyerek” ortaya koymak, mâletmek, bizim dünya görüşümüzün şahsiyet prensibi gereğidir.

Hikmet plânında, o günkü devlet politikamıza göre ihtiyaç duyduğumuz mevcuda, ruhçu ve keyfiyetçi bir yaklaşımla şahsiyet üfleyip millîleştirirken, dışa doğru olan bütün bağımlıkları bir bir kesip atarak, siyasî plânda bağımsızlaşmak.

Ekonomi planından misallendirecek olursak da; iktisat sadece üretimle değil, tüketimle de alâkalı bir mesele olduğundan, tüketicinin de şahsiyet sahibi olması ve bugün olduğu gibi kapitalizmin şahsiyet unsuru hâline getirdiği meta ile şahsiyet bulan değil, satın aldığı şeye kendi şahsiyetini katacak olan millet şuurunun meydana getirilmesi dâvâsıdır şahsiyetçilik.

Ahlâkçılık: Ahlâk, bir bakıma insanın davranış tarzı, tutum ve tavrı, bir cemiyette makbul ve iyi sayılan davranış kurallarıdır. Davranışın tarzı, tutum ve tavır ahlâk olduğuna ve ruhî fakülteler hâlindeki insanî faaliyet şubelerini ahlâk şekillendirdiğine ve tüm bu davranışın kaynağında bir bütün olarak “insan” yer aldığına göre, parçaların teker teker incelenmesiyle sağlıklı bir netice elde edilemeyeceği muhakkaktır.

“Ruhî fakülteler hâlindeki siyasî, iktisadî, sosyal, psikolojik vesair davranış şubelerine, farklılıkları içinde onları birleştirici bütün bir şuurla bakmak... İşte ahlâk!”

Büyük Doğu-İbda, bugünün dünyasında “insan”ın bile kıymetini iktisadî değere göre ölçmeye kalkan hâkim anlayışın aksine eşref-i mahlûkatı bu rezil vaziyetten kurtararak, beşerî faaliyetlerin tümünü diğer tüm insanî faaliyet sahaları gibi ruha nisbet ederek, ahlâk şubesinin emrine tahsis etmiştir.

“İnsan” meselesi nerede başlar, nerede biter? Bugün hâkim olan zihniyet insan meselesini iktisadî olanda başlatıyor ve iktisadî olanda bitiriyor. Peki, insan bedeniyile beraber aynı zamanda ruhî bir varlık olarak, yalnızca insanî faaliyet şubelerinden biri olan

iktisada göre izah edilebilir mi? İnsanî faaliyetlerden biri de ifrazatın boşaltılmasıdır; yarın öbür gün birileri de çıkıp, insanî faaliyet sahalarından başka biri olan ifrazatın boşaltılmasından ibaret bir anlayışla “insan”ı izah etmeye kalkarsa ne olacak? Misâlin çirkinliği bir yana, aynı mantık âleti elinde, iki farklı insanî faaliyet karşısında “insan” meselesi.

Demek ki insan meselesi, insanî faaliyet şubelerinden birine hasredilerek ele alınabilir, anlaşılabilir, izah edilebilir bir mesele olmaktan uzaktır. Öyleyse fert ve toplum meselelerine çözüm getirmek, ki devletin temel iddiasıdır, fert ile toplum arasında muvazene kurmak ne ile mümkün? İşte, bu prensibler bir bütün hâlinde bu gayeye matuf bir şekilde işleyen makinenin parçalarıdır; ve ahlâk, bütün bu parçaların içine işlemiş işletici kuvvettir.

Başyücelik Devleti, ferd ile toplum arasında kurulan muvazenenin devlet planında, ahlâkî ölçütleri gözetir ve ruhçuluk bahsinde belirttiğimiz Allahçılık’tan anlaşılacağı üzere söz konusu olan İslâm ahlâkıdır.

Milliyetçilik: İbda Hikemiyâtında geçen ölçü; “Bir imân merkezi etrafında toplananlara millet denir.” Esasında bu durum aynı zamanda toplumun iştirak ettiği ortak bir paydaya da işaret eder; devletin küfür karşısında güçlü olmasını sağlamak adına, daha az tüketen ve buna mukabil şahsiyetçilik levhasında bahsettiğimiz keyfiyete sınımsız bağlı kalmak kaydıyla çok üreten ve ruhçuluk davasında izah ettiğimiz üzere, sermayeye kölelik eden değil, ilây-ı Kelimetullah dâvâsına hizmet eden millet... Tarihteki son örneği, Türk milleti!

Bugün bilhassa Suriye ve Irak’ın kuzeyinde yaşadığımız sıkıntılı süreç karşısında elimizdeki tek çözüm olarak ön plana çıkan bu milliyetçilik anlayışı, İslâm âleminin geri kalan

bölgelerindeki Müslümanlarla olan münasebetlerimiz üzerinde de belirleyici rol oynayacak, yapılan faaliyetleri bütünleyerek Büyük Türkiye hedefine doğru yol almamıza hizmet edecek son derece ehemmiyetli bir prensiptir.

Sermaye ve Mülkiyette Tedbircilik: Milletlerüstü şirketlerin kurulmasından beri, insanlığın başındaki en büyük belâlardan birisi de urlaşmış sermayedir.

Emperyalizm; başta ekonomik ve ardından siyasî, askerî gücüne bakarak kendisini tanrı addeden bir grub sapkının, ellerindeki imkânları kullanarak, dünyanın geri kalan tamamını, hiçbir kural ve kaideye bağlı kalmamak kaydıyla, dilediği gibi yönetme ve sömürme arzusudur. Batı’da Rönesans ve Reform hareketleriyle başlamış, Hümanizm (Tanrı değil, insan merkezli anlayış) ile ruhunu bulmuş, materyalizm ve sekülerizm ile ete kemiğe bürünmüş, Darwinizm ile gerekçelerine kavuşmuş “yeryüzü tanrısı” olma temayülüdür. Yâni, elde biriken sermayeye dayanarak, siyâsî karar mekanizmalarına, ordulara, milletlere tahakküm etmek ve bu tahakküm neticesinde daha fazla sermaye biriktirmek. Batı, hayat tarzını küfür inadından dolayı “Mutlak Fikir”e nisbetle şekillendirmediği için, istikbâli mazide aramak hatasına düşerek, Eski Yunan ve Eski Mısır’da hâkim olana benzer bir düzen inşâ etmiştir. Bugünkü rejimin eskilerinden tek farkı, geçmişte sermayenin yönetimde mutlak hâkimiyeti varken, bugünün sermaye sahipleri, idareyi, moda tabirle sermaye adına “CEO” diyebileceğimiz seçilenlere, lütfetmişlerdir.

Bugün kontrolünü tamamen ellerine geçirdikleri sanal bir dünyada, minimum maliyet ve maksimum kârlılıkla yeni bir sömürü düzeni kurmak üzere olduklarını unutmayalım.

Sermayede tedbircilik prensibi, milliyetçilik başlığı



Statükonun baştan sona iflâs ettiği zamanımızda, herkes kendisine göre yeni bir insan, yeni bir toplum, yeni bir yurt ve yeni bir düzenin kavgasına hazırlanıyor. Bizim yaşamaya değer hayat sunan bir modelimiz zaten elimizde var. Öyle yahut böyle, 15. İslâm asrında bu modeli hayata geçireceğimize inancımız tam.

altında da işlemiş olduğumuz üzere, milletin sermayeye değil, can-ı gönülden benimsediği dâvâya hizmet etmesinin önündeki pürüzlerin kaldırılması ve ferd ile toplum arasında kurulacak muvazenede, cemiyetin fert tahakkümünden koruyarak adaleti sağlamaktadır.

Mülkiyette tedbir ise, bugün birçok sahada misâlini gördüğümüz üzere, verimli tarım arazilerinin ve stratejik önemi hâiz işletmelerin mülkiyetinde devletin tedbircilik prensibini işletmesidir. Bugün birçok ülke tarım arazilerindeki bütünlüğü ve zirâî üretimdeki devamlılığı sağlamak üzere, mülkiyette tedbirci olduğunu inkâr ederken, çıkardığı kanunlar vasıtasıyla mülkiyette tedbirci davranmaktadır. Şirket bakımından meseleyi ele alacak olursak da, bugün dünyaca meşhur birçok markanın üretimini gerçekleştiren şirketlerin, sahiplerinin yalnızca hissedar olduklarını ve bu işletmeler halka açık olduğu için, işler ters gittiğinde devlet tarafından derhâl müdahale edildiğini biliyoruz. Samsung, Toyota, Apple, Microsoft

gibi meşhur şirketler bu şekilde idare edilmektedir... Samsung’da geçtiğimiz senelerde böyle bir sorun yaşanmış ve Güney Kore devleti müdahale ederek, yönetimde değişikliğe gidilmesini sağlamıştır. Stratejik kelimesini seçmemize bakılarak, yalnız askerî plânda faaliyet gösteren işletmelerden bahsettiğimiz zannedilmesin; meselâ, saydığımız şirketler bugün dünya ekonomisinde büyük pay sahibi olan şirketlerden olmaları hasebiyle, stratejiktirler.

Bugün Türkiye’nin yaşadığı kurdaki dalgalanma ve piyasadaki para deveranında yaşanan tikanıklığın giderilmesinin, sermaye odaklarının gözünün yaşına bakılmadan cemiyet yararına bu prensibin işletilmesine bağlı olduğu açıktır, sermaye kimin olursa olsun!

Cemiyetçilik: Başyücelik Devleti’nin temel prensiblerinden bir diğeri de, cemiyetçiliktir. Fert ile toplum arasında kurulacak muvazenenin merkezinde, bize göre cemiyet yar alır. Ferd fâninin, cemiyet ise ebedînin temsilcisidir ve Türkiye’nin devlet ideali de Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın dediği gibi “Ebed Müddet”tir.

İbda Hikemiyâtında geçtiği üzere; “Hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünyaya, hemen ölecekmiş gibi öbür dünyaya çalışınız!” ölçüsü, cemiyetimizin bütün ruhunu hikmetlendiren parola olmalıdır.

Bu dünya ile öbür dünya, birbirine tamamen zıt iki kutbu temsil ederken, burada mesele muvazeneyi kurmaktır ki; “İslâm, zıt kutuplar arası muvazenesinin üstün nizâmıdır.”

Büyük Doğu-İbda’nın temel prensiblerinden olan Sermaye ve Mülkiyette Tedbircilik prensibi de, cemiyetin korunmasını gaye edinir.

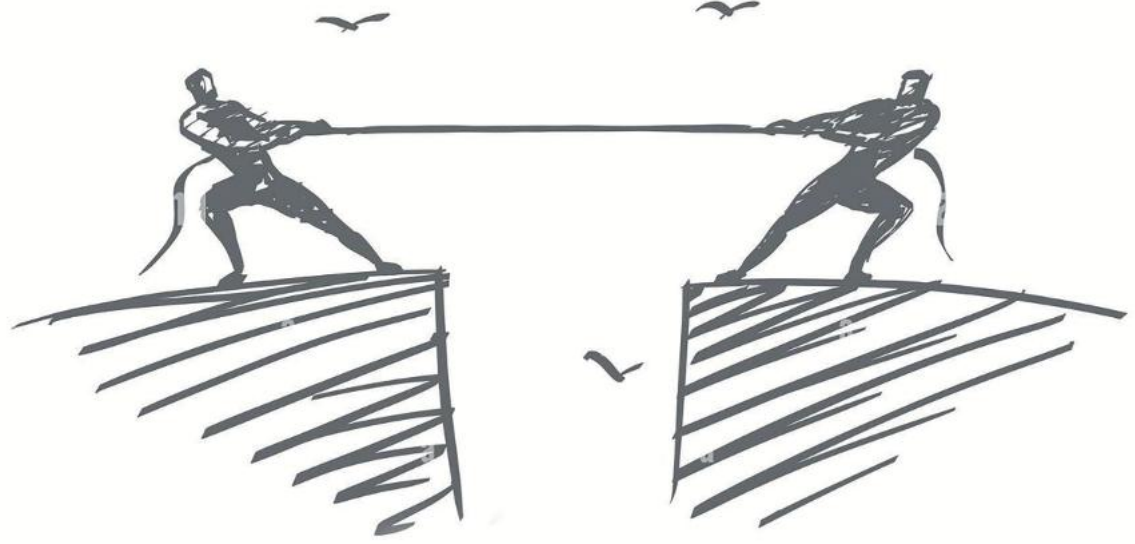
Sosyal refahın sağlanmasının ruhî olduğu kadar maddî tarafları da vardır. Barınma, giyinme

ve beslenme gibi temel ihtiyaçlar karşılandıktan sonra,  letlerin belirlediği ihtiyaçların son haddine kadar geniş bir üretim ve tüketim söz konusudur.  tım i refahın sağlanması için cemiyetin bu ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir gelire malik olması gerekir. Aksi hâlde cemiyet, ideal peşinde olamaz, sosyal refaktan da bahsedilemez. Devletin en önemli davalarından biri de ekonomiyi, sosyal refahı sağlayacak maddî şartlara göre tezg hlamaktır.

Bir diğer taraftan i tım i refahın sağlanması şartlarından biri de gelir dağılımında adaletin sağlanmasıdır. Sermaye ve Mülkiyette Tedbircilik prensibi, bunun için son derece şiddetle uygulanacak ve sermayenin, ferdin cemiyet üzerinde tahakküm kurmasına vesile olmasına katıyen imkân tanınmayacaktır. Ferdin cemiyet hakkına maddî manevî en küçük çaplı bir tasallutu bile en şiddetli müeyyidelere bağlı olmalı ve müeyyidelerin uygulanmasında bir lahza tereddüt edilmemelidir.

Nizamcılık: K inatta, gezegenlerde, dünyada, tabiatla ve bir karınca yuvasında bile üstün bir nizam varken, Türkiye Cumhuriyeti devleti ve milletin bir nizamı olmamasından bahsedilemez herh lde... Nizam, bahsettiğimiz tüm prensiblerin, en küçükten en b   k ölçeğe dek, devlet mekanizmasında sistemli, ahenkli bir şekilde sürekli olarak işletilmesidir.

Müdahalecilik: Müdahalecilik prensibi de t pk  nizamcılık gibi kendi başına bir prensib olmamakla beraber diğer prensiblerin kat'i suretle işletilmesini ve işletilemiyorsa da  n n n açılmasını sağlamak üzere benimsemiş us ld r. Bugün sıkça konuşulan OHAL kanunun yalnız devlet değil de aynı zamanda cemiyet yararına işletilmesi şekilde düşünülebilir.



Yalanla Gerçeğin Mutlak Zıtlığında Görülen Hakikat

Bu satırları okurken muhakkak fark etmişsinizdir. Bir tarafta prensiblerimizle beraber biz ve diğer tarafta ise ruha katıyen yer bırakmayan, keyfiyetleri iptal eden, şahsiyetleri öğütmek isteyen, ahlâkî tedavülden kaldıran, insanları sanal bir potada eritmek ve tek bir kalıba dökmek suretiyle milliyetsizleştiren, sermaye ve mülkiyette sömürgeci, cemiyet ve nizâm düşmanı tam zıddı bir yapı. Yalanın gerçeğin zıddı olması gibi, yalnız bu tabloya bakarak bile hakikat ne kadar açık ve net bir şekilde karşımıza dikiliyor değil mi?

Türkiye'nin Süratle Alması Gereken Tedbirler

28 şubat sürecinden beri bir yükselen bir alçalan tempoda da olsa Türkiye bir ihtilâl sürecinin içinde ilerlemektedir. Son 20 senede yaşananlar, 15 Temmuz da dâhil olmak üzere, hiçbir şeye olmasa bile Türkiye'yi değişim fikrinin kendisine hazırlamış bulunmaktadır. Bu ise bugün statükoya mahkûm vaziyette bulunan dünya çapından bakıldığında Türkiye için b   k bir avantaj sağlamaktadır. Bir diğer taraftan, yakamızdan bir türlü düşmeyen krizler, değişim sürecinin devamlılığının meşruiyeti adına Türkiye için bulunmaz bir fırsat şeklinde değerlendirilmelidir.

Böylesi bir konjonktüre, Türkiye'nin tarihî misyonunu üstlenmek memuriyeti ve bunun için de B   k Doğu- bda'nın zaruret olduğunu hesaba katacak olursak, mevcut konjonktürde memleketin bekasını korumak ve Başyücelik Devleti modeline geçişe zemin hazırlamak üzere süratle atması gereken adımlar vardır.

Bir kere hakikatin yerine yalanın irca edilmeye hazırlandığı bir zamanda, mümkün olan en hızlı şekilde bütün m bh m değerlerin yerine direkt olarak hakiki olan asıllarına irca edilmesi gerekir ki yalanın yalanı karşısında en azından ayakta kalınsın. Mesel  parayı ele alalım. Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinden sonra para üzerinden başına gelenleri gördükten sonra, bugün Türkiye'nin enflasyon ve kur baskısından kurtulması ve bu dalgalı dönemde ayakta kalabilmesi için Türk lirasını altına endekslemesi artık bir seçenek değil zaruret hâlini almış bulunmaktadır.

Hakiki bir değere endekslenmiş para üzerinden daha evvel Baran Dergisi'nde üzerinde durduğumuz üzere B   k Doğu Ticaret Birliği modeli geliştirilmeli ve bu çevremize de sirayet ettirilmelidir.

Yine ayakların yere sağlam basabilmesi adına, senelerdir adına "Derin Devlet", "Ak

Sakallılar" yahut bilmem ne denen etkileyicilerden müteşekkil kadronun artık devlet hiyerarşisi içinde kendisine görünür/hesab verebilir bir yer bulması ve demokrasi saçmalığı bir kenara itilerek devlet siyasetinin devamlılığının alt yapısı tesis edilmelidir.

Bunlar tab i acil gördüğümüz hususlar, uzun yolculuğumuzda bunun dışında atılması gereken adımları da zamanla burada m şahhaslaştıracağız.

Statükonun baştan sona iflâs ettiği zamanımızda, herkes kendisine göre yeni bir insan, yeni bir toplum, yeni bir yurt ve yeni bir düzenin kavgasına hazırlanıyor. Bizim yaşanmaya değer hayat sunan bir modelimiz zaten elimizde var. Öyle yahut böyle, 15.  sl m asrında bu modeli hayata geçireceğimize inancımız tam.

Her zaman ifâde ettiğimiz gibi, biz bu süreci memleketimizden başlayarak, her kesimin mutabakatı ve katkısıyla işletmek taraftarıyız; fakat ill  ki ben bunun karşısında duracağım, intihar etmekte kararlıyım diyenlere de karşamayız.

Biz, inancımızın kavgasını veriyoruz. Onlar ise çıkarlarının. Biz inanıyoruz, bu sebeble de her iki âlemde de mutlaka kazanacağız!

GÜÇLÜ OLMALI VE İHTİLÂL İÇİN ÇALIŞMALIYIZ!

CARLOS (S. MUHAMMED)

RUS GEMİSİNİ İNGİLİZ DENİZALTI VURDU

Fransa da bir NATO ülkesi. Ukrayna konusunda açıkça yanlış taraftalar. II. Dünya Savaşı sırasında Nazilerle birlikte özellikle Yahudileri öldüren kişiler vardı Ukrayna'da ve hâlâ oradalar. Ayrıca Ukrayna'da komedyen bir Yahudi cumhurbaşkanı var. O da yanlış tarafta. Geçen hafta bir Rus gemisi, bir denizaltı tarafından vuruldu. Vuran İngiliz denizaltısı gibi görünüyor. Eğer öyleyse, İngilizler için felaket olur. Çok büyük bir bedel ödeyeceklerdir. Güçlü ve bağımsız Rusya'ya karşılar. Mesela; Filistin davası veya Venezuela hakkındaki tutumlarını da biliyoruz İngilizlerin... Türkiye'nin bir İngiliz denizaltısının Karadeniz'e girmesine izin verdiğini düşünmüyorum. Ancak önümüzdeki günlerde resmi olarak açıklanacaktır mevzunun aslı. Türkiye ne olursa olsun doğru tarafta. Kürtlerle ilgili bir şey hatırlatmak istiyorum. Bütün Kürt tutsaklar serbest bırakılmalı ve hukuka saygı kabul etmelidirler... Rusya kazanacak, Türkiye kazanacak, Türkiye'nin mevcut iktidarı kazanacak. Türkiye'nin daha iyi olacağı görülüyor. Siyasi tutsaklar olmadığı bir Türkiye... Amerikalılarla çalışan hainlerin -kimden bahsettiğimi biliyorsunuz- ortadan kaldırdığı bir Türkiye.

17.04.2022

DÜŞMAN, İHTİLÂLCİ OLMAYANLARI DESTEKLER!

Milli mücadele, devrim veya her ikisi birden olduğunda, düşman ajanı olmayan, ama ihtilâlciler olmadıkları için düşman tarafından korunan insanlar vardır. Şu anda Filistin direnişinde tam olarak bu yaşanıyor. Binlerce tutsak var ve her gün Filistinliler öldürülüyor. İsrail Kudüs'te mukaddes yerlere saldırıyor. Öte yandan, Müslüman olduğu varsayılan Arap hükümetler İsrail'i destekliyor ve bazılarının İsrail ile açık ilişkileri var.

İsrail ile ilişkisi olan herhangi bir Müslüman ortadan kaldırılmalı ve idam edilmelidir, ona hainlere tatbik edilen şeri kanunlar tatbik edilmelidir. Türkiye'nin de İsrail ile çok eski ilişkileri var. Türkiye Cumhurbaşkanı bu canı İsrail devletine karşı iyi bir duruş; iyi bir Müs-

. Rusya'nın lideri yabancı savaş gemilerinin Akdeniz'den Karadeniz'e girmesini istemiyor. Maalesef Türkiye bir NATO ülkesi; ama NATO üyeliğini akıllıca kullanıyor. Erdoğan, Karadeniz'e girmek isteyen NATO gemilerini diskalifiye etti; ama herkes Rus gemilerini engellediğini zannetti. Bence büyük adam çok dikkatli olmalı.

luman ve vatansever bir duruş sergilemektedir. Bir yandan İsrail ile ilişkileri destekleyemeyen, ancak resmi ilişkileri de kesemeyen NATO üyesi bir ülkenin başkanı neticede. NATO ülkesi olmak gerçekten berbat bir şey.

17.04.2022

KARIŞIKLIĞIN SEBEBİ ABD'DİR

Vaziyet hakkında karamsar değilim ama şu anda iyimser de değilim. Dünya zor durumda. Fransa dünyanın her yerine silah satıyor. Avustralya'ya da silah satmak istedi. Ancak ABD anlaşmayı engelledi ve Avustralya ile ittifak kurdu. Bu yasadışı ve Fransa NATO üyesi olmaya devam ediyor. ABD ortalığı karıştırıyor. Ukrayna Cumhuriyeti'ndeki ayaklanmayı destekliyorlar. Böylece binlerce masum insanın ölmesine sebep oldular. Bu masum insanların çoğu, Ukrayna kuvvetleri içindeki aşırılık yanlıları tarafından öldürüldü ve öldürülmeye devam ediyor... Bir başka Baas rejimi, Saddam Hüseyin'in İran'a saldırarak sorun çıkardığı Irak'tı. Irak, tam bir karmaşaya sebep oldu. Sonuçta Baas cumhuriyeti yıkıldı. ABD ordusu orada. Irak'ın kuzeyinde Kürtler

yaşıyor. Kuzey Irak'ta güç onlardaydı ve bir isyan çıkardılar. Kürtler mükemmel insanlar; ama bazıları İsrail yanlısı. Bu Baran okuyucularını şaşırtmaz; ama söylemeliyim çünkü tarihin bilinmesi gerekiyor. Bölgedeki sorun devam ediyor. Ortadoğu'daki tüm bu insanlar ABD tarafından manipüle ediliyor.

Güçlü olmalı ve ihtilâl için çalışmalıyız. Unutmamalıyız ki, İslam ulvî bir ihtilâldir.

09.04.2022

UKRAYNA SAVAŞI KAYBEDECEK

Ukrayna'yı desteklemek ABD'yi desteklemektir. ABD, tarihteki en kötü ve cani emperyalist güç ve onlar Nazi-lerden daha fazla insan öldürdü. Buna mukabil insanlar ABD'yi destekliyor. Rusya kazanacak, kaybetmeyecek; ben Rusya'nın tarafındayım. Fakat ne yazık ki, kurbanların çoğu masum insanlar, masum Ukraynalılar olacak... Bildiğimiz Ukrayna yok olacak. Zavallı Donbass Cumhuriyeti, Rusya Federasyonu'na katılacak. Ukrayna, Rusya'ya katılmalarını önlemek için Rusya Federasyonu'nu yenmeli; fakat yenemeyeceklerini biliyorlar.

27.03.2022

ERDOĞAN KONUMUNU ÇOK İYİ KULLANIYOR

Çok zekice pozisyon alan tek bir kişi var, o da Türkiye Cumhurbaşkanı. Ukrayna hükümetine silah sattı, öte yandan Rusya ile iyi ilişkileri var. Karadeniz'de iyi bir konumu var. Rusya'nın lideri yabancı savaş gemilerinin Akdeniz'den Karadeniz'e girmesini istemiyor. Maalesef Türkiye bir NATO ülkesi; ama NATO üyeliğini akıllıca kullanıyor. Erdoğan, Karadeniz'e girmek isteyen NATO gemilerini diskalifiye etti; ama herkes Rus gemilerini engellediğini zannetti. Bence büyük adam çok dikkatli olmalı. Çünkü o bağımsız, hakiki bir Müslüman ve savaşçı. Cihad'a inanıyor. Bu sebeple Türkiye cumhurbaşkanını gönüldaş olarak görüyoruz. Erdoğan kardeş, hepimize örnek oluyor.

27.03.2022





İdeali aramayla toprağa bağlanma
arasındaki bir **berzahta kıvranan**
insanoğlunun '**oluş**' ıstırabını,
İslâm'ın hakikatine nisbetle
heykelleştiren adam!..

Beş asırlık tarih dilimimizle birlikte,
içinde yaşadığımız **çağın nabzını**
yakalayan adam!..

Necip Fazıl budur...

Kumandan
Salih Mirzabeyoğlu



Vakse
SIRRIDIR!
benim kavgam



ÇALIŞMA: ESMA İNCİ